

The background is an abstract painting. It features a large, dark blue, angular shape on the left side, resembling a stylized letter 'L' or a modern architectural element. The rest of the background is composed of various shades of green, yellow, and red, with visible brushstrokes and a textured appearance. The colors are layered and blended, creating a sense of depth and movement.

Faluvégi Anna

PSZICHOKRÍZIS

Faluvégi Anna

Pszichokrízis

Faluvégi Anna

PSZICHOKRÍZIS

Budapest, 2018
magankiadas@my-book.hu
www.my-book.hu

Borítóterv: Joó Albert

ISBN xxx-xxx-xx-xxxx-x

Nyomdai kivitelezés:
Cypress Nyomdai Szolgáltató Kft.

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen részlete sem használható fel és nem sokszorosítható a szerző előzetes, írásbeli engedélye nélkül.

ELŐSZÓ HELYETT

VÍVÓDÁS

Érezd, figyeld, hogyan válik szét a tudat az érzelemtől...
Olyan, mint egy halk, tompa huppanás.... Kiráz a hideg, ha felidézed emlékeid. És tudatodba rögzíted... Egy mély gödör... hideg ... fagyos...

Nem találsz az utat önmagad felé... Csupán a három pontnak van értelme az egészben... más semmi... Csak zuhanás lejjebb-lejjebb... És nincs vége az önmegismerésnek. Nincs kezdet, sem vég, csak az egyszerű semmi van, amely fájdalmas kinnal tölti ki a mindennapjaid. Fáj, amikor ébredsz ugyanazon a helyen, amelyen lefeküdtél... Fáj, hogy ugyanott kell lefeküdnöd, ahol felkeltél... Semmi, semmi sem lényeges igazán. Szürkék és üresek a napok, akár testedben a koporsó-lélek! És már hiába húzódasz közelebb és közelebb az ajtóhoz, mert úgysem hallasz kopogást... Hiába akarod hallani, hiába futsz hallucinációid után kinyitni az ajtót... ott senki, senki sem áll... üres minden.

Az idő köréd szőtte vékonyfonalú hálóját (vékony,
láthatatlan szálak), kimászni nem tudsz, csak vergődni benne...
(Igaz is, egyszer megfigyeltem, ahogyan egy légy a pók
hálójába esett. Vergődött. Szárnyaival csapdosott. A pók
türelmesen kivárta, míg teljesen kifárad a légy... aztán
odamászott, és sokáig- sokáig szívta belőle a nedvet...)
Hogy miért is írom? Nincs rá magyarázat...

EREIMBEN MEGFAGYOTT A VÉR

Arra gondoltam: soha nem jön el már a végállomás... A metrón álltam, az utolsó járaton, a legutolsón. Nyugtalan érzés töltött el : bármikor felbukkanhat ő. Nappal más a helyzet: millió ember szaladgál a fővárosban, akár a hangyák. Olyankor nem gondolok rá, vagy csak néha... de sötétben csak erősödnek félelmeim. Ráadásul akkor fog el a szorongás leginkább, amikor körülöttem egy lélek sincs... amikor elbúcsúzom kollégáimtól az étterem hátsó kijáratánál, amikor egyedül indulok el az utcán a kétszáz méterre levő metróállomásig, amikor lefelé megyek a lépcsőn az aluljáróba, amikor befordulok a mozgólépcsőkhöz, és megérint egy langyos fuvallat, jellegzetes szagú, ami lentről árad... amikor egyedül visz lefelé nyugodt kimértséggel... lent talán várakozik még néhány kétes alak... talán nem... aztán a jellegzetes, dübörgő hangjával megérkezik a metró, az ajtó nyílik, én belépek, és reménykedem, hogy épségeben haza érek.

Újabb megálló. Visszatartom a lélegzetem. Figyelek. Senki gyanúsát nem látok. Elindul újra a vonat. Kiengedem a levegőt, és sóhajtok egy nagyot. A következő megállónál leszálllok, csak valahogy jussak el addig. Végre... végre megáll. Egy lélek sincs sehol. Eljutok a mozgólépcsőig. Visszafordulok. Semmi. Senki. Felérek. Az aluljáróban egy összegubózott hajléktalan néz semmibe vesző tekintettel. Szaladok fel a lépcsőn, szaladok az utcán, egészen a társasházig. Remegő kézzel keresem a kulcsom, megtalálom. Kinyitom a bejárati ajtót, belépek a liftbe, megnyomom a 6- ost. Lassan elindul. Istenem! Cikáznak gondolatam. Megérkezem. Nyitom az ajtót, magam mögött becsukom. Villanyt kapcsolok. Ledobom a táskám, a dzsekim... és behuppanok a fotelba. Még mindig remeg mindenem. Hátradőlök, és nagyot sóhajtok. Most már csak arra van szükségem, hogy zuhanyozzak egy jót...

Az egész úgy kezdődött, hogy én a fővárosba érkeztem. Új remények, új lehetőségek, új kalandok- ez volt, ami elhatározásra késztetett. Vonzott a pezsgő élet, forrt a vérem, és örültem mindennek, ami ezzel volt összefüggésben. Újságíróként kerestem a kibontakozás lehetőségét. Mindez pár hónappal ezelőtt történt, azóta rettegéssé vált minden napom...

Befutott a vonat az állomásra. Sötét volt már, este érkeztem meg. Pénzzel jöttem, felkészültem a nagy változásra.

Két nagy poggyászm volt, számítottam rá, hogy egyhamar nem megyek haza. Otthon gondosan megterveztem mindent, interneten kerestem kiadó lakást is. Boldog voltam, mert végre ott lehettem, ahol mindig is lenni akartam.

Megbeszélt időpontban érkeztem, már várt a tulajminden ment, mint a karikacsapás.

Nyugodt volt az éjszakám, reggel frissen ébredtem. Lezuhanyoztam és leszaladtam az utcára újságért, hogy állásajánlatokat nézegessek. Tetszett minden, ami kint fogadott: a tavaszi, üde levegő, az emberek sokasága, a járművek zaja, az épületek, a kirakatok... én csak kapkodtam a fejem, és éreztem, hogy valóban boldog vagyok. Miután megvettem az újságot, szaladtam haza. Kávét főztem, kortyolni kezdtem, cukor és tej nélkül, csak úgy natúrkeserűn... Közben az ágyra hasaltam, bekapcsoltam a laptopom, átfutottam mailjeim- írt a barátnőm... és írt a barátom is- ja, az csak „normális” barát, semmi love... Valaki ismerősnek jelölt a facebookon- lám- lám! Pasi! Rögtön nézem is, ki ő, és mit akar. Mennyire édes a mosolya! Nézem az adatlapját- a születési idejét nem tette nyilvánossá.... pszichológia egyetem... biztató... de honnan ismer? Mindegy. Szimpi pasi, ráklikkelek a barátság megerősítésére.

Aztán végre kezembe veszem az újságot, a tollat, leülök a szép zöld fotelba, és hátradőlök benne. Jó ez így. Találok egy ajánlatot. Bekarikázom, majd tovább keresgélek.

Megint az ágyra hasalok, és nézegetem az emailjeimet. Aztán megint facebook, egy újabb üzenet. Megdobbant a szívem: az

új pasi írt, hogy köszöni a megerősítést és megkérdezte, hogy milyen napom van. Belefér az időmbe, válaszolok...

Aztán elküldtem az önéletrajzokat a megadott email címekre, és gondoltam, megnézek egy filmet. Nekem már adrenalin kell, túlva vagyok a hagyományos filmekben, horrort nézek.

A kíváncsiság furdalta oldalam, megint benéztem a face-re. Válaszolt a pasi! „Sétálhatnánk, ha van kedved hozzá.” Nem semmi- gondoltam- kissé elsietti a dolgokat. De mindezen túl, éreztem, hogy majd kiugrok a bőrömből. Végül is, azért jöttem ide, hogy éljek a lehetőségekkel, hogy szabaduljak fel, érezzem magam jól. Csodálatos az idő! Ébred a természet! És ébredek én is!

Visszaírtam: „ Még csak most jöttem, nem ismerem a várost, de a környéken sétálhatunk.”

Most már vártam a választ, és meg is jött: „ OK., hová menjek érted?

Gyorsan begépeltem a címet.

„Fél óra múlva ott leszek.”

Basszus... basszus... izgatott lettem egyszerre. Gyorsan zuhanyoztam, s mivel a hajam rövid, nem kellett sokat bíbelődnöm vele. A smink, az viszont fontos! De befér 10 percbe. Gyors öltözés: farmer, a mindenkori praktikus viseletem- még egyszer a tükörbe nézek: elégedett vagyok magammal, így harmincöt évesen. Szépek a szemeim, csábító a mosolyom, rendkívüli a kisugárzásom- élet van bennem! Ja, és körülöttem! Fél óra múlva már az épület előtt várakozom.

Egyszer csak feltűnt a tömegben egy napszemüveges, magas, kellemes külsejű pasi, fekete zakóban. Fekete haja volt, barna bőre, és egyenesen felém tartott.

Pár méterről már nyújtotta kezét és nevetett hozzá:

- Hello, Hannah...
- Hello!
- Hogy vagy?- kérdezte, és jobb kezével leemelte szemüvegét. Kifejező, barna szemei melegséget árasztottak.
- Kösz jól... és te?
- Én is, kösz... gyönyörű zöld szemeid vannak!
- Köszönöm!- mosolyogtam zavartan.
- Nos, mihez van kedved, te gyönyörű lány? Kávézzunk? Teázzunk?
- Szerintem sétáljunk itt a környéken- vágtam a szavába. El kezdtünk lépkedni egymás mellett.
- Hogyan szólíthatlak téged?- kezdtem az ismerkedést.
- Csak King- mosolygott. Következtettem, hogy a Kingdom vezetéknevéből adódik ez.
- Tetszik a város?
- Igen, nagyon... csak munkát kellene találnom. Te mivel foglalkozol?
- Én orvos vagyok a belvárosi pszichiátrián... Dr. Dili...- tette hozzá, és nevetett.

Én is nevettem. Jól telt. Beültünk egy kávézóba, aztán hazáig kísért. Mi tagadás? Szerettem volna, ha megcsókol, de nem tette. De mindegy... örültem neki, teljesen kiegyensúlyozott, normális pasi. Annyira elvakított minden, már az első nap! Tele

voltam lendülettel, életörömmel, megvalósulásra váró tervekkel.

Másnap reggel az első gondolatom ő volt. Gyorsan ölembe kaptam a laptopom, és az üzeneteimet néztem. King nem jelentkezett. Tulajdonképpen megadtam a számomat, felhív, ha akar.

Gondoltam, lemegyek újra, és megveszem az újságot. Alig léptem ki az ajtón, szembetaláltam magam Kinggel.

- Úristen! Megijesztesz!
 - Ne ijedj meg, kislány, csak én vagyok...- közelebb hajolt, s én éreztem a friss leheletét.
 - Elkísérhetlek?
 - Csak az újságoshoz megyek.
 - Na, és utána volna kedved kocsikázni a városban?
- Már levett a lábamról a pasi, de bizonytalanul néztem rá.
- Ha nincs kedved, nem megyünk, Hannah...
 - Jó, menjünk...

Igazából könnyű volt rávenni engem, hajtott a kalandvágy.

Ott állt az út túloldalán a sötétkék Maseratti. Beültünk mindketten, aztán olyan csodálatos napot töltöttünk együtt, amilyen csak egy igazi varázslatos vakáción történhet. Volt benne kirándulás, ebéd, csók, szerelem. Este felhívtam magamhoz, gyönyörű volt az éjszakánk. Nem fért hozzá kétség: kellett nekem ez a pasi!

Reggel elment, azt mondta, később visszajön, csak be kell ugornia a betegeihez a kórházba.

És valóban visszajött később... hatalmas rózsacsokorral köszöntött.

- Te vagy a világ legrendesebb pasija, King!
- Nos, jössz velem, Hannah?
- Hová megyünk?
- Ne törődj vele...- szólt és hamiskásan rám kacsintott.

Gondoltam, újabb meglepetéssel készült, hát nem zártam magam el a boldogság útjától. Vidáman ültem be a kocsiba. Ő is vidám volt, valósággal száguldoztunk a város utcáin, míg végül azt vettem észre, hogy ritkulnak a házak.

- Elmondanád végre, hová megyün?-kíváncsiskodtam.
Ő csendesen hozzám hajolt, és csókot lehelt az ajkaimra.

- Ugye nem félsz, kicsi lány?

Nem válaszoltam, de nem igazán tetszett már a dolog.

- Rögtön megérkezünk...

- Hová érkezünk meg?

Ő nem szólt, nyugodt higgadtsággal nézte az utat. Megijedtem, és hirtelen ezer gondolat tódult az agyamba. Nem akartam hinni, hogy ez a pasi, akivel annyi csodálatos élményben volt részem, bármit is árthatna nekem.

- Nyugi, Hannah...- szólalt meg végül.
Pár száz métert tehettünk meg, amikor feltűnt egy romos épület. Elég nagy volt, a teteje omladozott. Kihaltnak látszott a hely. Itt fékezett és megállt.
- Mi ez itt?- kérdeztem kétkedve- Miért álltál meg itt?
- Csak szeretnék valamit mutatni neked- mondta King, aztán kiszállt, kinyitotta az ajtót, kezét nyújtott és kisegített. Majd átölelt és megcsókolt.
- Szeretlek, Hannah...-suttogta a fülembe.

Hatásos volt, mert elszállt a félelem belőlem, és követtem őt az ajtóig. Ott viszont megtorpantam.

- Ne félj már, na! Ez az én laboratóriumom, csak szeretném bemutatni neked.
- Ebben az épületben?
- A látszat csal, Kedvesem.

A kulcsot a zsebéből vette elő, majd fordult a zárban és kinyílt az ajtó. Miután beléptünk, King megint kulcsra zárta. Nehéz volt szemeimnek alkalmazkodnia a benti sötéthez.

- Ne aggódj, Hannah, ez a szigorúan titkos kísérletek miatt van- csak biztonsági óvintézkedés...- nyugtatgatott a barátom. Nekem rossz érzésem támadt valahogy...

- Szeretnék haza menni!
- Jaj, kedvesem, csak kicsit körbemegyünk, aztán már itt sem vagyunk.

Megfogta a kezem, és 2- 3 lépés után megnyomott egy gombot a falon. Lift hangja hallatszott. Majd kinyílt az ajtó és belépett. Én nem akartam menni, de egy erős mozdulattal berántott.

- Te jó ég!- kiáltottam fel- Mi ez a durvaság?!
- Bocsánat, édesem, nem akartam...- mosolygott zavartan, kelletlenül.

A lift lefelé indult. Sötét volt, semmit se láttam. Csak King testét éreztem közel, átölelt és csókolt vadul. Megérkeztünk valahová. Kinyílt az ajtó, kiléptünk a liftből. Hirtelen gyomorforgató szag csapott meg. Meleg és émelyítő bűdös volt. Na, meg félhomály...

- Mivel kísérletezel itt, King? Dögökkel?- szegeztem neki a kérdést.

Ő elmosolyodott:

- Igen, dögökkel...

A látvány, ami fogadott, iszonyatos volt: a folyósó két oldalán cellák helyezkedtek el, akár a börtönökben.

Megfogtam King karját és megállítottam:

- Figyelj, King! Nekem elegendő van ebből a helyből! Én nem tudom, mi ez, és mivel foglalkozol te itt, de őszintén: nem is érdekel! – aztán nyomatékosan szótagolni kezdtem: Ha- za a- ka- rok men- ni!

King a legváratlanabb módon reagált, őrült nevetésbe kezdett:

- De hisz itthon vagy, drágám!- és körbemutatott piruettezve. Ereimben megfagyott a vér! Hirtelen nem tudtam, mire gondoljak...
- Na, gyerünk!- megmarkolta a karom, és vonszolni kezdett.
- Ez fáj! - ordítottam.
- Fáj majd jobban is, drágám!

Felkavarodott a teljes énem. Az agyamba tódult a vér, azt hittem, szétmegy a fejem, s közben éreztem az izmaimban az ösztönös elernyedést, hajszálon múlt, hogy oda ne csurgassak. Nem tudtam felfogni a helyzetem...inkább nem is akartam elhinni, hogy mindez velem történik. Fogalmam sem volt arról, hogy hol vagyok, kivel vagyok, és hogy mi lehet ez a hely. Beláttam tévedésem, hogy nem kellett volna randiznom ezzel a pasival, nem kellett volna megbíznom benne- de mit ért már az egész?... dühös voltam magamra, kezdtem rájönni, hogy miért nevezi magát Dr. Dilinek. Dühös voltam és csalódott. Dühös és elkeseredett. Kétségbeesésemben könnyek szöktek a szemembe, és könnyölgőre fogtam a dolgot.

- Kérlek, King... nagyon kérek, engedj el, hadd menjek el! Nem láttam semmit, nem vagyok szemtanú, engedj el, kérek!
- Úgy látom, te is csak olyan közönséges, betoji lány vagy, akárcsak a többiek!- nevetett, és látszott, hogy szavaim nem hatottak rá. Legalábbis, pozitív értelemben, nem.
- Milyen lányok, King?
- A kísérleti alanyaim...- mosolygott önelégülten.
Rázott a hideg, kivert a víz. Félve, szinte remegő hangon kérdeztem, mintha igazából nem is akarnám hallani válaszát, mintha valami iaszonyatosan félelmetes titok tárulhatna fel.
- Mit kísérletezel velük?
- Most már elég a kíváncsiskodásból! Gyerünk! – arca átváltott komorrá, összeszorította fogsorát, megmarkolta a vállam, és vonszolt tovább. Egy cellaajtónál megállt, és szinte egyetlen mozdulattal nyitotta ki az ajtót, és lökött be engem, majd gyorsan visszacsukta és bezárta azt.

A félhomályhoz hozzászokott a szemem... és a látványtól, ami fogadott, összecsucoltam és öklendezni kezdtem. Legalább négy- öt oszladozó hulla hevert a földön- meztelen női testek- amik megmaradtak még némelyikből... vér, belső szervek... rohadó, bűzlő húsdarabok. A falak véresek voltak, bizonyára itt hajtották végre a mészárlást.

Kétségbeesésem a tetőfokára hágott. Rosszullét környékezett, és minden erőmre szükség volt, hogy talpon maradjak, és gondolkodni tudjak. Hirtelen történt minden, alig voltam képes felfogni az eseményeket, de azt tudtam, hogy életveszélyben vagyok, sőt annál is több: a halál, az biztos! A vasrácsos ajtónak rohantam, ráztam, ütöttem, rúgtam de az sehogy nem

engedelmeskedett. Ordítani kezdtem pánikomban, üvöltöttem, mint az állat, de senki nem sietett segítségemre, senki meg sem hallotta jajveszékelésem, aki meg tehetett volna értem, az örült, hogy csapdájába ejthetett.

Amikor meggyőződtem, hogy sem így, sem úgy nem jutok eredményre, összeroskadtam, és egy pillanatig úgy éreztem: feladom, nincs kiút. Csend volt, semmi nem hallatszott sehonnan, és ebből az ijesztő némaságból azt a következtetést vontam le, hogy valószínűleg én vagyok életben egyedül... Az életösztön el kezdett munkálkodni bennem. És ebben a helyzetben valóban nem a józan ész diktál.. oly hirtelen és megmagyarázhatatlan események következtek, hogy magam is meglepődtem, és az emlékezetembe szinte be sem vésődtek, mintha meg sem történtek volna... Ahogy felismertem, hogy életveszélyben vagyok, és senki nem fog segíteni rajtam, beláttam, hogy csak önmagamra számíthatok. Keresgélni kezdtem, azt sem tudtam, mit... valamit, akármit. A bomló hullák közt keresgéltem, a vér és bűz okádásra készítetett, de amikor már túljutottam rajta, nem érdekelt, hogy a hullák lábát, a rohadó gyomrát, vagy törzsét lököm arrébb... A testek meztelenek voltak, tulajdonképpen, semmi hasznosat nem találtam, de ahogy egyikük fejét megmarkoltam, enyhén beleszúrt a tenyerembe valami. Egy csatt volt a lány hajában. Ezt kitéptem belőle, és máris kész volt az ötletem, hogyan szabadulhatnék ki. A cella ajtójához osontam, és a rácson kidugtam mindkét kezem. Ügyes érzékkel láttam hozzá a hajcsatt beépítéséhez a zárba. Remegtem, és féltem is, de ahogy csak bírtam, úgy koncentráltam. Nem gondoltam Kingre,

és nem gondoltam senkire, csak ki akartam jutni. Az eredmény meglett, kattant és kinyílt a zár. Óvatosan toltam hátra az ajtót, csak épp annyira, hogy kiferhettem a nyíláson. Mindenem véres volt, még az arcom is, mert izzadtságomat letöröltem kézfejemmel. A szívem eszeveszett zakatolásban kalapált, visszafojtott lélegzettel lapultam a falhoz... aztán lépésről lépésre távolodtam attól a helytől. Egyelőre csend volt, és én sem akartam zajt kelteni, nehogy felébresszem az alvó oroszánt. Nem jutottam el messzire, lépések zaja és füttyürészés törte meg a csendet. Biztosra vettem, hogy King az. Behúzódtam az árnyékba, amennyire csak tudtam, és tovább osontam nesztelenül. Tapogatóztam a félhomályban, tudtam, merre kell keresnem a liftet. Jaj, csak addig jutnék el!

Hirtelen egy hatalmas döndülés és King üvöltése törte meg a csendet:

- Na megállj, te rohadt ribanc!!!

Tudtam, hogy meggyőződött a szökésemről. Gondolkodás nélkül szaladtam felfele a lépcsőn. A mellkasom majd szétszakadt, lihegve vettem a levegőt, és bíztam a kevéske reményben, hogy időelőnyre tettem szert. Lélekszakadva értem el az ajtót a folyósón, King épp a nyomomban volt. A kulcs a zárban, csak egyet fordítanom kellett, csak lenyomnom a kilincset, és már kint is voltam. Talán két lépés választhatott el... de nem adtam fel. A kocsinhoz rohantam, beültem, és a slusszkulcsot elfordítottam, majd ráléptem a gázra. King a szélvédőre csapott, de nekem sikerült meglógnom.

Már a forgalomban voltam... nem tértem magamhoz, dehogy! Lábam remegtek, és rosszul éreztem magam. Sötét volt, a

színes rekámok bele- belevakítottak a szemembe. Megálltam egy helyen, igyekeztem rendbehozni magam, a kevéske vízzel, amit mindig a táskámba dugok induláskor, letörölgettem magamról a vért. Mindegy volt, hol parkolok, tudtam, hogy nem vagyok biztonságban. Hazáig hajtottam. Épp lezuhanyozam, és ruhát váltottam, aztán uzsgyi, vissza... metró... vonatállomás... jegyvásárlás, és indulás... meghúztam magam egy távoli kisvárosban. Hónapok teltek el, de az események nem hagytak nyugodni. Eldöntöttem hát, hogy visszamegyek a fővárosba, hiszen lecsengett már az ügy, vége a rémálomnak. Egy másik helyen vettem ki egy bérlakást, és pincérnőként helyezkedtem el. Bujtott a kíváncsiság lángja valahol, azt akartam, hogy fény derüljön mindenre, ami ott történik abban a házban, hogy fény derüljön Dr. Dili személyazonosságára. Az újságcikkemhez akartam a sztorit.

... Zuhanyozás után leültem és hátradőltem. Megcsörrent a telefonom, én felvettem és beleszóltam:

- Halló?!
- Megvagy te rohadt ribanc!

Abban a pillanatban ereimben megfagyott a vér...

HÁRMAN

-Mondtam, hogy maradj ott! Ne szaladj utánam! – ordítottam, miközben futottam a hazafelé vezető úton. Az eső még inkább eleredt, hajam csapzottan hullt szemembe, a pocsoló megduzzadtak, s én akarva- akaratlan, beletapostam, szétfrocskölve a vizet. Menekültem. Bess követett kitartással, a nyomomban volt. Ziháltam, alig bírtam szusszal, féltem, hogy utolér, és akkor bekövetkezik újból a terror.

- Ne, Bess, kérlek!- sikítottam, miközben éreztem, hogy elkapja lábszáramnál a csuromvizes kabátot.

- Állj meg, Amy!- kiáltott a hátam mögött.- Várj, nem bántalak!

Hangja hátborzongató volt, és összeszedtem minden erőmet, hogy tovább folytassam a menekülést. Elértem a kapuig, berontottam rajta, szaladtam a bejáratig, s közben elővettem zsebemből a kulcsot. Hallottam a lihegését, tudtam, hogy egyetlen lépés választ el tőle. Az ajtó előtt megálltam, hogy

bedugjam a kulcsot, de előtte megfordultam még. Nem láttam őt. Remegő kézzel nyitottam ki az ajtót, és amikor beértem, egy mozdulattal bezártam az ajtót. Tudtam, hogy még így sem vagyok biztonságban, mert Bess úgy is megtalál.

- Nos, mi újság, Amy?- szólt Do halálnyugodtan, a lépcső karfájára támaszkodva.

Kapkodtam a levegőt, és hol az ajtóra néztem, hol Do-ra.

- Már megint Bess van a nyomodban?- kérdezett mosolygósan, és miközben ránéztem, tekintetünk találkozott. Ettől kiegyensúlyozottabb lányt nem ismertem. Bármilyen is történt velem, mindig megnyugtató, mindig képes volt lelket önteni belém. Most is csak bámult rám, arca bársonyos, zöld szemeiből csak úgy áradt a béke, a nyugalom. Szőke, göndör fürtjei ráomlottak a fehér, combközépig érő fürdőköpenyére. Szájbalszam csillant meg ajkain.

- Segíts, Do!- mondtam kétségbeesetten. Tudod, hogy nem viccel Bess.
- Gyerünk, vegyük le a vizes cuccaid, aztán nyomás a zuhanyzó alá- adta ki az utasítást, s közben könnyedén lépegetett a lépcsőn a hall felé.

Amikor mellém ért, elsimította kezét az arcomon, fürkészte szemeimet.

- Ugye semmi sem történt?- kérdezett kételkedve, s kezdett megszabadítani rám tapadt ruháimtól. De ahogy kigombolta kabátom, felsikoltott, szájához emelve kezét.
- Megsebesültél, Amy? Csupa vér vagy...
- Nem, nem...- rebegtem- ez nem az én vérem...
- De mi történt?- sápadtan meredt rám.

- Bess elkapta a lányt, és végzett vele. Láttam... Odasiettem, de már késő volt, nem segíthettem.
Amy csendben volt, magához ölelt, és nem bánta, hogy csupa kosz lesz a patyolat fürdőköpenye.
- Nyugodj meg, Amy, gyere, zuhanyozz le.
Beálltam a forró víz alá, s engedtem, hogy átjárja mindenem a meleg. Csak Bess járt a fejemben, és részletek, amit a szürkületben, az esőfátylon keresztül láttam. Minden olyan homályosnak tűnt. Egy- egy kép élesen hasított agyamba. Láttam, hogy megcsillan a kés pengéje, láttam, hogy hátba döfi a lányt, és utána a földön hagyja vonaglani. Sírógörcs fogott el. Bess észrevett, és felém tartott, én elfutamodtam, s ő hazáig követett. Do persze mindezt nem tudja, néha az az érzésem, hogy nem vesz komolyan.
Beöltöztem pizsamába, és felkuporodtam az ágyra. Do gondoskodott rólam, hozott egy gőzölgő teát, és átnyújtotta. Leült ágyam szélére.
- Idd meg, jót fog tenni- mondta, és hajamat fülem mögé túrta.
- Veszélyes az a nő, hidd el nekem, Do...- motyogtam. Meg fog keresni, és ...
- Veled vagyok, Amy- nem várta, hogy befejezzem mondatom. Itt maradok veled, itt alszom veled. Nincs mitől, nincs kitől tartanod.
Megnyugodtam. Lejebb csúsztam, miután megittam a teát, magamra húztam a paplant és a néma csendben elnyomott az álom.

Alig éjfél múlt valamivel, amikor kopogásra ébredtem. Riadtan néztem szét. Do mellettem pihent, szőke haja glóriaként vette körül fejét.

- Ébredj, Do!- szólítottam meg.
Ő kinyitotta a szemét, és ijedten nézett körül.
- Valaki kopog az ajtón.
Lélegzetvisszafojtva figyeltünk.
És megint hallatszott a kopogás.
Egymásba kapaszkodtunk.
- Bess az...- suttoztam. – Gyere, Do, bújj el!- megfogtam karját, és a gardrob felé vezettem.
- Előbb meg kellene győződünk, hogy ki az...- mondta alig hallhatón a lány.
- Ő az, és be fog jönni...
Gyors mozdulattal kinyitottam a szekrény ajtaját, és belöktem Do-t.
Már hallottam is az ajtónyikorgást, és a lassú lépteiket. Felfelé jött a lépcsőn. A sötétben az íróasztalt tapogattam végig, és kezembe akadt egy körző. Szorosan megragadtam, és erre a mozdulatra belépett a szobába Bess. Sötét volt, de még így is látni véltem fekete, csapzott haját, vörösre festett száját, sápadt arcát...
- Hát megvagy, kis barátnőm... - kezdte a beszélgetést, és felém lépkedett.- Ugye tudod, hogy büntetés jár az árulóknak?!
Én csak lapultam az asztal mellett és remegve szólaltam meg:
- Nem láttam semmit...
- Már hogyan láttál volna...- erősködött.

- Nem, én tényleg nem láttam semmit... - próbálkoztam újra kétségbeesetten.
- Dehogynem!- ordított, és egyetlen mozdulattal kicsavarta kezemből a körzőt, és kézfejembe döfte.
Felsikoltottam a fájdalomtól. De Bess nem érte be ennyivel, összevissza szurkálta testemet, aztán ott hagyott vérbe fagyva. Mire feleszméltem, jó idő telhetett el. Sajgott mindenem. Nem bírtam szólni sem. Körülnéztem. Kórház szobában találtam magam.
Körülöttem emberek álltak, és csak azt hallottam: felébredt...
Fölém hajolt egy szempár:
- Jól van?
Nem tudtam válaszolni. Szájmaszk volt rajtam, és infúzióra kötöttek.
Do-t kerestem tekintetemmel. Észrevették, hogy mondani akarok valamit, és megemelték a maszkot.
- Hol van Do?- kérdeztem
- Ki az a Do?
- A lány, akivel lakom...
- De ön egyedül él, hölgyem...
- Nem, ez tévedés...- egyre hevesebben lüktetett szívem.
- Időben érkezett magához a szomszédasszonya, így megmentettük az életét... Ilyennemű öncsonkításra még nem volt példa a történelemben...
- Nem, ezt Bess tette...- ordítottam, mert én emlékeztem mindenre, ami történt.
- Ön hátba szúrta egy fiatal lányt, aki meghalt a helyszínén...
- Nem... nem... Bess tette!

- Nincs Bess, nincs Do... csak ön van, Amy!

A plafonra révedt tekintetem, és elmosolyodtam... Do mellém ült fehér fürdőköpenyében, és hátra simította hajam. Gyöngéd, puha volt érintése. Arcáról egy könnycsepp szememre gördült, ahogy fölém hajolt. Senki nem látta őt, pedig velem volt...

ERDEI HÁZ

-Fred, én már sokszor mondtam neked, hogy ez nem az én életem!- kategorikus határozottsággal mondta Cass, és utoljára még egyszer visszafordult az ajtóból.

A negyvenes éveiben járó férfi tehetetlenül állt, és ezt nem tudta palástolni sem.

- Ne nézz így rám!- könnybe lábadt szemekkel vetett egy pillantást rá az érett nő, aztán kilépett az ajtón.

Kint havazott már. Épp nem az év utolsó hónapjára tervezte utazását Cass, de hát így alakult. Úgy tíz év együttlét után elhagyta a férfit.

Beült a taxiba, és odaszólt illendően a sofőrnek:

- Indulhat, uram.

Sáros- havas volt az úttest, az égen fehéren- szürkén tornyosultak a felhők. Az egyetlen könnycsepp a nő szemében maradt. Nem gördült le az arcán, és nem is tűnt el. Szomorú fájdalommal szívében, gondolt a múlt foszlányaira. Fred

fiatalabb volt tőle úgy hat évvel, de nem számított a kor a szerelemben. Nem is látszott meg köztük a különbség. Egymásba szerettek hirtelen, aztán minden jött magától: összeköltözés, együttélés, remény, és kiábrándulás. Szerette őt, de már vágyott valami másra: a magányra, a befele fordulásra. Nem akart részt venni csatákban, nem akart továbbra is háziasszony lenni, szerető és szakács sem... Ő már csak egyre vágyott: önmaga lenni. Pár éve ... sőt már az elejétől érezte, hogy nem stimmel minden köztük. Ő egy érzelemdús, adni tudó asszony, míg párja egy sivár lelkű ember. Csak hogy Cass szeretni akart, megmutatni, hogy mennyire nemes lelkű. Találkozásuk előtt egyedül élt, magányos volt... kellett valaki. Az elmúlt évek alatt lassan elhervadt a lelkében fakadó érzelm virág. Nem volt képes táplálni őt. Eleinte néha sírt, utána már elapadtak a könnyei is. Később közömbössé vált, aztán eldöntötte, hogy visszaszerez mindent, ami elveszett. Fred nem vette komolyan, hiszen megszokta, hogy egyik nap kiömlik belőle a keserűség, és másnap minden folytatódik, mintha semmi se történt volna. Cass ezúttal viszont valóban komolyan gondolta, és szavait tett követte.

Már jó ideje az erdei úton haladtak, csupa sár volt körülöttük minden, és a kopár fák látványa csak még inkább fokozta Cass lelkiállapotának feldúltságát.

- Elég messze van ez a lakatlan ház a várostól- szólalt meg a sofőr a hosszú ideje tartó zötykölődés után.
- Igen... tudom...- mondta Cass egykedvűen.- Én most a csendre vágyom.
- Megértem Önt.

A nő erre már nem válaszolt, szemei a távolba révedtek, és csak azt gondolta: - Dehogyan értesz meg engem... azt se tudod, miről szól az életem...

A könny mostanra felivódott a szeméből, s az út felén túl már csak a jövőre gondolt. Arra, hogy vágyik a tóparti házra az erdő szélén, az elmúlt időre, amikor még ott töltötte napjait kislány korában az apjával. Arra, hogy végre megtalálja önmagát, hátrahagyva a múltját, hogy végre beleveheti magát az írásba, amit oly régen hanyagolt... arra, hogy fellélegezhet végre... Mélyet sóhajtott, és arcára kiült a derű.

Estére érkeztek meg. Hosszú és fárasztó volt az út. Fel akarta ajánlani a taxinak, hogy ott töltsen az éjszakát, de a férfi nem maradt. Elvette a pénzt a nőtől, aztán gázt adott és indult.

Cass vegyes érzelmekkel lépkedett a falépcsőkön fel a tornácra. A kulcs a zsebében volt mindvégig, most kivette, és kinyitotta az ajtót. Hideg volt bent, és ő nem is számított másra. Múlt héten itt járt, kitakarított, és bekészítette a fát is a kandallóhoz. Most a csomagjait hozta el.

Villanyt kapcsolt, és hozzálátott a tűzrakáshoz. Nemsokára pattogott a fa égés közben, és kezdte barátságossá varázsolni a helyiséget a meleg.

Cass levetkőzött, és elnyúlt a kanapén. Elnyomta az álom, úgy aludt reggelig. Arra ébredt, hogy fázik. Kinézett az ablakon, és a látványtól elmosolyodott: ugyanaz a gyermekkorában észlelt táj karácsony előtt. Amikor látta az őzet, amint megint eszik a kikészített szénából... Az apja kint fát hasogat, és bepárasodik odabent az ablak, ahogy fő az ebéd. Kis szíveket rajzol az ujjával az ablakra, aztán könyökével letöröli az üveget, hogy láthassa a

dúsan leomló hópelyheket. Eszébe jut a jégvirág az ablak sarkán... Nyugodt és csendes minden.

- Gyönyörű téli nap...- derült arcán, szemei sarkában meggyűltek a ráncok mosolyától.

Igazából nagy kő esett le szívéről. Nem érzett fájdalmat elhagyott szerelme miatt. Pedig évekig harcolt önmagával, a felgyülemlett sérelmekkel, tehetetlenségével, gyengeségével - hiszen tudta, hogy ez a megoldás. Csak egyszerűen félt. Félt megtenni a lépést.

S ahogy végigfutott benne az öröm lángja, megcsiklandozta belsejét. Két kezét felemelte, ökölbe szorítva tenyerét, s győztesként kiáltotta:

- Megtettem! Sikerült!

A kezdő lökés megvolt a naphoz: fürgén tett- vett bent és kint az udvaron. Szaladgált a ház körül. Energikusan, jókedvvel nyugtázta a napot. Este, lefekvés előtt még hátradőlt hintaszékében, és hálával elmondta az aznapi megvalósításait:

- Köszönöm az ébredést ezen a helyen.
- Köszönöm, hogy a tüzeléshez megvan a fa.
- Köszönöm a reggelimet.
- Köszönöm, hogy belefogtam legújabb novellámba.
- Köszönöm... köszönöm... hogy élek...

Ahogy elmondta imáját, alig hallható hangra figyelt fel, ami valahonnan a szoba sarkából érkezett.

Lassan megfordult, a szék nyikordult egyet.

- Van itt valaki?- suttogott, és közben feltápáskodott helyéről. Csend vette körül.

Egy ideig figyelt lélegzetvisszafojtva, de már csak a csend ült a szobán.

- Az ember hallucinál ebben a korban... ebben a csendben...- mondta, önmaga megnyugtatóására.

- Cassss- szólt újból egy hang, ezúttal teljesen kivehető.

A nő felugrott, és a hang irányába fordult sápadt arccal.

- Ki vagy? Mutasd magad!

- Tudod, ki vagyok...- suttogott.

- Nem, nem tudom...- a nő lábai remegni kezdtek.

- Bújj elő!

- Nem láthatsz, én láthatatlan vagyok.

Cass gyanakvóan figyelte a sarkot, és alig hallhatóan mormogta:

- Sath, te vagy az?

- Ki más lehetnék?

- Úristen! Sath!- tette arcára mindkét tenyerét. Megnyugvás és felkavarodás, egyszerre érték.

- Te bennem élsz! Te az én belső segítőm vagy, Sath! Neked nem szabad máshol lenned...

- Eddig szükségem volt rád ott legbelül, de most már egyedül is boldogulsz. Csak tudod... mi szerződést kötöttünk valamikor...

A nőt, fejétől a lábujjáig öntötte el a forróság.

- Te mindig mellettem álltál, és nehéz pillanataimban segítettél rajtam. Hozzád fordultam vigasztalásért. És te segítettél mindenben nekem. Átélttem a kemény tíz évet Fred mellett, s közben te voltál, aki végig mellettem álltál, bátorítottál, átöleltél, simogattál, letörölted a könnyeim. Sath, én tudom, hogy sokkal tartozom neked.

- És arra is emlékszel, amikor sírtál egy teljes napon át, és kérted, hogy segítsék? Akkor azt mondtam, hogy
- rendben, Cass, segítek most neked, de ha eljön az idő, akkor velem kell jönnöd, és akkor eljegyeztelek egy láthatatlan gyűrűvel. Azóta a menyasszonyom vagy.
Egy ideig állt a nő, kőbálvánnyá dermedve. Ajkait összeszorította, és szemeiből kiesett a könny.
- Azt mondtad, az enyém leszel. Megígérted.
A nő sírt, és közben felemelte bal kezét, és sűrűn pislákolva, homályosan látni vélte a csillogó karikagyűrűt.
- Sath... mondd csak- szipákolt a nő- hová akarsz vinni?
- Oda, ahol ketten lehetünk örökre.- hangzott a válasz- csak feküdj le...

Cass tudta, hogy hallgatnia kell Sath- re. Ő a legjobbat akarja neki. Minden, ami jó dolog volt az életében, neki köszönheti.
Lefeküdt hát, elnyúlt az ágyon.

- Hunyd le a szemed, Kedvesem- suttogott Sath.
- Ugye fogod a kezem?
- Persze, az ágyad szélén ülök. Érezd a kezem.
- Bújj hozzám, Sath, és ne engedj el soha- soha...
- Veled leszek mindig, megígérem.... és most szépen nyisd ki a szádat- beleöntötte a doboz tablettát. -Igyál egy korty vizet- felé nyújtotta a poharat. Cass engedelmeskedett.
Még érezte homlokán Sath simogatását, melegségét, vagy csak inkább a fuvallatot, ami átjárta lényét. Mélyet lélegzett, aztán elaludt.

Másnap, ébredéskor, Sath mellett találta magát. Csak most a sarokban ültek, fejét a férfi vállán pihentette. Meglepődött, amikor ránézett, hiszen, most valóban láthatta őt, nem csak képzelődött. Kedves tekintettel nézett rá Sath.

Körülnézett a szobában a nő, minden ugyanolyan volt, mint előtte. Kopogtak az ajtón.

- Megyek, kinyitom- mondta, s már készült is, de Sath megfogta a kezét, és visszarántotta.

Pár perc múlva feltörték a zárat, és bejött két rendőr Freddele.

- Mi történik, Sath?- kérdezett értetlenül.
- Várj...
- Istenem, Cass!- ugrott az ágyhoz Fred, és felemelte a nő élettelen testét.
- Mi ez az egész?!- ugrott fel a sarokból a nő, és Fredhez lépett:- Itt vagyok, élek, semmi bajom! Minek hoztad rám a rendőröket?

A férfi csak sírt, és nem vett tudomást jelenlétéről. Cass lassan fordult a nő felé, akit karjaiban tartott. Nézte őket.

- Annyira szeretlek, Cass! Miért tetted ezt velem?
- Uram, kérem... - szólt a rendőr, és a férfi vállára tette kezét.

Cass hátrálva lépkedett a sarokig, ahol vőlegénye a falhoz dőlve kémlelte az eseményeket. Amikor oda ért az asszony, megfogta kezét, és magához húzta.

- Szeretlek, Cass... most már örökké együtt maradunk.

MAGGIE

Választhatott volna. De nem tette. Kitartott a döntése mellett, amiről akkor még nem tudta, hogy jó vagy rossz. Most már késő. Magába zuhant Maggie. A fiatal lány hosszú, barna, csapzott haja rátapadt izzadt testére. Későre járt. Az ismeretlen barlang ijesztő és sötét volt, mégis menedéket nyújtott számára. Egész nap szaladt, sebei sajgása felerősödtek, de pszichikai állapota még inkább gyötörte. Most csak lihegett. Remélte, hogy üldözője nem talál rá. A fáradtsága legyőzte, eldőlt a fal mellett, és elaludt.

Pár héttel ezelőtt ismerkedett meg a dúsgazdag fiúval, aki elrabolta szívét. Igaz, Robert mindig mellette állt, de semmire nem jutott vele. Maggienek álmai voltak. Hajózni akart, utazni, ismeretlen tájakat felfedezni. Robert nem tudta biztosítani számára. Így aztán, amikor képbe került Jacob, és kedvessége, udvariassága, gazdagsága, lenyűgözték őt, váltott. Faképnél hagyta barátját, és új szerelmével kezdett utazgatni

mindenfelé. Csak hogy Jacob nem az volt, akinek hitte. Már rájött a lány, de nem tehetett semmit. Egy ismeretlen szigetre hajóztak, ahol sehol egy ember fia. Az esti pezsgőzés és szeretkezés után, a hajánál fogva húzta le az ágyról, és vonszolta le a hajóról. Aztán kidobta a szigeten. Cipőjét, ruháját utána hajította. A többi olyan volt, mint egy hagyományos horror történet: időelőnyhöz juttatni az áldozatot, és levadászni. Minden olyan hirtelen történt, hogy fel se tudta mérni a helyzet súlyosságát. Nem viccelt a férfi. Valóban üldözte, és valóban lőtt rá, csak épp elhibázta.

Maggiének fogalma sem volt arról, hogyan fog megmenekülni. Eddig még ideje sem volt gondolkodni rajta. A kimerültség legyőzte őt, pár órát mélyen aludt, de egyszer csak felriadt.

Hirtelen egyszerre özönlöttek el a gondolatok. Felült. Sötét vette körül. Tudta, hogy éjjel van még. Talán szándékosan hagyta őt aludni Jacob, talán nyomát veszítette. Az őrült gondolkodását nem lehetett követni. Semmiféle jó terv nem jutott eszébe. Ha beljebb merészkedik, eltévedhet valahol, se élelme, se vize nem volt. Ha kimegy, lelőheti bármelyik percen a vadász. A szigetről amúgy sincs kiút. Ha eljuthatna a hajóig, akkor megmenekülhetne, de mennyi rá az esély, hogy üldözője nem végez vele addig?

- Mi a helyzet, Maggie?- szólalt meg mellette egy ismerős hang. A lány meglepődött. De nem azért, mert váratlanul érte, hanem, mert ezt a hangot évek óta nem hallotta. Sokáig kezelték pszichiátrián, és nagyon sok gyógyszert kapott, míg végül elüldözték kedves barátját benne. Ő volt Fer, akivel

mindent megbeszélhetett, aki mindenhol vele volt, és mindig segítette őt. Néha túllőtt a célon, hiszen Fer megölte a macskájukat, és talán köze volt a barátnője eltűnéséhez is... Igazából Fer neki mindig jót akart, hiszen a macska sok időt rabolt el tőle, barátnője pedig csak elszívta energiáját. Tény, hogy amíg Fer vele volt, addig nem esett bántódása. Csak aztán, a kezelés hatására egyre kevesebbet gondolt rá, egyre jobban megvolt nélküle, és azt mondták az orvosok, hogy Fer örökre elhagyta őt.

Most felnézett, és a sötétben körvonalazódni látta alakját.

- Istenem, Fer! Úgy örülök, hogy itt vagy!
- Tudod, Maggie, én nem hagylak magadra. Igaz, nehéz volt nélküled. De most visszajöttem hozzád.
- Segíts, Fer, kérlek...- és felállt a lány, megölelte az alakot.
- Ez csak természetes.
- Mondd, hogyan győzhetnénk le Jacobot?
- Majd én kézbe veszem az ügyet- nyugtatta meg Fer. Neked semmit nem kell tenned. Kinyírom a szemetet.
- Fer...- szólalt meg bizonytalanul a lány- mi történt Roberttel? Túl gyorsan faképnél hagytam.
- Ha- ha-ha- nevetett- faképnél hagytad, így igaz, de akkor már halott volt, ezt te is tudod. Nem volt hozzád illő...
- Igen... valóban...- mosolygott Maggie. Köszönöm, amit értem teszel, Fer.
- Érted bármit, Hercegnő...
- És most hogyan tovább?

- Merészkedj ki, nyugodtan. Én addig feltartom őt. Szaladj el a hajóig. Keress menedéket, bújj el. Én elintézem őt. Majd együtt indulunk haza. Megfelel a terv?
- Igen, Fer... Köszönöm!

A lány felpattant helyéről, s a barlang kijárata felé vette az irányt. Már nem félt. Tudta, hogy Fer megvédi őt. Szaladt, közben zihálva, meg- megállt. Körülnézett a biztonság kedvéért, hogy nem-e követi őt Jacob. De mivel senkit nem látott, és gyanús zajt sem hallott, tovább szaladt. Pirkadt, a nap vörösen körvonalmazódott a tenger túlsó láthatárán. Észrevette a hajót, szaladt felé. Aztán beszállt a csónakba, beindította, és a hajóhoz száguldott vele. Ott

felkapaszkodott rá, és beszaladt a luxus hálóba. Ledermedt egy pillanatra. Jacob vérbe fagyva hevert a földön.

Oda lépkedett, és belerúgott óvatosan. Semmi nem történt. Csend volt, és félhomály.

Ebben a pillanatban Fer mellette termett.

- Gyors voltál, Fer- mondta Maggie.
- Mondtam, hogy számíthatsz rám...- mosolygott ő.
- Jó, akkor most eltakarítjuk a szemetet. Ezt már rám bízhatod... Soha többé ne tűnj el az életemből, Fer... Te vagy a legjobb barátom.

A JELEKRE FIGYELJ!

Nem hiszem, hogy bántana téged a szelleme... nyugodj meg, nincs semmi baj... nem... én nem hiszem, hogy... jó, persze, hallgatlak, megértelek... igen, fáradt vagy és kimerült... sokkot kaptál akkor, de most azért vagy ott, hogy pihenj.... – Eva leült az ágy karjára, lábát keresztbe tette, rá könyökölt azzal a karjával, amelyikkel a mobilt tartotta. Hosszú, szőke haja szétomlott vállain, kezével hátra simította, miközben hallgatta barátnője, Valerie félelmetes sztoriját. Kissé összeráncolta homlokát. Kifejezetten vékony volt a 40-es éveiben járó nő, dús haja kölcsönzött különös bájt számára. Egyedül élt a vidéki kisvárosban, két macskája volt mindössze: Benji és Blacky.

Valerie az utcában lakott, mióta oda költöztek friss házasokként férjével, barátnők lettek. Aztán pár évvel ezelőtt Thomast baleset érte... meghalt. Az özvegy nagyon kikészült. Azóta nyugtatókon él. Legalább két éve nem volt szabadságon, most végre úgy döntött, elutazik az erdei házikóba, hogy végre

szembe nézzen a múlttal, és önmagával. Le akarta zárni a fejezetet életében. Egyszer és mindenkorra. Úgy indult el, hogy mire visszaérkezik, más ember lesz: egészséges, energikus, kész az új életre. Eva aggódott miatta kicsit, de nem tudta visszatartani barátnőjét. Telefonon tartották a kapcsolatot, s úgy tűnt, valóban használ Valerie- nek a levegőváltózás. Eddig csupa pozitív élményekről számolt be Evanak.

Valerie barna bőrű, sötét, rövid hajú, normális testalkatú nő volt, akibe- rendkívül sebezhető lélek bújt, próbált a látszatra adni, mosolyogni, úgy tüntetni fel a helyzetét, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Férje halála megváltoztatta. Nem tudta palástolni a törést, és teljes lelki terhét Evara zúdította, aki el is mélyült a segítő szerepbe. Egykorúak voltak, mégis úgy kezelte barátnőjét, mintha gyermek lenne.

-Valerie, figyelj, drágám... nyugodj meg... vedd be a gyógyszereid. Thomas meghalt. Nincsenek szellemek... de még ha lennének is, ő sosem bántana téged. Lehet, hogy csak álmodtál, talán túl intenzíven élted meg azt.

Csend volt egy ideig, Eva aggódalmaskodva ráncolta össze még inkább homlokát.

- Ha mégis úgy döntenél, hogy haza jössz... jó, rendben... akkor nem... nem lesz semmi baj...

Kinyomta a telefont, s még egy ideig elgondolkodva ült az ágy karján.

Valerie kissé izgatott állapotában, úgy érezte, be kell vennie egy szem gyógyszert, pedig eldöntötte, hogy ki fogja hagyni. Négy napot töltött el eddig összesen az erdei lakban, és

valóban sokkal jobban érezte magát, mint eddig valaha. Végre magára figyelt, nem a munkájára. Nem kellett hajnalban kelnie, hogy időben beérjen a nagyvárosi forgatagba, munkahelyére. Néha jó volt a tömeg, elterelte figyelmét belső dolgairól. De most, hogy eljött, úgy érezte, képes rendet rakni a fejében.

Éjjel történt valami. Épp mélyen aludt, amikor egyetlen mozdulattal lerántotta valaki róla a takarót, és oldalba vágta. Olyan egyszerre történt az egész, hogy amikor felnyitotta szemét, ledermedt, s a félelemtől görcsbe feszült testtel feküdt még jó ideig. Mindenhol csend uralkodott, egy pisszenés sem hallatszott. Lassan kelt fel az ágyból, és óvatosan lépkedett a padlón, ami minden mozdulatnál recsegett a lába alatt.

Semmi nyomot nem talált, és zajt sem hallott. Egész éjjelt fent töltötte, képtelen volt visszaaludni, és egyre csak gondolkozott. Feltevésként ötlött fel benne, hogy szellem lehetett, hiszen egy lélek sincs a közelében. Azaz... az erdő túloldalán lakik egy férfi. De ő normális, ő haver, rég óta ismeri. Néha ki szokott jönni ő is a lakba kikapcsolódni, jelenleg is itt tartózkodik. Szóval... Greg semmiképp... nem, ő nem...

Valahogy érezte Thomas jelenlétét... de lehet, hogy csak róla álmodott. Lassan- lassan próbált erőt venni magán, elhessegette a gondolatait, végül azt a valóságot tartotta igaznak, amit képes volt elhinni. Megnyugodott, hogy ő csak álmodott.

Valerie szeretett itt lenni. Férje tulajdonát képzelte a kis erdei lak, ketten is sokszor töltöttek itt néhány csodálatos napot.

- Valerie! Hé, Valerie! – verte fel a mély erdei csendet Greg. –Itt vagy?

A nő az ajtóhoz sietett, majd a teraszcél integetett:

- Szia, Greg! De örülök, hogy látlak! Gyere beljebb!- szölt Valerie.
- Á, nem megyek be, kiölünk erre a hintára itt a ház előtt...- és lendített egyet a mellette levő hintaszéken. Az nyikorogva tett egy kört.

Valerie kiment, mindketten leültek és felhúzott lábakkal élvezték a lengést.

- Hogy telik, Valerie?- kérdezett mosolyogva a férfi.
- Csodás... egyszerűen minden tökéletes...
- Ennek örülök...
- Tudod, Thomással is szöktünk ezen a hintán hosszú estéken át beszélgetni.
- Tudom, hogy hiányzik neked, Valerie... nekem is... jó szomszéd volt. És olyan hihetetlennek tűnik még mindig, hogy...
- Hogy mi?...
- Hogy már nincs köztünk...

A férfi a lány tekintetét kereste, mintha valami magyarázatot várna, vagy valamiről szeretne tudomást szerezni.

- Én se értem, hogy miért ment el oly hamar. A tóba hajtott... meghibásodott a hajtómű...- motyogott a nő halkán.

A férfi felsóhajtott, és megfogta a nő térdén pihenő kezét.

Valerie-nek jól esett a meleg érintés.

- Tudod, ha Eva nincs mellettem, lehet, hogy túl sem élelem. De ő ott volt, mindig segítőkész nyújtott.

Ebben a pillanatban csörrent meg Valerie telefonja.

- Szia... igen, jól vagyok... semmi baj... kösz, hogy aggódsz... Nincs gond, most már biztosan rendben lesz minden.-kinyomta, aztán Gregre nézett.

- Eva aggódik értem.
- Na, és miért?- kérdezett kíváncsian.
- Hát... az éjjel rosszat álmodtam, aztán megijedtem, túlreagáltam.

Greg kissé izgatottá vált:

- Biztosan álmodtad?

A nő bizonytalan, kétségbeesett pillantást vetett a férjira.

- Bocs, ne haragudj... csak...

Most Valerie fogta meg a férfi kezét.

- Mire gondolsz?
- Mert én is azt hiszem napok óta, hogy álmodom. Fura dolgok történnek velem, de nem tudom, hogy valóság-e vagy bediliztem, vagy csak sima álom... Lerántja valaki a takaróm, és belém rúg, aztán megszűnik hirtelen minden.

A nő két tenyerét az arcára tette, látszott, hogy megijedt.

- Velem is ez történt, Greg - suttogta.- Thomasról álmodtam.
- Én is.

Csak meredtek egymásra kérdőn, szótlantul.

- Szólok Evanak!- ugrott fel Valerie, de a férfi megfogta karját.
- Ne tedd!- mondta parancsoló hangon.

Valerie megijedt Greg reakciójától.

- Miért ne?
- Csak ne...- és elengedte a nő karját. Ő visszaült, és magyarázatra várt.
- Valami nem stimmel, Valerie... Thomas szelleme jár itt, figyelmeztetni akar bennünket valamire.
- Mire?- kérdezett gyanakvón.

- Nem tudom... de legyünk óvatosak... ne mondj semmit erről senkinek.

- Szerintem maradj itt éjszakára, Greg... Félek.

A telefon megint csörgött, összerezzen Valerie a hangra.

- Igen, rendben van minden... persze... nem megyek haza, Eva, jól érzem magam.

Miután kinyomta a mobilt, Gregre nézett.

- Nem furcsa számodra, hogy túl sokat aggódik a barátnőd miattad? Talán rá akar venni, hogy visszamenj?

- Igen... igen...- habozott a nő... szeretné, ha haza mennék.

Nemsokára bementek a házba, sötétedett. Vacsorát készítettek, és egyre erősödött a vonzalom egymás iránt. Ahogy elmentek egymás mellett, ahogy megérintették egymás kezét... meleg bizsergés futkosott bőrükön.

A nő próbálta visszafogni magát, hiszen még mindig úgy érezte, halott férjét csapná be, ha mással összejönne. Pedig vágyott az érintésre, az ölelésre, a szeretkezésre, hogy odaadja magát szerelmének szenvedéllyel, hittel, teljes lényével.

Gregnek mindig is tetszett a nő, de nem akart beleavatkozni a kettejük életébe. Most is óvatossággal kezelte az ügyet, semmit nem akart elrontani.

- Menjünk fel- fogta meg kezét a nő, és maga után húzta a hálószoa felé.

- Várj csak...- állt meg Valerie félúton.- Hozok egy pezsgőt.

Gyorsan visszaszaladt, kivette a pezsgőt a hűtőből, majd poharakért nyúlt a szekrénybe, de nem érte el sehogyan sem.

- Segítesz, Greg? Kérlek...- kiabált fel.

A férfi azon nyomban jött is lefele a lépcsőn, Valerie mögé állt, és vaktában felnyúlt a poharakért, de nem talált semmit.

A lányt elöntötte a meleg, amikor érezte a férfi testét. Ugyanúgy érzett Greg is, de nem akarta, hogy észrevegye a nő.

- Jó magasan van ez a szekrény...- nevetett a férfi, de rögtön megoldjuk. Elvett egy széket az asztaltól, aztán ráállt.

- Hát ezt magam is megtehettem volna...- nevetett Valerie is.

A férfi lenyújtotta a két poharat, de megakadt a tekintete valamin: egy kis dobozán, a sarokba csúsztatva.

- Miféle doboz ez?- kérdezte a nőt, és megmutatta neki.

- Hm... ez nem ismerős...- elvette, és forgatni kezdte. Egy kis fadoboz, apró szívecskékkel díszítve, rajta egy felirat: Örökké tiéd.

Greg közben visszalépett a földre, a széket a helyére tette, majd a nő mellé állt, és figyelt.

- Nagyon szeretted őt...- mondta csendesen.

- Nem... nem... én ezt nem értem... nem ismerős ez a doboz- habogott Valerie, izgatottan tette le az asztalra, és nyitotta fel. A doboz tetejének belső felén ez állt: Örök szerelmemnek, Thomasnak, Evától.

A nő megszedült, váratlanul érte a pofon.

Greg nyelt egyet, és elmelegedett. Valerie észrevette a férfi reakcióját, és valahogy azt érezte, hogy tud valamit, amit nem árult el.

Most viszont a doboz tartalmára volt kíváncsi, és a piros szalagocskával összekötött levélborítékot felnyitotta. Képeket talált benne... képeket Thomasról és Evaról. Meghitt, boldog pillanatok rögzített formáit.

- Istenem!- tette szájára kezét Valerie, és kicsordult szeméből a könny.- Hogy tehette?- sírt kétségbeesetten a nő. Greg magához ölelte.

- Nem akartam elmondani neked, nem akartam fájdalmat okozni vele, bocsáss meg kérlek... De egyszer láttam itt Evat Thomassal...

Valerie a férfira nézett, elállt a lélegzete.

- Itt, Evat?
- Igen...
- Mikor?
- Aznap, amikor meghalt.

Valerie összeomlott. Leült az ágyra, és üres szemekkel bámult maga elé.

Greg mellé ült, és lágyan megölelte. Nem szólt már, csak próbálta összerakni a kockákat.

A mobil csörgött újra. Valerie kiábrándult tekintettel nézett a hang irányába. Greg elvette az asztalról, s a nő felé nyújtotta:

- Beszélne veled, különben gyanút fog...
- A rohadt kurva!- sziszegte fogai közt a nő.

Felvette és beleszólt:

- Szia Eva... jól vagyok... persze... ne aggódj, épp fürdök... reggel hívlak...
- Ügyes vagy - mosolygott Greg, és elvette a telefont a nőtől. Ebben a pillanatban a hinta nyikorgására lettek figyelmesek. Egymásra néztek. Greg az ajtóhoz lépkedett, kinézett, de nem látott senkit. A hinta megállt, csend volt újra.
- Mi akar ez lenni?- kérdően nézett Gregre a nő.
- Szerintem valamit tudatni kíván velünk Thomas.

- Azt hittem, hogy szeret, bíztam benne- könnyezve hüppögött Valerie. Megcsalt... végig...

Greg szótlanul állt, a nő fejére tette kezét, végig simította haján. Érezte illatát, érezte, hogy minden sejtjét imádni tudná, hogy ő sosem tenne vele ilyet, mert számára ő maga lenne az álom beteljesülése.

- Gyerünk, Valerie... tudom, most nehéz neked, de meg kell tudnunk, mit akar velünk közölni Thomas. Gyere a hintához.

Egymás kezét fogták, és óvatosan lépkedtek. Az erdő friss illata terjengett a légben, az éj sötét leple titkokat rejtegetett.

- Azt se tudjuk, mit keresünk...
- Csak hallgass a megérzéseidre...- suttogott a férfi- és figyelj mindenre, ami körülöttes zajlik.

Odabent kialudt a fény, ez elég félelemgerjesztő jel volt.

- A biztosíték... azzal mindig gondok voltak- mondta halkan a nő.
- Menjünk, nézzük meg, mi van a pincében. Van lámpád?
- Van, persze, felkészültem a váratlan helyzetekre.

Lassan, lélegzetvisszafojtva tértek be a házba, egymás kezét el nem engedve. Valerie megtalálta a lámpát, aztán lementek a pincébe. A biztosítékszekrény a sarokban volt, óvatosan lépkedtek odáig. A férfi nekilátott a hibajavításnak, és egy-kettőre visszatért az áram, minden tisztán látszott odabent. Kicsit körül kémlelték a helyet, de semmi feltűnőt nem találtak. A szívük hasadt meg majdnem az ijedtségtől, amikor a mély csendben egyszer csak egy mobil csörrent meg. Valerie majdnem elájult, ahogy megütötte fülét az ismerős csengőhang. Mindketten arra tartottak, míg nem az egyik ócska szerszámos láda mellett meg nem találták a földön a telefont.

- Te jó ég!- sikított Valerie.- Ez Thomas mobilja.
 - Valószínűleg Thomas most épp velünk van... - suttogott Greg.
 - Biztosan... hihetetlen, hogy áram van a mobilban... Valerie keresgélni kezdett benne. Utolsó hívások... utolsó üzenetek... Eva... Eva... Eva... Szeptember 3- az utolsó nap. 24 nem fogadott hívás Eva részéről. Üzenetek:
Eva: Ugye nem gondoltad komolyan, hogy szakítasz velem?
Greg: Komolyan gondoltam, és ne hívj többet.
Eva: Találkozzunk az erdei lakban. Fontos mondanivalóm van számodra.
Greg: Nincs mit megbeszélünk.
Eva: Gyereket várok.
Greg: Nem hiszek neked, hagyj békén.
Eva: Mindent elmondok Valerie-nek.
Greg: Hagyd őt ki! Többet nem válaszolok.
Eva: Ha nem jössz el este 8-ig a lakba, valóban elmondok mindent a feleségednek.
Greg: Győztél. Ott leszek.
Elképedve álltak mindketten, mire kopogás hallatszott fentről.
 - Itt vagy, Valerie? Aggódtam érted, ezért eljöttem hozzád... - Eva hangja hasított át a faajtón keresztül.
 - Úristen!- ragadta meg Greg kezét a nő.
 - Menj, nyiss ajtót, kérlek!- szólt a férfi. Ne tudjon róla, hogy itt vagyok.
- Gyorsan felment a nő, de arra már Eva az asztalnál állt, kezében a Thomassal készült képeivel.
- A levegőben megállt a csend. Egymásra meredtek.

- Mit tettél, Eva?
- Én? ... - mutatott magára.
- Te... te vagy a képeken Thomassal... Végig hazudtatok mindketten nekem.
- Hát... én el akartam mondani... de ... nem volt soha jó alkalom...
- És mi történt az utolsó napon?- ordított Valerie, miközben belekapaszkodott Eva hosszú hajába.
- Semmi... rá akartam venni, hogy váljon el tőled, de elutasított. Azt mondta, soha nem tenné... sőt azt is mondta, hogy nem akar többé látni...
- Igen? És mi volt a válaszod erre?
- Hát... kiment a villany, s lement a pincébe... Nem láttam azóta, ugyanis én elrohantam. Ennyi volt.
- Nem hiszek neked! Végig hazudtál! Hogy tehetted?- üvöltött Valerie.
- Jobb lesz, ha elmegyek...- mondta Eva, mintha semmi sem történt volna, sarkon fordult, és kiment. De csak azért, hogy megtehessen egy újabb lépést... pár perc múlva berontott, és pisztolyt szegezett Valerie-re, aki még mindig összeroskadva állt a szoba közepén.
- Nos, nem kellene a szimatoló kutyák!- mondta Eva, a szavakat fogai közül préselve ki.
Valerie, ijedtében összébb húzódott, s a hang a torkán akadt. Kibiztosította a fegyverét Eva, és elszántan célzott. Ebben a pillanatban kirentott a pincéből Greg, s a háttal álló nőt egy mozdulattal lefogta.
- Valerie, hozz egy kötelet gyorsan!- szólt Greg, mert alig bírta a ficáncoló nővel.

Összekötözték kezeit, lábait, majd a kanapéra helyezték.

- Most mondd el szépen, hogy mit tettél Thomassal.- ült az ágy mellé a székre Greg, és Eva a fegyvert a homlokához nyomta. Nem volt választása, a hirtelen események fordulata szóra ösztönözte.
- Miután feljött a pincéből, kirángatott a házból, és bezárta az ajtót. Beült a kocsijába, és elindult. Nem tehettem mást, mint hogy ott hagyom a lakot, és a kocsimmal mentem hazafelé. Dühös voltam, csalódott, és ki akartam nyírni. Nyomtam a gázt, hamar utol értem. Le akartam szorítani az útról, magam sem tudom, mi történt, elborult az agyam... Csak arra emlékszem, hogy a kanyarban eltűnt, a tóba zuhant...

Valerie már nem is tudta, mit érez... szánalmat? Dühöt? Bosszúvágyat? Vagy csak megnyugvást... Elővette mobilját és hívta a rendőrséget. Aztán egy pár másodpercig csak a tekintetek beszéltek. Odakint egy utolsót nyikordult a hinta.

A FELFEDEZETLEN

Átitatódott félelemízű nyállal a boríték ragasztója. Végérvényesen nyugtázta kilátástalan helyzetét. Öklével, hogy megtapadjon, pecsétet nyomott a levelére, és ez által befejezettnek tekintette semmiértelmű törekvéseit. Elvakult önfejűséggel tartott ki álláspontja mellett, miszerint ebben az országban nem segítik a tehetséges művészeket, inkább visszaszorítják, hogy ne teljesedhessenek ki... Kire haragudjon?! Magára nem, könnyebb ráruházni a felelősséget valaki másra. Így, elsősorban, hibáztatta az összes kiadót, az összes szerkesztőséget, művésztársait, akik sikeresen befutottak, végül az embereket, akik sem anyagi, sem erkölcsi támogatásban nem részesítették.

Most aztán végső döntésre jutott: itt hagyja az egészet, felrúgja alkotásait, otthonát, mindenét, ami eddig az életet jelentette számára. Egyetlen levélben írta meg bánatát, felindultságát, amit elküld egy bármilyen kiadóhoz. Tudta, hogy

még így sem számíthat az odafigyelésükre, de azért megtette, amit meg kellett tennie.

Zeller felvette zakóját. A gúnynevet még a koleszban kapta, de nem tudta miért. Ez a zöldség a legkevésbé sem jellemezte őt. Éles, jellegzetes illata, sötétzöld, recés levelei, a gyökere mélybe ágazó, kapaszkodó volta – hát nem igazán rá jellemző tulajdonságok.

Leszaladt a lépcsőkön, könnyedén, megszokott mozdulatokkal, még csak vissza sem fordult. Az utcán a legközelebbi postaládába dobta be levelét, majd felkapaszkodott a villamosra. A házak, az út, a járda, ismerősen futottak mellette el, s bizonytalanul még visszanézett az újságosra az ablakból. Fáradt megtörtséggel, de józan tudatossággal adagolta be magának az utolsó lehetőség reményeit.

Cigaretára gyújtott, amikor leszállt. A vonatállomás zsúfolt peronján kényelmetlenül kezdte érezni magát. A nagy nyüzsgésben ráeszmélt a többiek céltudatosságára... mintha mindenki tudná, hogy mit akar... mindenki tart valahová, és nem mindegy senkinek, hogy melyik vonatra száll fel. Csak neki mindegy. Ő semmit nem akar, vagyis csak azt tudja, hogy mit nem akar: maradni. Zeller szemében a tömeg egy emberré vált egyszerre. Egy határozott és törekvő emberré. És ő állt köztük bizonytalan határozatlansággal, s nem értette, miért nem tartozik közéjük... miért érzi, hogy valami végérvényesen kicsúszik az ujjai közül, hogy valamit elront, valami visszafordíthatatlan esemény küszöbén áll... Egyetlen hangot, egyetlen biztató szót várt valakitől. De ott igazából senki sem törődött vele.

A hangosbemondó újból elismételte nem érthető ismertetőjét... A vonat megérkezett. Zeller tolakodni kezdett. Nem is ő, a tömeg sodorta beljebb. Talán el is taposhatják, ha nem veszi fel

a ritmust... aztán mire a lépcsőhöz ért, megfordult benne az elhatározás, és visszafelé préselődött. Valahogy kijutott, és hosszan, üres tekintettel nézett a vonat után.

Ritkult a tömeg egy ideig, aztán jött egy újabb járat, majd újabb és újabb...

Hajnalodott. Zeller fázott, és éhes volt. Zakója gallérját felhajtotta, összehúzta nyakát és zsebre dugott kézzel eloldalgott az állomás épületéből. A kora reggeli szélről megremegett, rágyújtott utolsó szál cigarettájára... Mire közelebb ért a lakótelephez, a korán kelő újságosok és zöldségesek nyitni kezdtek butikjaikban. A borozóban is megkezdődött a 6-ra járó munkások szállingózása, akik betértek egy kávéra, esetleg megengedtek maguknak egy féldecit. Megvásárolt egy üveg whiskyt, a szokásos cigijét, és felvitte a lakásába.

Bent ismerős tárgyak, a régi zongora, a kanapé, a fotel, ismerős szagok: a falak dohos bűze, cigifüst keveréke- fogadták, amiket már régen a pokolba kívánt. Leült. Nem volt álmos, sem fáradt. Csak épp átfázott. Kibontotta az italt, és jót húzott belőle. Elégedetten törölte meg száját kézfejével. Egy pillanatig még elmerült a semmibe, és kicsit remegett a fázástól... aztán újból húzott egy jót. „Csak az ökrök isznak egyedül...”- gondolta, s valamiért mosolyognia kellett...” Csak az ökrök isznak egyedül...”

KITÖRÉS

A feszültség kitörni készülő lárva. Szunnyadó kisemmizettség, megalázottság dagad hatalommá. Emberméretű, utálatos szörnné fejlődik ki. Nem maradt más, mint várni.

- Ízed keserű, ha beléd harapok, és gyász ölel körül fogaim nyomában. Gólemmé formáz az élet. Mit gondolsz? Meg foglak védeni? Lenne rá módom. De nem azért vagyok. Megszenvedtem, míg agyagtestem felépült. Ezért nem fogok hálálkodni senkinek. Rossz a program. Elhibázott vagyok. Nem haragszom senkire, de van jogom gyűlölni mindenkit és mindent. Pár pillanat és szétmállok. Kevés víz elég ahhoz, hogy sár maradjon belőlem. Bekenheted a hátad velem. Egész tested. Vagy taposhatsz kedved szerint bennem, markodba vehetsz, kifröccsenhetsz ujjaid közt. Bármit megtehetsz. Feltéve, ha engedem.

Zöldesfekete ártatlan bogár. Fényes, és ritkán kíván jót neked. Azt is csak az elvárt jómodor kedvéért. Különben csak mosolyogna. Így fiktív elmédben halandzsákat teremt. Nincs okod védelemre kelni. Csak majd egyszer. Akkor, amikor óriásként látod fotelodban. Lebénulsz az ijedtségtől, mert az apró kis bogár, akit kora reggel, munkába menet előtt hagytál terráriumában, most kényelmesen ül, és bámul rád. Számára apró lett minden. Te is.. Kicsi vagy és nevetséges. Ő már nem is akar jónak, megnevelt bogárnak látszani. Minek? Úgyis megzabál téged előbb- utóbb...

- Hát... nem tudom... undorító szétfolyt pocsoljának lenni... Így átgondolom az egészet, és most már nem engedem, hogy hozzám érj. Óvakodom az esőtől, és neadjisten, a vízipisztolytól... Végzetes lehet egy csepp víz számomra. Ja, és folyton mondani sem fogom neked, hogy: vigyázz, szétmállok a víztől! Bánj velem óvatosan! Nem... nem... A megoldás egy lehet: akkor bújok elő, ha tudom, nem vagy sehol. Így félnem sem kell tőled. Ki a jófene lehelt életet belém?! Megvédeni őt? Dehogy! Szétlapítani palacsintává!

Csak most következett a nagy meglepetés: talpra állt a Bogár. Nem úgy, mint az igazi bogarak. Két lábra, akárcsak te vagy én. A többivel hadonászott, és mosolygott a szeme. Elsápadsz, veríték fut le arcodon, hátadon... legszörnyűbb rémálmod sem volt ennyire kemény! A földre pillant, te is oda nézel ösztönösen. A te cipőd van a lábán. Ez sok! Szemedbe néz. Te is őt fürkészed, hátha leolvashatnál arcáról valamit... Nos, mit? Ugyan mit? Mit olvashatsz le egy bogár arcáról?

- Jó ötlet: palacsinta. Mit is szoktak enni az agyagemberek? Valószínűleg, semmit. De én más vagyok. És éhes. És dühös. És fáradt. És csalódott. És tele kilátástalansággal.... Honnan tudjam, hogy mikor fog esni az eső? Hátha nem lesz közelemben fedezék, amikor a verőfényes napsütés hirtelen záporba torkoll? Mondtam, hogy rossz a program... A bal szemem sem viszket, nem ér ma öröm. Mindegy. Nem sokat érek. Azért is hagyott magamra az alkotóm, mert tudta, valamit nagyon elrontott bennem. Csúnya vagyok. Olyan fejet formált, ami ijesztő. Nem kerekítette le rendesen. Mindenütt ökölnyi agyagdarabok domborodnak rajtam. És nem hagyott kiszáradni. Miért formált meg, ha ő maga egy kontár, egy tehetségtelen mocsadék?!

Arca mozdulatlan, csak szemei mosolyognak, de az sem biztos... Az az ijesztő Bogár most talpra áll, és félő, hogy összeroppantja koponyád. Lép. A te cipődben közeledik feléd. Csápjával megragad, és hálás is lehetnél, mert nem fáj a halál...

Abban a pillanatban vettem észre a sarokban kuporogni a Teremtőm. Vacogott. Alig hallhatón motyogta: - azért alkottalak, hogy megvédj...

Életemben először jót nevettem. De ez a nevetés fáj valahol... Láttam szemeiben a félelmet.

- Nos, ilyen kiszolgáltatottnak lenni...- mondtam, és beleharaptam.

SZAKMABELIEK

A tépelődés egyenletes fájdalommá vált. Végre megértette, hogy az egyetlen menekülés: az utazás. Valahová el kell mennie, csak itt ne maradjon a titokzatos telefonálgató zaklatásai között. Ő mindent megtett annak érdekében, hogy elismert újságíró legyen. Egészen eddig. A fegyvercsempészetéről szóló cikke után viszont már zaklatássá vált az élete, képtelen volt a homályos igazságban védelmet szerezni.

Arccal a tükör felé fordult, és mindenképp céltudatosnak akarta látni magát. Ehelyett egy aszott, bizonytalan, segítségre szoruló arc meredt rá. Sápadságát a napok óta tartó álmatlanság okozta, a szemei sarkában meghúzódó szarkalábak mélyedéseibe belevésődött a fáradság. Ajkai erősen zárták össze fogsorát. Rövid haja csapzott volt és kócos. Elfordult, nem bírta szembenézni

magával... bármennyire akarta a határozottságot, a bizonytalanság elképesztő méreteket öltött.

Tenny ki akart szállni ebből az egészből, de késő volt. Már csak ilyen az újságírás: ha belecsöppentél, felelsz minden leírt betűdért. A telefon jellegzetes csiripelő hangja összerenzenést váltott ki a lányból. Már nem is merte felvenni a kagylót ... de idegesítette a szűnni nem akaró csörgés. Olyan szemekkel nézett rá, mint robbanni készülő bombára. Félelmetessé vált számára az amúgy veszélytelen tárgy. Pár másodpercig tartott a feszült helyzet, aztán elhallgatott a telefon. „ Talán csak én túlzom el a dolgokat!” – nyugtatta magát, miközben a bútordarabok, a lakás barátságos légköre békét sugallt. Leült a fotelba, előtte a halom irat. Nem túl érdekes, nem túl értékes, közéleti problémákról szólók. Kicsit hátradőlt, s a másodperc töredéke alatt álmodott is, ahogy elnyomta a többnapos fáradtság. De egyszerre felriadt a telefon hangjára. Rémülten ugrott fel, s újból felmérte magában helyzete súlyosságát. ezúttal viszont erőt vett magán, és a kagylóhoz közeledett. Két ujjal, lassan emelte fel, mintha vírusokat hordozna a készülék.

- Kinyírlak te szemét!- hallatszott az ismerős hang, s a lány tüstént lecsapta, még mielőtt meghallgatta volna a részleteket. Remegő kézzel szedte össze az itt- ott heverő cuccait, bepakolta a kezébe adódó első szatyorba, aztán maradék pénzét farzsebébe gyűrte, a haját hátra simította, s kilépett az ajtón. Bár kint sem, bent sem érezhette magát biztonságban, mégis nagy megkönnyebbüléssel fújta ki magát a szabadban. Odakint mit sem sejtő alakok fel- alá rótták az utat, teljes nyugodtsággal,

higgadtan, gyanútlanul. Egyedül Tenny kereste minden arcban a fürkésző tekintetet, hisz minden békés külső mögött valahol egy gyilkost vélt felfedezni, egy vérszomjas, megbosszulásra vágyó hidegvérűt... Szaladt az utcán, de nem tudta mitévő legyen, nem tudta, hová meneküljön, minden és mindenki megbízhatatlanná vált. S ahogy így eszeveszettül rohant, szembeszaladt valakivel, aminek folytán kiesett kezéből minden. A férfi rögtön a csomag után nyúlt és udvariasan bocsánatot kért.

- Elnézést, hölgyem!

Tenny felnézett. Egy kellemes, nyugodt, kimértnek tűnő úriember mosolygott rá.

- Semmi baj...- vette át a szatyrát, és visszamosolygott.
- Hová siet?- kérdezte a férfi ráérősen.
- Hát... nem is tudom...
- Nem hívhatnám meg egy kávéra?
- Talán nem ez a legmegfelelőbb pillanat- utasította el – nagy pácban vagyok.
- Nem nagyobbban, mint én- rezzenetlen arccal felelt a férfi.
- Azt maga honnan tudja? Az életemről van szó!
- Az én helyzetem se különb.

Egyre érdekesebbé vált az imént szerzett sorstárs állapota, s már nem csak emberi, hanem szakmai kíváncsiságával is érdeklődést mutatott Tenny:

- Nos, akkor egy csónakban evezünk...
- Önnek is megbízása van?
- Nem... nem... engem követ valaki, és ki akar nyírni.
- Az én ügyem is hasonló.

- Tán csaknem újságíró?...
- Nem... én mesterlövész vagyok...
- Valakit meg kell ölnie?
A férfi komor arccal állt.
- Nem egy újságírónőt kell kinyírnia? - alig hallhatóan
suttogta...
- De igen...
- Egy ideig elhűlten nézték egymást, aztán megszólalt a férfi:
- Jobb lenne felszívódni...
- Maga merre megy?
- Ki az országból...
- Én is...
- Akkor induljunk... még elérhetjük a 20 órás járatot...

ÁTVÁLTOZÁS

A legkedvesebb és legkevesebb kérdés: Miért? Gyakran megrészegült a valóság színes nehezéket hordozó napjaitól. Boldog volt, sikeres. Élvezte üde fiatalságát, érzéki vonásaiban önteltséget adó szépségét. Mindent megkapott, amit akart, s egy- egy sikeres elismerés után elmosolyodott: - minden az enyém lehet, ha akarom, és mindent megkapok, amit akarok! Szóval, Johanna a tökéletesség megtestesítője volt.

Amikor megtudta, hogy új szomszédai érkeznek, közömbösen reagált. Ez az eset sem kötötte le érdeklődését igazán. Tudomásul vette és kész. Egyik este, amikor épp új hódolóját várta, a szomszéd kopogott be.

- Igazából nem is tudtam, hogy mellettem laksz.
- Talán... mert nem kérdeztél meg, hol lakom...
- Igaz...- nevetett a lány
- Egyébként, a nevem: Zar.

- Ilyen nevet nem hallottam még, de nekem megfelel...- félvállról dobta oda a szavakat, és nyakára tekerte közben pihekönnyű, világoszöld sálját.
- Mehetünk...

A vacsora, a vendéglő sajátos hangulata ugyanazt jelentette a lány számára. Sőt, Zar után sem érzett nagyobb lelkesedést, mint bármely más partneréért. Nem mélyedt a részletekbe... Néha ugyan különös dolgokat érzékelt a férfi körül, mintha megkettőződne, vagy félhomályban lenne, hangja olykor elváltozott... na, de ki a fene hisz ilyen marhaságokban? „Sokat ittam”- gondolta, s ez igaz is volt. Ugyanúgy, mint bármelyik más barátjával, Zarral is elment a férfi lakására.

Bent kellemes légkör fogadta, stílusosan berendezett otthon.

- Ugye nem egyedül élsz itt? –kérdezett a nő, miközben körülnézett.
- Nem, dehogy!... Helyezd kényelembe magad, hozok valamit inni...

Szűk kisestéjje ráfeszült, s ahogy keresztbe tette lábait, a ruhája felcsúszott a combján. Hátradőlt kényelmesen. Pár perc múlva megérkezett Zar, és leült Johanna mellé. Ebben a pillanatban elsuhanni látott a függöny mellett egy ugyanolyan alakot, mint Zar.

- Van itt rajtunk kívül valaki?- kérdezett ijedt döbbenettel a lány.
- Hát persze... sokan vagyunk...- s nem feszítve tovább a húrt, a férfi hangosan kiáltott:- gyertek be!

Erre a jelszóra elkezdtek ömleni befelé a Zar teljes hasonmásai, akik mindenben ugyanolyanok voltak, mint ő.

Elhúltan nézte a lány:- Kik ők?

Ők Zarok.

- De hisz mind olyan, mint te vagy!
- De örülök, hogy észrevetted...

A sok Zar mozdulatlan arccal, mereven nézett Johannára. Neki meg nem futotta erejéből felállni és kirohanni. LélegzetviSSzafojtva ült.

Az ijedtségtől belekapaszkodott a partnerébe, aki köddé vált karjai között, de újból összefüggő képpé állt össze a hall túlsó felében.

- Zarok!- hallszott valahonnan a túlvilági hangja- gondoskodjatok róla, hogy Johanna holnapra ugyanolyan Zar legyen, mint ti vagytok!

Pár másodpercig csend volt, aztán újabb másodpercekig őrjítő sikoltozás. Végül teljes némaság lett úrrá mindenben...

AZ ALKOTÓ

Zick némán ült a komputere előtt. Hátradőlt székében, bal mutató és hüvelykujjával az állát támasztotta. Bele kellett nyugodnia a gondolatba, hogy: semmi. Már néhány órája ezen töprengett. Most végre bejött a nagy felismerés: semmi. Egyszerűen semmi sem történik vele, egyszerűen csak van, egyszerűen semmi ihlete nincsen, nincs miről írnia. S ha korábban az idő múlását meghazudtoló gyorsasággal futottak ujjai a billentyűzeten, betöltve a winchester memóriáját, most csak ült és bámult valahová, míg ujjai görcsösen tapadtak állához. Agyának lefagyott monitorán egyetlen szó futott: semmi. Az ezerszáztizenegyedik regény utolsó bekezdése lementetlenül lebegett a képernyőn: „ Az égitestek legszebb násztáncát figyelte a végtelen űr befagyott világában. Uralkodó bolygója, a Merkúr, szétrobbant, megsemmisült. De mintha csak egy szórakoztató tűzijáték jelenete zajlott volna le a

hatalmas mennyegzőn... Ő figyelt. Tudta, hogy megsemmisül... hisz a következő áldozat ő maga...”

Nem értette Zick. Semmit se értett. Megfeledkezett önmagáról, alkotásairól. Sikeres író volt, ösztönözte elhivatottsága. Tudta, hogy küldetése van. Kimeríthetetlen erővel száguldott a képzelet világában, hogy egyszerre mindent megismerhessen, felfedezhessen, lejegyezhesen. Néha már-már úgy érezte, hogy ő egy különleges dimenzió különleges szülőtte. Ő benne van a Világegyetemben, és körülötte forog a világ. Ő az alfa és omega, a kezdet és a vég, aki képzeletében bár tudta, hogy ez a fantáziálás személyes élmény- minden dimenziót átjárt, és a könyveiben szereplő hősök és események valóság, hisz ő emlékezett. Tisztán és összetéveszthetetlenül. Nem kedvtelésből, vagy hobbiból írt. Küldetése volt. Néha maga is döbbenetben állt – mintha nem ő fogalmazta volna meg, mintha valaki más diktálta volna le a szöveget... Alaposan összezavarodott. Személyes élményeit másvalaki adja a szájába, ráadásul ezek az események a földi ember számára csak fikciók... Lelkiismeretesen alkotott, s ha néha élettani szükségleteit elégítette ki, már lelkiismeretfurdalás gyötörte: „Hát miféle ember vagyok én?” - végsősoron nagyon is jól tudta, hogy miféle ember ő... Agyának merevlemezéről letörölődtek az adatok, esetleg meghibásodott, vagy vírus került a rendszerbe. Az az egyetlen szó maradt benne, hogy: semmi. Nem tett fel kérdéseket, és választ sem várt. És ebben a lehetetlen, közömbös helyzetében valami igen fura érzelmek kerítették hatalmába. Felpattant székéről, és a kontrollja alól kicsúszott énje magával ráncigálta, az érzelmek tobzódását élve meg. Zick

egyedül volt. A világ színes galériájában csak egy fakó folt volt, hiszen az embereket, akikért élt és alkotott, igazából nem érdekelte a sorsa.

Órákig vagy napokig feküdt eszméletlenül? Ki tudja? De csodálatos emlékekkel ébredt, csodálatos hangulatban. Már nem emlékezett a szóra: „semmi”, már nem érdekelte az ezerszáztizenegyedik regénye... Leült számítógépe elé és írni kezdett:

„ Amikor holtan esett össze, úgy kétméternyi távolságban lebegett önmaga fölött.Látta a halott testét, mégis hatalmas nyugalom töltötte el. ... Hívta a messzeség...”

Zick újból írt, a billentyűzet átvette ujjai ritmusát, és futottak a sorok a képernyőn. Egyszerre megálltak ujjai. Mintha leblokkoltak volna pillanatig...

- De saját élményem a halálom is...- újabb lendületet vett, és tovább folytatta az írást.

AZ ANGYAL

Azon az éjszakán is minden úgy kezdődött, mint máskor. Lefeküdtem, s a valóság képeibe valami ködös és irreális keveredett. Ez az a szint, ami után következik az álom. Hogy ki és mikor, miért ébresztett fel, nem emlékszem. Akkor sem emlékeztem. Csak arra, hogy felébredtem, és helyem üres volt az ágyban, de még meleg... megtapintva, éreztem. Valami nagyon furcsa dolog játszódtott le bennem. Tudtam, hogy aki felkelt és itt van, az én vagyok, de nem értettem, miért kell lelépnem az erkélyről így, félelem nélkül. Nem estem le, semmi sem történt, csak épp lebegtem. Na, nem úgy, mint az angyalok, szárnyakkal, mosolyogva, kibontott hajjal... nem... nem... csak úgy, súlytalanul... S ahogy tétován várakoztam, az éjszakai sötét, mintha megváltozott volna. Nem fény, és világosság borult a tájra, de valami pislákoló derengés tört át az éj fekete fátylán. Azt hiszem, nem az éjszaka változott meg, hanem a látásom... S ahogy

a szemeim jobban- jobban akkomodálódtak a sötétbe, látni véltem néhány alakot.

Ahogy megszoktam a fura lebegést, próbáltam helyet változtatni... de nem ment. Egy plazmaszerű állagban találtam magam, s mikor hátra fordultam, hogy visszalépjek az erkélyre, az sehol sem volt. Újra megpróbálkoztam, és lassan lépkedni kezdtem, majd szökdécselni egyre könnyebben- könnyebben. Az alakok megmutatták valós lényüket, ugyanolyanok voltak, akár csak én. Ügyet sem vetettek rám. Szerettem volna megkérdezni tőlük, hogy kik ők, és hogy én ki vagyok, hogy hová tartanak, és én merre tartok, de mindenki saját magával volt elfoglalva.

- Te új vagy?- szólított meg egy hang.

Megfordultam hirtelen, s egy szimpatikus kislányt vettem észre magam mellett.

- Mit jelent az, hogy új?
- Hát... hogy még sosem voltál közöttünk.
- Nem, tényleg nem... de ezt miből gondolod?
- Mert csak az újak nem tudják, hogy rossz ez az irány.

Megfogta kezem, s magával húzott. De abban a pillanatban elvesztettem egyensúlyomat, és zuhanni kezdtem lefelé, s a kislányt is magammal rántottam.

A semmiben zuhantam lefelé, fura, félelemmel telt érzés töltött el. A mély felé közeledve zaj hallatszott, ami egyre erősödött, végül dobhártyaszaggatóvá vált. Beestünk valahová. Itt senki sem volt. Felálltunk, a kislány szorította a kezem, és maga után vonzott. Fölfelé repültünk. Úgy rémlett, mintha tudná ő, merre kell menni. A távolban megpillantottam épületeket, utcákat, egy tornyot.

Egy idő után megszűnt a fülsiketítő láрма. Csend és békesség honolt odalent. Amikor felértünk újból előző helyünkre, a kislányhoz szóltam:

- Bocsánat, hogy bajba kevertelek...
 - Semmi baj- mosolygott ő.
 - Mióta vagy itt?
 - Jó ideje... nem tudom...
 - Azért jó kis kalandban volt részünk...
 - Igen... az az Ördög Jáрма volt. Arrafelé nem sokan járnak. De elvihetlek egy sokkal szebb helyre.
 - Hová?
 - Arra van a Zenélő kert... az csodálatos- lelkesedett a kislány.
 - Nem... talán jobb lenne haza menni...
 - Hát igen... - szomorodott el- ha valakit megkedvelek, az mindig elhagy...
 - Jaj, ne érts félre!- simogattam meg selymes haját - hiszen még találkozunk...
 - Persze - mondta megértéssel, és megint húzni kezdett maga után - Gyere, haza viszlek.
- Lassan ereszkedtünk alá, s egyre nagyobb meggyőződéssel hittem, hogy aki mellettem áll, az egy angyal. Az utcák alattunk kiszélesedtek, a házak megnőttek, s nemsokára felismertem az erkélyt. Visszaléptem.
- Köszönöm... köszönöm...- hálálkodtam neki. Bejössz hozzám?- de alig ejtettem ki szavaim, ő már sehol sem volt. Csak az éj fekete leplén a csillagok sziporkázó fényét láttam, ahogy egy hallhatatlan muzsikára járják örökös táncukat.

Lefeküdtem, s vártam, míg virradni kezd. Leheletvékony lepellé vásott az éj. A tavaszi hajnal pirkadó, vörös színe az ég alján, emlékek betonfedelét zúzta apróvá. Ez egy más, egy friss, és új nap kezdete. Békesség honolt mindenütt, a robaj, a veszett láрма álomnak tűnik... Tudom, csak álom lehetett.

Visszakíváncsoztam álmaimból ebbe a világba, ahová való vagyok... és minden neszre figyeltem, ami jelzi ezt az éber megfoghatót. A valóság apró zajait akartam hallani, eltaszítva emlékeim irreális üzenetét. Akartam hallani a madarak énekét, a szöcske zizegését, az autók dübörgését az utcán. Érezni akartam azt a friss, hóolvadás utáni, kellemes illatokkal érkező tavaszi levegőt, és mélyen magamba szívni azt. Tudatában akartam lenni, hogy itt minden megfogható, és létező... csak a kislányra akartam emlékezni, ahogy mosolyog rám...

AZ UGRÁS

A szédületes magasság csak néhány percig akadályozta meg, s annak az időnek az átélése végzetes és maradandó nyomot hagyott agytekevényein.

Állt meglepő biztonságérzettel a torony ablakában. Nem félt. Elhatározása oly vakmerővé tette, hogy senki és semmi nem állíthatta meg . Tudta, hogy tervét valóra fogja váltani. Máskor, már az első emeleti erkélyen szédült, ha lenézett a mélybe. Most másmilyen érzés fogta el. Az eltökélt határozottságból fakadó, megtántoríthatatlan , végleges döntés.

Peregtek az események... lent észrevette valaki őt, és ijedten hadonászni kezdett. Nem értette a szavát, bár néhány hangfoszlány eljutott a füléig. Állt a kis boltíves ablak peremén, és az összeseregltő tömeg kezdte lekötni a figyelmét. Kiabáltak, integettek. Elmosolyodott. Csökönyösnek vélte az emberek viselkedését- nem kétséges- gondolta- ugyanolyan rovarok

vagytok, mint amilyeneknek innen fentről látszotok... Igazából csak akkor érzett némi nyugtalanságot, amikor kivehetővé vált édesanyja és barátnője körvonala. Kétségbeesett sopánkodásuk felhallatszott. Pár pillanatra elveszítette egyensúlyát, meginogott a párkányon. Hirtelen még az a fura , tetőtől talpig végigfutó érzés is előntötte, amit a magasság iszonyata okozott. Azért nem lépett hátrébb. Ugyanott maradt.

Nemsokára mentőautók szirénái sikítottak, és látta, hogy valaki ejájul. Hordágyra fektették, és elvitték. Szemével végigkísérte, ameddig csak lehetett. Odalenn megkezdődött a mentési akció. Egyszerűen nem értette, hogy minek ez a nagy húhó. Visszagondolt a semmitmondó, egyszerű, szürke hétköznapiakra... nem is barátnőjét okolta, pedig miatta teszi meg... bizonyítani akart. Bizonyítani, hogy ő most tényleg szavának áll, és megöli magát miatta. Bizonyítani, hogy szavának áll, és megteszi. Büszkén és feszesen állt. Tetszett neki ez a nagy ceremónia. Féktelen önteltség lett rajta úrrá. Most végre mindenki ráfigyel. Nem riadt vissza pontosan ezért. Mert akkor mit ért ez a nagy felhajtás? Holnap sem lesz jobb, mint tegnap volt... Barátkozott a mélységgel. Csak le kell ugrani. Semmiség az egész. Már gyakran ugrált le vonatról, lépcsőről, árkot is ugrott át... hát ez sem nagy dolog... Valamiért mégis benedvesedett a szeme. De csak néhány másodpercig. A tűzoltó kocsi létrája emelkedni kezdett. Jó volt elmerengeni még néhány másodpercig... – Itt az idő...- biztatta magát, s egy kis lendülettel a semmibe ugrott... A borzalmas, fülsiketítő sikolyt hallotta még, ami egyszerre, pánikkal telve tört ki a tömegből.

A test szétzúzódott, de nem fájt. A barátnőjét hallotta zokogni maga mellett: Miért tetted? Én mindig szerettelek, és most is szeretlek! Csakhogy ő már halott volt. „Ha mondtad volna...”- az agya még válaszolt. Az anyjára gondolt, akit elszállított a mentő, s aki csak most az egyszer hagyta magára betegségében. De miféle betegség ez?... Ez halál! Hisz az előbb jelentette ki az orvos, hogy meghaltam... Hát ilyen a halál?... Csalódott. Nem érzékelt és nem érzett többet. De felfogta még a síró hangokat, a jajveszékelést, felfogta, hogy érte sírnak, hisz igazából mindenki szerette őt. Csak nem értette, hogy eddig hol voltak ezek az emberek, ezek a szavak...

AZ ARANYFOGÚ

- Az álmodozóké ez az évszak...- mosolygott Mr. Thunder, a szürke- piros csíkos huzatú napozószékekben ülve, és felnézett a virágzó, terebélyes hársfára, ami napok óta kellemes illattal árasztotta el a környéket. Szivarát elegánsan tartotta mutató és középső ujjai közt. Szövetzakója rátapadt, inggombjai pattanásig feszültek tekintélyes pocakján. Tokája megtűródött, szemei sarkában megtöbbszöröződtek a ráncok, ahogy füléig nyúlt a szája. Ebben a mimikai változásban ezerféle szándék bujkált- és mindez a szemben ülő James- et zavarba hozta. Laza öltözete egy nadrágból és egy kigombolt ingből állt. Próbált kényelmesen elhelyezkedni, de feszélyezettsége folytán, ez valahogy nem sikerült.

Mr. Thunder feje búbján jókora kopasz mező éktelenkedett, csillogott az izzadtságtól, ahogy rásütött az ágak közül lopakodó fény.

James- nek fogalma sem volt arról, hogy miért hívatta az úr. Az órájára nézett. Már tíz perce várakozik, de eddig igazából még semmi sem történt.

- Te is álmodozol?- szegezte a kérdést a fiúnak Thunder.

- Nem is tudom...- habozott.

A házigazda a szivarát szájához emelte, mélyet szívott belőle, a füst kifúvásával egyidőben beszélt hozzá:

- Szeretnél egy saját házat?... Szép nőket?... Egy igazi autót?...

James semmit sem értett, de abban biztos volt, hogy valami nagyon nem tiszta ebben az egészben.

- Nem igazán...- megnedvesítette ajkait nyelvével, mert kényelmetlen helyzete izgatottságot váltott ki belőle.
- Bolond vagy te, fiam!- kacagott Mr. Thunder, és kivillant a két, aranyból készült szemfoga- ... hiszen egy szeméttelenen laksz, van egy értéktelen autóbontód, ahol reggeltől estig olajos göncökben dolgozol a semmiért...

James eddig is szeretett volna elmenni, de most már türelmetlenné vált. Mit akarhat ez a pojáca?! Nem volt szándékában magára haragítani az urat, akire semmit nem tudtak bizonyítani, de sokak szerint vér tapadt a kezére.

- Ajánlatot teszek.- Mr. Thunder határozott kijelentéssel indított-jelentéktelen feladat, amit tenned kell, de a jutalom nem marad el - most halkabban beszélt, de érthetően: - Egy bizonyos úrnak kell átadnod egy bizonyos autót.... Ugye nem nehéz a feladat?
- Nem... nem, uram...

- Na jól van, fiam, tudtam én, hogy belevaló srác vagy!
James felállhatott végre. Az úr kezét nyújtott, s ahogy James is odaadta a kezét, egész testét borzongás töltötte el. Amikor kijutott a kapun, mintha megszabadult volna valami tehertől... mégis nyugtalan volt. Kezén érezte a fertőt...
Az egyszobás kis vityillójában vizet öntött a lavorba, és megmosta kezeit. De még így sem talált rendben valamit. Az autó, amit át kell adnia, a roncstelepen volt már. Nem feltűnő, egyszerű piros Audi. A kíváncsiság izzott benne. Ugyan mi lehet, amitől olyan értékes lehet ez a kocsi? Nekiállt átvizsgálni. Több száz kocsit bontott már szét, hát nem volt nagy dolog szétszedni... Nemsokára rá is akadt valamire... egy beépített bombára.
- Csak nem romlott el ily hirtelen az újonnan összeszerelt autó?- hallatszott Mr. Thunder hangja a háta mögül.
James ijedten kapta fel fejét.
- Nem vagy megbízható, kisleány.
James leplezetlen izgatottsággal lapult a gurulós aláfekvőjén a kocsi alatt.
- Szeretem az ilyen kifejező arcokat...
Elővette 44-esét, s a fiúra szegezte. Lassan közeledett felé, és alig kétlépésnyire megállt, kibiztosította a fegyverét, célzott. James homlokát kiverete a veríték, s szinte a pisztoly elsülése pillanatában egy nagy lendülettel félrelökte magát az autótól, hátrébb gurulva néhány métert. A lövedék a bombát találta el. Felrobbant. Mr Thunder szövet köztűm darabkái messze repültek... és az egyik aranyfog cipőjére koppant...
James csak a kórházban tért magához, de nem emlékezett semmire...

KIÚT

Tudta, hogy elérkezett a nagy pillanat. Ez az, amikor a fájó lemondásba vegyül egy kesernyés gyűlölet, a ráébredésbe csípős csalódás, és az egésznek olyan förtelmes íze van, amitől hánynia kell. Ilyenkor mindig megkérdezi: mi értelme van a fellángolásnak, a tűzben égésnek, ha a vége egy egyértelmű csalódás? Erre már nem tudott válaszolni. Nem is akart!

Bánatosan cirógatta ölében összekuporodó, vörös színű macskáját, ami halk, monoton dorombolásba kezdett. Szomorú volt. Most még egy utolsó, megtébolyult gondolat, egy feltörő láng, ami aztán örökre elszunnyad. Ennyi... csak ennyi...

Tom várt. Várt és álmodozott, engedte, hogy a láng elnyelje egész testét, és koronát égessen fejére. Engedte áthevülni magát. Eldöntötte, hogy felépít magának egy új világot, s megmutatja: az az övé!

Így kezdte el megépíteni saját világát Tom, s benne az ő ideálját. Boldog volt, mert megtalálta a megoldást. Nem kellett sokat töprengenie, nem kellett házakat, épületeket terveznie, elég volt egy íróasztal, egy fehér lap és egy toll.. Nekilátott a legcsodálatosabb alkotás megépítéséhez, ami senkié, csak az övé. Ismételtette önhittén, makacsan, elvakuló bizakodással: csak az enyém! Azóta írt. Valahányszor fölébredt, és megetette vörös színű macskáját, írni kezdett. A sorok, oldalak, füzetek egymás után teltek be. Hatalmas falat húzott maga köré, és senkit nem engedett be a saját, szavakból formált világába.

Egyik nap úgy döntött Helga, hogy meglátogatja Tomot. Már nem haragudott rá, sőt szüksége volt szavaira, ölelésére. Izzadt a tenyere, ahogy ujjait kopogásra húzta össze. Bizonytalanul kopogott. S mikor meggyőződött, hogy nem jön válasz, lenyomta a kilincset. Benyitott. Csend volt, és valami szellőzetlen, áporodott szag érintette meg.

- Tom...- szólt halkán a lány.
Nem jött válasz. Rosszat sejtve merészkedett beljebb, aztán észrevette a háttal ülő fiút, aki az asztal fölé hajolva, zavartalanul ír.
- Tom...- suttogott Helga, s már nem csak tenyere, egész teste izzadt, homlokán is gyöngyözött a veríték.
A fiú nem mozdult, valószínűleg semmit se hallott a maga köré épített fal miatt. Helga már egész közel ért hozzá, karnyújtásnyira. Tom megérezte, hogy valaki közel merészkedett a falhoz, és hirtelen megfordult.
- Mi van veled, Tom?!- izzadt, hideg tenyerét az arcára tette, és csak annyit bírt motyogni: - Te jó ég!

- Miért jöttél, Helga?!
- Hetek óta nem borotválkoztál, lefogytál, s a szemeidben olyan fura fény pislákol...
A fiú az asztal fölé hajolt és tovább írt.
- Tom, én vagyok az, Helga...
- Nem érdekelsz!
- De Tom...
- Ne próbáld áttörni a falat! Ott maradj!- emelte fel a hangját, amitől a lány megijedt és hátrébb lépett.
- Az én világom tökéletes, az én nőm is maga a tökély!- most már ordított Tom, és ahogy hirtelen felállt, felborította a széket is.
A lány nem értette a dolgot, ijedten hátrált, és pillanatok töredéke alatt arra sem maradt ideje, hogy megbánja, amiért idejött. Iszonyat lett rajta úrrá...
- Tom, te megőrültél!
A fiú kacagni kezdett:
 - Nem, nem őrlitem meg! Csak építem a világomat, de te nem tartozol bele! Érted már?! – Tom a lány felé közeledett:
 - Miattad zártam be magam, s ez a világ csodálatos!... Most te kényszerítesz arra is, hogy kijöjjek! Mit akarsz tőlem, te ribanc?!- felkapta az asztalon heverő macskaeledeles konzervet, és a lány felé dobta. Helga az ajtó irányába hátrált, aztán ki a szabadba, futásnak eredt, csak el innen...el...
- Tom visszaült, hajába túrta kezét. Macskája hozzásomfordált, elhagyva ágy alatti rejtekhelyét, mikor már érezte, hogy elült a vihar.
- Gyere, Szöszmös...- hívta magához- te is az én világomba tartozol... – megsimogatta, és folytatta tovább az írást...

KIT ÉRDEKEL?

Amikor újból átértékeled a világot, amikor rádöbben, hogy biztonságos ma, és az önbecsülésed lerombolt állapotára, rájössz, hogy mások számára sem vagy fontos, akárcsak önmagad számára.

A legjobb akartál lenni mind közül! De nem vagy senki! A füledben hallod a suttogást... valaki állandóan azt mondja: nem vagy senki!

- Így zuhansz bele a depresszióba. Pedig fel kell kelned, ki kell jönnöd az emberek közé, be kell illeszkedned a társadalomba, kisfiam! Tudod, csak épp elfeledték a másik értékelését. A pozitív értékelést... Mert a te utadat csak piszok, szenny és könny övezi. Téged csak rossz benyomások és kritikák értek! Nehéz-e táplálni mégis a jóhiszeműséget benned? Elhitetni másokkal, hogy valami jó, kevés élni akarás is szorult beléd?! Ugyan! Kit érdekel, kisfiam?!

Az emberek általában visszamosolyognak, ha mosolygunk rájuk, ha lapulunk, nem vesznek észre, ha kevélyen vonulunk előttük el, még utánunk is fordulnak a hódolattól... Mennyi értelem szorult beléd?! Sokkal fájdalmasabb azoknak, akik elmerülnek az apró részletekbe. Hát ne merülj el! Add azt, amit elvárnak tőled! A szerencsétlenséged ne hajtogasd! Ugyan! Kit érdekel?!

Azt hiszed, valaki észrevesz? Ne ábrándozz kisfiam, túl nagy vagy hozzá!

Az álmunk nem hal meg, mondd, A lelkünk sem hal meg. Azóta, hogy átölelt a fény, folyton arra vágysz, hogy újra és újra átöleljen.

- Az nem fény! Az lélek!
- Micsoda baromság, te kölyök!
- Tudom, hogy lélek, el kell hinned nekem! Mindig- mindig átölel... szeret!
- Hát az már biztos, hogy kezelésre szorulsz...Határeset vagy...
- Csak ne jöjjön egy újabb elektrosokk, inkább máskor magamba zárom az el nem mondhatókat... de honnan tudjam, hogy mit szabad elmondani?
- Ugyan! Kit érdekel?! Tulajdonképpen egy genetikai hulladék vagy, szerintem nem is köztünk lenne a helyed... valahol másutt... ugyan... kit érdekel?... nyugodtan sírhatsz, falra mászhatsz, bármit tehetsz... itt nem fognak észrevenni, legalábbis, nem tulajdonítanak jelentőséget viselkedésbeli zavarodnak.
- De semmi bajom...

- Ugyan! Kit érdekel?! Csak bolond sír, ha eltapos egy hangyát, csak bolond gondolkozik el egy fűszál sorsán, csak bolond állítja, hogy átöleli a lélek... bolond vagy, kisfiam!
- Haza akarok menni!
- Haza? Ugyan, kisfiam!
- Valaha láthatlak még? Legalább a fényt, ami átölel... engedd, hogy lássam...
- Ugyan! Kit érdekel, kisfiam?!

A SZEMETES

Nyúzott, fáradt képű, mindig szomorúság rí le az arcáról. Fiatal még, tizenéves - de vajon mit jelent neki az élet? Nem tudja. Nem tudhatja, sajnos betegsége miatt sem beszéde, sem gondolata nem tiszta. Mindig ugyanabban a zakóban jár, ugyanabban a nadrágban, cipőben. Arca elárulja, hogy fogyatékos. Már egész korán elkezdi a negyed átfésülését. Szemetet keres.

Vajon érdekeli valakit az ő sorsa? Vajon elgondolkodtatott valakit az ő élete? Nem... nem... Rutinosan zajlanak a napok, a szemét mindig gyűl, és időnk kevés. Ezért van szükség rá, aki újra és újra bekopog, és szemetet kér. Elviszi a kukába, a kiürített vedret visszahozza, és aprópénzre vár. Kikerül néhány ötvenes, százas. Megköszöni és továbbmegy. Szomorú, ha nincs szemét, amit elvihetne...

Néhány nappal ezelőtt, csak úgy, futtában, néztem ki az ablakon, megszokásból. Észrevettem őt, a földre hajolt és kere-

sett valamit a fűben. Megálltam hát, és vártam, mi történik. Felvett egy karéjt a földről, lepucolgatta, és beleharapott... aztán hirtelen újból a földre vetítődött tekintete, gyors mozdulattal, mohón, egy újabb karéj után nyúlt. Arca azonban most sem rezdült, nem árult el örömet, vidámságot. Megszagolta, megtisztította, beleharapott, csak hogy túl régi lehetett, mert visszadobta a földre. Tovább indult ugyanolyan lekókadtt fejjel, jellegzetes, lassú léptekkel, mint aki már lekéste a vonatját, és céltalanul bolyong egy következő járatig.

Belőlem sóhaj tört fel valahonnan nagyon mélyről. Becsületesen dolgozik, nem lop, nem kér, csak „munkát”. Sosem kéri a fizetséget, nem engedetlenkedik, bár sokan kihasználják hátrányos helyzetét. Elvitetik a szemetet, aztán ő vár egy kicsit, de becsukják orra előtt az ajtót. Akkor sem szól, nem méltatlankodik, arca gyűrődéseiben sem gyűlölet, sem bosszú lángja.

Tovább halad lassan, ráérősen. Aztán megáll, kikotórásza zsebéből a zörgő pénzt. Számolgatja a markában. Bemegy az üzletbe, kijön kiflivel a kezében. Lépteit kissé meggyorsítja. Siet, hogy enni adhasson kisebb testvéreinek...

SZÖKÉS

Kár volt ekkora örültségre vetemednie. Most már mindegy- gondolta, de tudta, hogy nem az. Megvakarta füle tövét- valószínűleg idegességében- és megbökte a mellette kuporgó társát.

- Hé, Betti!

A lány felhúzott lábakkal ült, és oldalra billent, ahogy oldalba vágta a társa.

- Mi a franc esett beléd?! - förmedt rá dühösen.

- Meg kellene szöknünk...- próbálkozott Liz.

- Hülye vagy! A fejedbe húzom a bilit, ha kiejtesz még egy szót!

Liz elhallgatott hát. Leugrott a priccsről és a cella vasrácsához lépett. Alig néhány órája érkezett, de máris rühellni kezdte ezt a helyet. Társa már hónapok óta a börtön lakója. Szükszavú, ideges természete csak fokozta a megszökés döntését benne.

A lány visszalépett, és felugrott előző helyére.

- Ha te nem akarsz jönni, legalább segíts nekem!

- Te mindig ilyen hülye vagy?!

- Csak szeretnék kijutni...

- Pénzed van?

Na, ez egy jó fordulat! Felcsillant Liz szeme. Tudta ő, hogy a pénz a lelke mindennek! Mégis csak beleviszi a tökfej társát.

- Van!

- Gyere!

A priccset halk mozdulattal odébb tolták. Egy lyuk tátongott a helyén, amit egy falmintázatú kartonnal takartak el. Liz szája tátva maradt a csodálkozástól, és most már hálát adott a sorsnak meg a fegyőrnek, hogy ezzel a néemberrel zárták össze.

- Te csináltad?

- Nem, a társam, akit tegnap végeztek ki.... Siess, tegyük vissza a vacakot a helyére...

Az őrlépteinek kopogása hallatszott. „Hű, ez aztán nagy mázli!”- gondolta Liz, mert ennél nagyobb küzdelem sehol sem folyik a szabadságért, mint a börtönben... Nem beszélve, hogy a szabadság egyenlő az élettel. Csakhogy valaki áthúzta az egyenlőségjelet. Túl későn foghatott neki, vagy túl rövid időt adtak... A kopogás távolodott.

- Miért végezték ki?

- Gyilkosság...

- Hány éves volt?

- 26.

- És te?

- 24. De hagyjuk a francba már!- dühödött fel Betti. Felugrott és megmarkolta a rácsot. Liz utánament, vállára tette a kezét. Meg akarta nyugtatni, hiszen bármilyen kevéske jel felkelthette

volna az örök érdeklődését, és ezzel annyi is a tervnek. Betti elfogadta a segítséget, és halkan zokogva sírt ki magát a cellatársa vállán.

- Megpróbáljuk...
- Rendben...
- A pénzed a ruhákra meg az utazáshoz kell.

Liz feldobódva, izgatottan várt. Betti aggodalmaskodóan letört volt. Az éjszaka és az alkalom egyszerre érkezett. Óvatosan tették félrébb a fekvőalkalmatosságot. Elsőként Betti préselte be magát a lyukba, őt követte Liz. Sötét, szűk volt a járat. A vezetékek közt kevés hely kínálkozott a hasoncsúszáshoz. De megfeszített erővel tolták előbbre magukat, rettegve a hátuk mögött hagyott pokol visszaütésétől. Elérték végre a szellőzőnyílást. Óvatosan emelte le a rácsot, majd kibújtak. A folyósó üres volt, félhomály borította. A lányok a falhoz lapulva settenkedtek kifelé. Liz rögtön felismerte a helyet, hisz tegnap itt vezették be, úgyhogy a főbejáráthoz közeledtek. Aggódni kezdett: besétálnak az ellenség markába. Micsoda örület! Betti határozott mozdulatokkal lépkedett, mint aki tudja, mit csinál. Ő vakon bízott benne- más választása úgysem volt. Amikor az utolsó akadályhoz értek, Betti leemelte a rácsot a szellőzőről, és kint találták magukat a szabadban.

Már nem volt nehéz tovább jutni, de tudták, hogy követhetik őket és egyáltalán nem érezhetik magukat biztonságban. Menekültek, szaladtak kifulladásig. A városban kialudtak a fények. Reggel lett. A két lány csapzottan, szakadt ruhákkal húzta meg magát egy kihalt utca végén, és miután rendbeszedték magukat kissé, elindultak göncöt vásárolni.

A repülő felszállásakor már nyugodtnak érezték magukat. Egymással szemben ültek. Liz megszólalt:

- Sosem menekültem volna meg nélküled... tudod, én is ott végeztem volna, ahol ti... mert halálra ítélték...

ÜZENET

Ültem és vártam. A csend már órák óta kísértett. Éjjel ki tudja hány óra van most, és én már nem bírtam nyitva tartani a szemem. Nem is kívánta ezt senki tőlem. Csakhogy semmi más nem járt eszembe, egyedül Te! Egyedül rád gondoltam, és hiába próbáltam elhessegetni az ábrándokat, újra és újra visszatértek azok. Látlak téged a sötétben, látom arcodat, mosolyod, és hallom hangod is... Elérhetetlen távolságban, mégis néhány méternyire nyílik az ajtó, ami hozzád vezet.

Szeretnélek magam mellett tudni... Elhiszed?

Bágyadtan nézek az ablakon át betörő, első fénysugarak által megvilágított szőnyegfoltra. Semmit se ért az éjszakám-állapítottam meg. De vajon melyik éjszakám ért többet? Nem is faggatom magam tovább erről a kérdésről. Tisztázatlan és homályos dolgok.

Kikóválygok a fürdőbe, hideg vízzel locsolom le magam. Ez sem jobb, mint a fáradt álmoság.

Egyszerre a csengő éles üvöltése törte meg a csendet. Óvatosan nyitottam ajtót, és íme: az álmaim megtestesült alakja: TE!

- Te?...- szólaltam meg remegő hangon.
Ő nem szólt, csak igyekezett beljebb lépni.
Én még mindig nem értettem, hogyan kerül ide, és főleg azt nem, hogy miért pont kora hajnalban.
Megálltam az ágy szélénél, ahová ledőlt, és vártam a magyarázatot.
- Most érkeztem a vonattal...- szólalt meg végül - siettem, kint nagyon hideg van... Leültem mellé, fél karommal támasztva testem.
- Azért jöttem, hogy átadjak egy üzenetet...
- Nem érdekel!
Nem értette a viselkedésem, bizonytalanul nézett rám. Egész közel ültem hozzá, majd bátorságot vettem, és átöleltem.
- Mire gondolsz?! Már harmadikszor szólítalak!- kiabált munkatársnőm, s én elszégyelltem magam. Sietve rendezgettem össze gondolataim, s rohantam utána. A szoba elkészítésében segítkeztem, s már alig vártam, hogy lejárjon a munkaidőm. Be nem állt a szája, folyton azt hajtogatta, hogy nincs miből főzni, már minden megdrágult, a férje folyton veszekedik, s a két gyerek az őrületbe kergeti. Nekem másutt jártak gondolataim... egészen másutt... Arra gondoltam, hogy milyen jó lenne, ha az álmok valóra válnának... de mennyi ehhez az esély?

Fáradtan botorkáltam hazafelé, s a csípős novemberi nap halvány fényt szórt az utakra. Egyszer csak felbukkant

előttem Ő! Találkoztunk, és kérdően nézett rám.
Összezavarodtam. Nem tudtam mit mondhatnék... de végül
mégis csak beugrott:

- Hoztál üzenetet?...

MEGÉRINTETTELEK

Szükségem van arra, hogy a neved kimondjam, hogy ismétlegessem újra és újra, mert ez jó. Felemelő érzés. Valakire gondolk, akinek a neve hallatán hevesebben lüktet a szívem- te vagy az, Ben! De jó kimondani, leírni! Ez fantasztikus!

- Gondolod?

Megdöbbenek, megijedek. Ki lehet itt, ahol egyedül élek? Csend. Hosszú csend. Csak a szívem kalapál, s ijedten nézek szét a szobában. Az nem lehet, hogy Ő szólaljon meg!

Ő csak egy álmkép. A képzeletem szüleménye...

Megnyugtatom magam: csak hallucinálok. Mégis pislákol bennem a remény, a fellángolás szikrája pattan: talán mégis létezel? Hisz ismerlek, évek óta ápolom sejtjeimben az egész lényedet...Nem akartam senki szemében hülye lenni, így nem mondhattam el... én egy képet rejtegetek, aki az enyém!

- Itt vagyok... - egy elmosódó, alig hallható hangfoszlány... talán a csend szüleménye... De azért felállok, keresgélni kezdek. Óvatosan lépkedek... benézek a fotel mögé, a kanapé mögé, aztán az ajtó mögé... a plafonra is felnézek, hiszen te bárhol lehetsz...

- Ben...- szólalok meg olyan remegő hangon, hogy magam sem ismerem rá.- Te tényleg itt vagy?...
Nem jön válasz. És csend... és csend...Tudhattam volna!... Ő csak álmaimban él... őt csak akkor láthatom, ha lehunyom szemeim... Lehet... lehet, hogy megőrültem?...
- Nem...nem... koncentrálj, látni fogsz!... itt a sarokban...
Felkaptam fejem és a sarok egy megvilágítatlan pontjába néztem és összeállt a kép...megjelent Ben.
- Úgy örülök neked!- odaszaladtam, hogy megöleljem, de ahogy kinyújtott kezemmel megérintettem, szétfoszlott, akár a köd...

ALKOTÁS

Fázós hideg égeti bőröm. Letérdelek a halálzagú semmiség küszöbén, s átszövöm tekintetemmel a hószagú nyár porrá semmisült terét.

Szétmarcangolt leheletem pázsitot épít, s ahogy lehajtom fejem a szürkés-kék homokra, átcsillan agyamon a meggondolás:

- Megtervezem a feketés, berozsdásodó számok ízét. Megtervezem a rohadtan- korhadtt küszöbök jól behatárolható szagát...

Nevetnem kell önmagam hatalmán.

Az égre karikákat rajzolok, vörösen égőket, ha valaki netán kapaszkodni szeretne, tudja elérni, miközben megsemmisül. S közben újból nevetek- nevetek gúnyosan, komiszul. Nem kell majd a purgatóriumban keresni a tisztítótűz látványát... megfigyelhetem azt könnyen egy korhadtt küszöbről...

A vízbe beidomított halakat süllyesztek, amelyek azonnal felszínre hozzák az öngyilkosoknak készülődőket... És akkor nevetni fogok, és soha nem fogom engedni meghalni őket...

Élő tetem- agyam fantáziáját megvalósítom rendre, s kivitelezéseim után összedörzsölöm két kezem, majd elvonulok egy elegánsan kopott küszöbre.

Leülök. Elnézem vadonatújon alkotott világomat. Elégedetten vigyorgok, és türelmetlenül várok. Ellenőrzöm az összefüggéseket, a tökéletességet: „Bármely négyszögben az átlók szorzata nem nagyobb a szemben fekvő oldalak szorzatainak összegénél.” (Ptolemaiosz) „Egy kör köré írt háromszögek közül az egyenlő oldalúnak minimális a területe”. Számolok... Végül mindent rendben talállok.

„Be van fejezve a nagy mű, igen,
S úgy összevág minden, hogy azt hiszem,
Évmilliókig szépen elforog,
Míg egy kerékfogát újítani kell.” (Madách: Az ember tragédiája)

Nicsak! Egy arc bújik elő. Olyan, mint én vagyok. Még nevet is, sőt, ugyanolyan komisz kíváncsisággal les, akárcsak én... Szétnéz, szemügyre veszi a körülötte lévő, általam alkotott tárgyak, élőlények összességét, aztán újból vigyorog. Önelégülten.

Furcsa érzés fog el. Úgy tesz, mintha az ő érdeme lenne az alkotásom. Várom a fejleményeket. Nem tart soká a szórakozásom, hisz visszavonul egy időre. Azalatt semmi sem történik. Gondolkodom, küldjem-e a Kígyót.

LÉTEZEM

Ülök kissé összeroskadva a kályha mellett. A kisugárzó meleg jobban elernyeszti végtagjaim (legszívesebben elhullatnám az agyam is), hőségben, forró aggyal gondolok magamra. Mit hozott a múltam? Mi a jelenem? Mi volt a jövőm? A múltam elhozta, a jövőm elhullatta jelenem. Tudatosodik bennem a válasz: ez vagyok.

Ülök kissé összeroskadva a kályha mellett. Bosszant, ha rossz, esős az idő, mert behordják a sarat a linóleumra. Bosszant, ha ismeretlen személyt látok, mert kötelességem megkérdezni, mit keres az udvaron. Bosszant, ha valaki kopog az ajtón, mert kérdést tesz fel nekem, amire válaszolnom kell. Bosszant, ha hangokat hallok közelemben, mert hirtelen tétlenségben találunk. Bosszant, ha a mérleg felé közeledik egy autó, mert megzavarja gondolataim. Szóval, ez vagyok.

Ülök kissé összeroskadva a kályha mellett. Talpig gyászban a bensőm, mert meghalt a múltam, jövőm eldobta múltját,

s én itt vagyok.. Kötelességem itt lenni a sárfészek sárfészkének kellős közepén. Üldögélek. Kissé összeroskadva. A kályha mellett. Hatalmas felelőtlenség a múltam részéről, s nagy elmulasztás a jövőm miatt. Pontosan ebbe a helybe ledobni valakit. Nevetnem kellene, de túlzottan elernyedtem egész testem. Valami megcsiklandozza gyomrom (ahonnan a hányingerem szokott feltörni), s abbamarad a nevetési ösztön.

Ülök kissé összeroskadva a kályha mellett. Az idő múlására gondoltam néhány másodpercet. Megközelítőleg sem tudnám az órát, percet megállapítani.

Rossz az, hogy félek? Az ereim lassan megtelnek a nikotinos dohányfüsttel... szemeim lecsukódnak, orrcimpáim kitágulnak oxigént keresve... sápadt ajkaim lilában keresnek menedéket. A félelem démonjai keverednek a sűrű dohányfüsttel... vérfalaim áthatolhatatlanná válnak, se ki, se be. ez vagyok. Ez vagyok. Vagyok? Egy sárhalmaz legközepén ülök, és füstölgök, ábrándok lopódnak ki bőröm pórusain (mert végül is élni enged kinnal a félelem). Közben érzékelem a tér és idő vegyes káoszában az értelem két pólusát: múlt, jövő. Vágyom kitörni a sarkok közül. Hogyan? Ismételten kérdezem plusz és mínusz végtelenszer: Hogyan?

Ülök kissé összeroskadva a kályha mellett. Már másnap van, s én még mindig ülök kissé összeroskadva a kályha mellett.. S tudom, hogy holnap is ülök kissé összeroskadva a kályha mellett... Hideg verejték fut le bőrömről.

Fehérre mázolt falak ágaskodnak köröttem. Megrebben szemhéjam, pislogok kettőt, aztán bámulom a messzeség fehér falait... Elszédülök...

CSEND

Álmos- fáradtan gubbasztok a reggelt várva. Kínos némaság vesz körül, de a gyász-színű éj makacsan állja a sarat. Rám hullott minden, ami a szobában hullható volt: levegő, sötét, csend. Nyomasztva tapossák minden porcikám. Még lélegezni is félek, nehogy leheletem megütközzön egy atomocskába, vagy részecskéjébe, amivel valami zajt kelthetnék. Félek a szemem nyitva tartani, nehogy fotonba ütközzön tekintetem. Fél minden idegszálam, minden gliasejtem. Teljes énemmel félek.

Az óralap villogó, piros számai katonásan mozdulnak, de minden másodperc- töredék egy örökkévalóságnak tűnik. Egyszeriben ellenségemmé vált.

Valami sós nedv kerül ajkaimba, számba. Nyelvem receptorai felfogták az impulzust, továbbították örökműködő agyamhoz, s mint számítógépbe beprogramozott adatok jelennek meg a monitoron, úgy tudatosult bennem, hogy sós. Sós

nedv- ez csakis könny lehet... Sírok... Pedig nem ismerem sírós-
nak magam... Pedig lélegezni, látni, mozdulni sem merek... hisz
félek... Most pedig érzem, amint lassan gördülnek a cseppek
szemeim sarkából, lefolynak arcomon, a fülemig jutnak, s csik-
landozva futnak fülkagylóm domború részein... aztán leesnek a
párnámra, az pedig kíméletlen gyorsasággal magába issza... Las-
san elfáradnak szemhéjaim, magasfeszültségű transzformátor-
nak érzem fejem. Most mernék, de már megmozdulni is képte-
len vagyok... Félig- meddig még látom a dacosan makrancos szá-
mokat az órán... végül hatalmába kerít a tudatom fantáziájával
ellátott álom...

Bágyadtan ébredek az óra fekete hangjára. Körülnézek.
Fejem szédül, hányingerem van az álmatlanságtól. Kikászáló-
dom az ágyamból, kiszédelgek a fürdőbe, összeszedem magam.
A megszokott tizenhat lépcsőn megyek lefelé, a friss levegő zu-
hanyként csap arcomba. Összehúzódok, gallérjaim mögé me-
nekítem fejem Még sötét van az utcán, korán megyek mun-
kába, mint bármely más ember.

Megérkezem munkahelyemre. Kapusként dolgozom a
kollektívben. Benyitok az ajtón. Hideg van és bűdösség. Néhány
fázó cigány zsebre dugott kézzel, összekucorodva, vigyorogva
köszön jó reggelt.

Mosolyra húzódik a szám. Viszonzom a köszönést.

- No, hogy aludt a kisasszony?... Hej, ilyen fiatalon...
Ott hagyom őket, kimegyek forgácsot, fát keresni. Álmosan, fá-
radtan, kiszolgáltatva keresem magamnak megmelegedésem
forrását. Találok is itt- ott egy-egy nedves forgácsot, sáros fát.

Visszamegyek. Az ajtó ki- becsapódik. Jönnek aláírni jelenlétüket a munkások, könyvelők. Álnok vigyorral köszönök. Jó kedvet mutatok, s közben haragszom önmagamra... Miért kell képmutatónak lennem?...

A tűz meggyúl negyedszeri próbálkozásomra. Leülök a csempe mellé. Jön a pénztáros, megy is... a cigány sereg utána vonul.

Lassan meleg hatja át a testemet, elfeledek mindent egy pillanatra... Egy füzetből lapot szedek elő, s írni kezdek. Hirtelen felocsúdok, mert hatalmas termetével a főnököm nyit rám. Zavar-tan nézek fel.

- Mi van, álmodozol?!

Válaszként, kiséé lehajtva fejem, a sarokba bámulok.

- Láttad bejönni Kókát szekérrel?

Habozva mondok valamit, de ő hangos- keményen rám szól:

- Mit gondolsz, azért fizetünk, hogy itt üldögélj? Manapság meg kell dolgozni a pénzért! Ha még egyszer előfordul ilyesmi, csomagolhatsz, ki a kapun!

Egy hangos csattanással távozik.

Kicsinek érzem magam. Halvány- fehérnek. Rossznak. Utálatosnak. Remegő kézzel nyúlok cigaretta után. Számolom a másodperceket magamban. Várom a váltást. Írni nem akarok. Olvasni sem. Félek. A főnökömtől.

Miután megjön váltótársam, pakolok, megyek. Sietek a kapuig, aztán, ahogy kiérek, nagyot sóhajtok. Végre szabad vagyok egy délután... Megyek. Még nincs hó, de rossz már az idő. Erre- arra kerülgetem a kövér pocsolyákat. Ködszerűen szemer-kél az eső. Belépek a cukiba. Üdítőt veszek. Nem tudom, miért.

Csillog a pohár, sárga benne a lötty. Egy hajtással kiiszom tartalmát. Aztán megyek.

Szobámban valami gyanúsát keresek. Nem tudom, miért. És nem tudom, mit. Az olajsárga fal magába itta lényemet. Most már összeszedem magam, s búcsúzom otthonomtól. Ki tudja, mennyi időre... Csomagolok. A nagy bőröndöt por szállta meg, a kisebbiket a szekrény aljából veszem elő. Gondosan összeszefogom ruháimat. A már fél éve elkészített listáról tájékozodom szükséges dolgaim bepakolásánál. Sok időt tölthettem, mert ahogy a lépcső aljára érek, látom, hogy kint már szürkülődik. Lépteim zaját elnyeli a sáros járda. Talán csak én hallom a lábaimmal keltett zajt, akárcsak szívem dobbanását. Cipeltem csomagjaim. A buszállomás zsúfoltan áll az emberekkel. Jegyet váltok. Megkeresem a buszom indulásának helyét. Cigaretára gyújtok és várok. Sokáig. Gondolatomban már messze jutottam. Áthidaltam az összes valóságokat, az összes lehetőségeket. Már végül kételkedni kezdek önmagamban. A nehéz bőröndjeimet fogom, és indulok velük vissza. Csakhogy pont akkor érkezik a fehér- kék csíkos autóbusz. Jegyem előkotrom zsebemből. Felszállásnál ellenőrzik. Helyet keresek a benzin- izzadság- kölni bűzű buszon. Leülök.

Jó ideje már, hogy zötyögünk, mikor megállt a busz, egészen sötét lett odakint. Elindulok. Egyedül. A sötétben.. Megyek fáradtan, álmosan. Nem tudom, mennyit kell mennem. Csak megyek. És félek. Valahol a távolban fényt pillantok meg. Talán oda is kell eljutnom.. Hisz láttam már a szanatóriumot innen az

útról. Hirtelen káosz támadta fejemben. Zúgott- zúgott. Meggyorsítottam lépéseim, hogy minél hamarabb essek túl a kezdeten.

A kavicsos utat megvilágította a fény. A vasrácsos kapu zárva volt. Csengettem. Izzadt tenyeremben tartottam beutalóm. Egy nagyon kedves női hang tulajdonosa siet fehér köpenyben.

- Maga kicsoda?

Zavarba jövök. Átnyújtom a beutalóm.

Keserves- kínosan nézem a hópatyolat ágyat, a hideg csendet, a falakat, a kis kagylót, szekrénykémet, a rácsos ablakot... És megértem, hogy szörnyen rossz egyedül, jéghideg a csend...

SÍROK

Sír az egész világ. Fáj benne a sebem. Már nem értem igazán, hogy álom, vagy valóság, amit átélek. Talán álmodom a valóságot? Vagy a valóság álmodik engem? Nem tudom, és nem is lényeges. Rossz ez az álom! Szeretnék felébredni, de nincs, aki fölém hajolva a nevemet suttogja...

Rozsdabarna erdőkig látok el innen bentről. Még szép ősz van, elfogyott sugarait nyilazza belénk a nap. Másutt, az árnyékban. egészen beköszöntött az október.

Felállok helyemről, kikönyökölök a teraszon, beszívom a friss levegőt, aztán megyek. Megszokott mozdulatokkal öltözöm át. Nem akarok itthon maradni. Elindulok. Fáradt léptekkel vonzoló magam.- nem csak a nap ereje fogytán... az enyém is... Szóval, elindulok... A hideg betonút lassan, még szigorúbb keménységgel mutatja a menetirányt. Egyelőre semmi célom. Beülök egy kávézóba. Kényelmesen hátradőlök egy piros bőrutánzatú fotelban. Pénzem kevés, de helyes a pénztárcám.

Ahogy előkotorom táskámból, rájövök, hogy nem igazán szép. Összeszoktak rajta a minták- már kopottan régies. Észre sem vettem a fehérkötényes , magas feszes nőt, aki várta a rendelőt.

- Hogy mit is?... egy kávé... egy kávé...

Mosolyra húzódik szája, aztán elmegy. Előveszem cigarettás dobozom, belenézek, kapásból négy szálát számoltam. Ha elszívok ma kettőt, holnapra is marad annyi. Rágyújtok. Nem hozzák még a kávé, a pincérnőt se látom. „ Milyen jó lenne veled!”- gondolom- „ De nem jössz el hozzám...”

Nem, valóban nem jön el... Azt hittem, nem fogok csalódni benne... Ekkor jelent meg a pincérnő, tálcáján poharakkal, csészékkal. Az enyémet hirtelen mozdulattal tette elé, aztán elrohant. Belekortyoltam a kávémba. Alig langyos, ízetlen lötyty. A csésze pedig nagy, vastagfalú, szörnyen idomtalan. Elnyomtam a csikket és rágyújtottam egy újabbra. Mindig kellemes meglepetés ér, amikor azt hiszem, hogy nincs már cigarettám, de mielőtt összegyűrném a dobozt, egy utolsó pillantást vetek még bele, és ott lapul a sarkában még egy utolsó szál. Most is ezt szeretném. Egyelőre meglepetésnek tartogatom, és nem nézek bele a dobozba. Megiszom a kávé, elszívom a cigarettám. Lassan lebukik a nap, én meg, én meg üldögelek egy hideg, műanyag huzattal bevont széken az üres csésze előtt. Nem akarom elvenni a harmadik szál cigarettát, de azért mégis utána nyúlok. Holnap majd beérem eggyel. Elszívom a cigarettát. Gondolom, jó lenne menni már, hiszen nincs pénzem rendelni, s besötétedett elég alaposan. Felállok

helyemről, az ajtóhoz indulok, de egy szigorú hang rám szól: - Nem fizetett!

- Ja, persze... elnézést...

Idegesen vettem elő a pénztárcám, és számoltam ki a kávéra valót. Végre a szabad levegőn lehettem, s az erősen csípős, októberi szél egyetlen fuvintással reszkető fázást idézett elő. Behúztam nyakam, beburkolóztam kabátomba. „Ha itt lennél most...” Szaporán szedtem lábam egész úton. Feketén szálltak a felhők, eltakarták a csillagokat, majd újból játékosan előbújtak azok. Majdnem szaladtam hazáig. A lépcsőház sötétjében tapogatóztam lépcsőtől lépcsőig. Kivettem zsebemből a kulcsot, próbálgattam a kulcslyukba, míg végül sikerült beleillesztenem a zárba. Bent megcsapott a dohányfüsttel elkeveredett csatornaszag. Mindig ez van, feljön a földszintről. A kapcsolóra teszem kezem, kattan, világos lesz. Minden nagyon otthonos. Büszke vagyok magamra, hogy utálok rendet rakni. „Nem jössz... most már biztosan nem jössz...” Bekapcsolom a fűtőtestet, mellé ülök. Kiveszem utolsó szál cigarettámat, rágyújtok. Kékesen száll a füstje, rátelepszik ruháimra, szekrényre, függönyre, ágyam is magába szívja...

Nem kellene csalódást éreznem, hiszen nem ígértél semmit... Hallgatózom. Hallom a lépteket a folyósón...hallom, hogy megáll valaki az ajtónál... hallom a halk kopogást. Felugrom. Megérkeztél, biztosan megérkeztél! Kinyitom az ajtót... de ott... de ott senki sem áll... Becsukom. Leülök fotelomba. Bízom abban, hogy van még egy utolsó szál cigim. Belenézek a dobozba... de... tudhattam volna... egyetlen szál sincs benne...

Felhúzó a lábaim, átkulcsolom, és sírok. „ Hagyjatok engem! Hagyjatok! Ne etesetek szép szavakkal! Gyűlölöm! Gyűlölöm!” Nem is tudom, kitől kérem, hogy hagyjon, nem is tudom, kit gyűlölök- de sírnom kell. Sírni legalább tiszta szívemből tudok!

NINCS

Hideg fényesség ömlött a szobába. Minden a helyén- állapítottam meg. A por alaposan belepte a bútordarabokat, s már nem otthonosan, hanem hidegen és fagyosan meredtek rám. A kék csupor magányosan didergett az ablak peremén, a fekete váza mély szemekkel bámult üresen, az ágy bevetve kínos gondossággal, a vitrin poharai összeszorulva melengették egymást. A falon egy szűzmária kép függött tanácstalanul, az asszony semmibevesző tekintete határozatlanságot sugallt. Halott szag? Dohos szag? Magány szag? Nem tudom mi volt, de felkavarta gyomromat. Még mindig a küszöbön álltam, egy lépést sem tudtam bejebb menni. Mintha szakadék szélén álltam volna... Nyomasztó csend. Az ajtó nyílásánál elzártam a beáramló fényt testemmel. Csak testrészeim között lopództak be a fotonok. Remegni kezdett lábam, s a szanatórium áporodott szagát felváltotta

orromban a halál szaga... elképzeltem anyámat a ravatalon összekulcsolt kezekkel, lecsukott szemekkel, mosolygós arcával. Fagyosan koppant a gondolat agyamhoz: „nincs”. Néztem a besötétített ablakot, s gondoltam, hiába napoznék, mert elnyeli az üveg az ibolyántúli sugarakat, s nem fogok leburnulni... És gondoltam, hogy már hiába lesz este, nem bámulhatom a csillagokat... hiszen naprendszerünk egyetlen csillaga: a Nap...És gondoltam, a halál is csak filozófia, átélés egyik világból a másikba... és hogy nem veszhet el semmi, csak épp megváltozik... Hirtelen sűrűsödő fekete pontok gyűltek szemem elé, fejem zúgott, s minden gondolatom szétesett. Beláttam, gyenge vagyok még két év gyógykezelés után is, és lassan áttérek az eszméletlenség világába...Inkább leszédültem, mint leültem a lépcsőre. Az ablak párkányán, örök magányosságra ítélt kék csuporra gondoltam. Víz kellene- de a kutat is belepte a gaz... Fejem két tenyerem közé bújtattam, összezárt térdeimet érintette homlokom.

Tikkasztó hőség olvadt a légben. Merőlegesen érintettek a nap sugarai. Zöld árnyékot szerettem volna kevés rózsailattal, hűvös lucernaszaggal. Az egy szál selyemruhám abroncsként tapadt rám. Összevissza gondolatok kuszáltak agyamban. Éreztem, hogy már- már eléget a lapos- vad hő, s tudtam, hogy nem futja erőmből odébb húzódni. Becsukott szemeim mögött kerekeket láttam forogni, előbb lassan, aztán mind gyorsabban- gyorsabban... Talán egy enyhe fuvallat is segítené... Aztán már csak egy fekete gumiabroncs forgott szelíd- kínosan... egy keréken a taliga áll, a taliga mögött egy urat véltem felfedezni, Pascalt, aki feltalálta e járművet...

Pascal!...Micsoda örölség ilyenekre gondolni... És anyám halott... Az újra feltörő émelgés fogsoraimat összezárásra kényszerítette, s kónosan remegni kezdett minden vétagom. Valahol a távolban harang kongott, délt jelezve. Elfogytak gondolataim egyszerre, csak egy szóhalmazt ismételttem magamban: „ neked nem maradt semmi, nekem csak annyi: szerettelek...” Lassan- lassan emeltem fel a fejem. Még mindig szédültem. Kiszáradt ajkam hiába akartam nedvesíteni száraz nyelvemmel. Az ég gyönyörű kék, akárcsak az örök magányosságra ítélt kék csupor az ablak peremén. Villogó aranyfoltok játsztak a légben, millió oxigénatom, millió rubinfolt, millió és millió labilis csalfaság... Kvarcórámra néztem,amit még (óh isten!), anyám vett annak idején. A fekete, szabályos számok határozott pontossággal gyilkolták az időt: 12:12. Érdekes... figyeltem, ahogy a két számot egymástól elválasztó kettőspont szabályosan lüktet. Átváltott az utolsó jegy: 12:13. Szép lassan próbáltam meg helyet változtatni. Nesztelenül álltam fel, gyenge- gyámoltalanul. Egy pillantást vetettem a sötét halál szobára. A kinyitott ajtón át beeső fénycsóva a kék csuprot markolta meg. Lassan húztam be az ajtót, mintha még látni, kapni szeretnék valamit az idegenen-komor szobától. Nyikorgott. Megfordult a kulcs a zárban. Eljutott a tudatomig: nincs... Szédelegve lépkedtem tovább-tovább, s minden lépésemmel távolodtam egy ismeretlen felé... Megbocsájtásra kényszerült a ház, az idő, a szűzmáriakép, az órák hangtalan lüktetése. A szanatórium nyálkás- keserű ízét felváltotta a nyár eleji zamat. Lélegeztem. Cipőm sarka ütemesen koppant a kemény útburkolaton. Fagyit szerettem

volna enni, de utamban egyetlen fagyibolt sem volt. Haladtam. Kopogott az aszfaltozott út. Csodálkoztam, hogy ilyen melegben nem olvad meg.

Már a város széléhez értem- nem tudom hogyan- egy teraszos bár elé. Kiültem...Először fél deci vodkát rendeltem, aztán újból fél decit. Táskámból egy doboz Golf- ot kotorásztam elő, meg a régi öngyújtóm. Ittam. Mélyen magamba szívtam a füstöt. Ittam. Volt még pénzem, hát ittam... Az alkohol átjárta a bensőm... A kvarcórám számlapján idegesen vibráltak a számok. Különben már nem érdekelt az idő. „Záróra”- jelenti ki egy hang. Hallottam. Tudtam, hogy menni kell. Megeredt az eső. Kínzó démonként telepedett rám a részeg magány. Az utcán sötét volt, fekete manók tömege szobrozott előttem. Remegtek lábaim, és tudtam, hogy esik az eső. Gondolkoztam, hogy vajon az a macska otthon van-e, amelyik a kapu aljában ijedt bagolyszemekkel rám meredt... Megálltam egy póznánál, s ingerült gyomrom kiadta magából tartalmát. Hánytam vacakul. Az örök magányosságra ítélt kék csuporra gondoltam, amelyik még mindig ott áll az ablak peremén. S gondoltam a kútra, amelyet immár belepett a gaz. Álltam- álltam a póznának fekvé, leszegett fejjel. Aztán egyszer kopogást hallottam, s ösztönösen a hang irányába néztem. Egy fekete, meggörnyedt alakot láttam, amint botjával szaporán lépked. Lábszárközépig érő feketeség rajta, arcát nem láthattam, belepte a mámoros sötét. Csak jött, közeledett kísértetiesen, bámulatos gyorsasággal. Mintha a botja csak varázseszközeül szolgálna... Boszorkány...- ijedten nyögött fel bensőm - Boszorkány... Nem tudtam moccanni. Néhány méterre tőlem megállt, s egy nálánál

kicsivel magasabb fapalánkon át akart mászni. Nem tudott? Nem is akart? Leugrott. Megfordult és eltűnt. Még mindig hevesen lüktetett szívem, és úgy éreztem, teljesen kijózanodok a látványtól. Láttam, hát láttam! Ő volt! Egy girhedt boszorkány!

Az utcán senki nem járt, s az eső is szegény- hidegen elcsendesedett. Fájdalmat szült agyam. Izgatott ez a rémes látvány. S merthogy nem akartam elhitéteni magammal, hogy csak vízió az egész, szétszakadt, véres elmém rohadt terméke, elordítottam magam: „BOSZORKÁNY!”... Néztem a semmibe, s csak egy – egy arcomra tévedő, hideg esőcsepp pergett le könnyeimmel együtt... „Nincs...”- ütődött agyamhoz a gondolat... „Nincs...”

A FELFEDEZŐ

Látnoki képességeire hivatkozva, magabiztosan mosolygott, és hátradőlt foteljában.

A néhány emberből álló kutatócsoport most értetlenül állt a tények előtt. Napok óta semmi változást nem mutatott a kijelző. Még akkor sem, amikor a földrengés megtizedelte a városokat, s a legutóbbi földmozgás lerombolta California felét. A szeizmográf semmit se mutatott, pedig precízen alkották meg a készüléket.

Egyedül Bill tudta, hogy mi fog következni. Megjósolta. És ő hitt a saját jóslataiban! A többiek jobban bíztak a műszerekben. Most tanácstalanul meredtek egymásra és Billre. Eddig sosem hittek neki.

Bill tudós ember volt, és egész hétköznapi életet élt: elbeszélgetett ismerőseivel a napi gondokról, az időjárásról, autót javított, és elvégezte a házi munkákat is. Kedves és intelligens embernek ismerte meg a környezete. Sosem beszélt

senkinek az ő kis titkairól. Szűk baráti köre elismerte képességeit, de a nagyobb nyilvánosság semmit se adott ezekre a jóslatokra... Most viszont tényleg történt valami, amivel felkeltette a nagyközönség érdeklődését.

- Bill, mi a véleményed a szeizmográfok meghibásodásáról?- szólt oda Tess a vállán keresztül.

A férfi örült, hogy végre valaki kikéri a véleményét- de abban a pillanatban, ahogy belekezdett volna a magyarázatba, zsongás támadt, felállt mindenki, és elhagyták a termet. Egyedül maradt, s ez a felismerés egyszerre omlott vállaira depressziójával, amitől összeroskadott. Hát tényleg semmibe veszik őt! Mégcsak meg sem hallgatják! S azt az átkozott magyarázatot magában hordozza...

- Bill!- szólt hangosan az ajtóból Mr. Harold, a kutatócsoport vezetője.

Egyenesen a hang irányába nézett a férfi.

- Jó napot, Mr. Harold!- köszönt illemtudóan Bill, és felállt a helyéről.

Az igazgató közelebb lépett, és leült Billel szemben, intett a férfinak, hogy helyezkedjen el.

- Az ön állítása szerint tudatában volt a földrengés bekövetkeztének.
- Igen, Uram.
- Na, és mit gondol, mi volt az oka a szeizmográfok meghibásodásának?
- A műszereknek semmi bajuk...- mondta egyhangúan Bill- tegnapelőtt a Geiger- Müller számlálóm jelzett, miközben átvizsgáltam a talajt. Arra következtettem, hogy

elektromágneses kisugárzás van. Mintát vettem, és olyan mikroorganizmusok jelenlétére bukkantam, amelyek elnyelik az energiát...

- Be tudja mindezt bizonyítani, Bill?
- Természetesen, Mr. Harold.

Bill bekapcsolta a számítógépét, és bemutatta a különleges organizmusokról szóló tanulmányát. Az igazgató érdeklődéssel követte, végül felállt, és megveregette Bill vállát:

- Ön egy zseni, Uram!- azzal kirohant.

Bill furán kezdte érezni magát. Aztán még nyugtalanabbá vált... néhány másodperc múlva kirohant és elkiáltotta magát:

- Kifelé mindenki! Utórengés következik!

OSZLOPKATONÁK

A beton szürkéje elvegyült az ég színével. Azonosíthatatlan tárgyak meredtek rám az út két oldalán. Talán házak... Végtelennek tűntek az elválaszthatatlan kőhalmazok. Kemény-ridegen, fagyos némasággal követték minden léptemet. Szinte kémleltek. Nem néztem a szürke tömböket, amelyek páncélként szorítottak közre, nem néztem konok vigyorgásukat... hisz minden forma belsejében rejtőzik valami...

Mentem. A kék fagy becsületes- keményen szurkálta kezem, arcom. Mardosta a hideg minden porcikám. Hosszú hajamat kabátom gallérjába gyűrődött, rövidszárú csizmámba tapostam teljes énemet. Sátáni kísértéssel sikoltoztak idegszálaim.

Nem néztem a szürke tömböket, amelyek páncélként szorítottak közre, nem néztem konok vigyorgásukat... hisz minden forma belsejében rejtőzik valami...

Részeg páram fehér füstként hagyta el önmagam. Úgy éreztem, minden lépésemmel közelebb érek, és elveszítek valamit... Egyenesen próbáltam menni, féltem az önpusztítástól. Szakadékok szélén jártam Kínos- szürkén bámult rám az ég fekete madaraival, s szüntelen csendben meredtek rám az oszlop-katonák.

Valaki jött Csak egy távoli pont... aztán elment mellettem. Láttam, ahogy szétlibben térdénél a kabát. Fekete csizmában volt. Magasszárúban.

A bor átjárta minden sejtemet, csorgott le hátamon a víz, s a hideg mégis kegyetlen türelemmel mardosta mindenem. Az égre néztem, vártam, hogy valahol megszólaljon az Isten. Láttam is őt. És meg is szólalt. Igen. Láthattam őt, de nem értettem a szavát... Megfenyegetett. Kitérta karjait. Szelíd daccal mégis elutasított Végül úgy nézett rám, mint, óh... a szürke oszlopkatonák.

Nem néztem a szürke tömböket, amelyek páncélként szorítottak közre, nem néztem konok vigyorgásukat... hisz minden forma belsejében rejtőzik valami.

Hideg- rosszállón néztem a szürke betonjárdát. Teljesen és igazából hamuszürke volt.

Cigaretára gyújtottam. Ebben a kisvárosban Az ismerősök között. Hogy nézzenek, hogy lenézzenek. Egy régen írt versfoszlány jutott eszembe: „Múltak kövei agyamhoz ütődnek,/ s véresen szakad szét elmém.”

A csikket eldobtam, s közben kifújtam magamból utolsó fehér leheletem a cigaretta füstjével együtt...

EGYEDÜL

Nem.... ez most nagyon fáj nekem... Van, hogy az ember szeretné, ha letörölnék arcáról a könnyet, vagy legalább valaki mellette állna... vagy ülne... Fáj a magány. Fájni tud. Semmi nem örök... csak ezzel vigasztalom magam. Talán elmúlik. Egyszer el is fog. Minden elmúlik egyszer. Nem kell sírni... Szemeim csukva, először csak belül, szemhéjaim alatt érzem a forró könnyeket, aztán több lesz belőlük, és útjukra indulnak a cseppek. Lefolynak szemeim sarkából, végig az arcomon. Nem vagyok boldog. Nem, nem vagyok az. Sohasem voltam. Valahogy nem tudtam boldog lenni. Mondják, hogy gondolkodásmód hiba. Lehet... nem tudom... de sokat sírtam. Mindig. Most is.

Amikor néha mosolyt csalt valami az arcomra, volt, hogy azt hittem: ez a boldogság. Tévedtem. Sohasem ismertem azt az érzést.

Bántottalak, és te is bántottál. Aztán sem te, sem én nem tudtuk mit kezdjünk a helyzettel, ezért inkább nem szólunk egymáshoz, csak érezzük a „menni kell” –t. Nem akartalak sosem bántani, hiszen szívem mélyén mindig szerettelek. Most sem haragszom rád. Követeltem tőled a kauciót és a kirándulásunk felét. Úgy éreztem, fair vagyok így. Pedig nekem semmi sem kell. Semmi. Csak tudnék már indulni, tudnék menni. De ki tudja? Ki tudja, mi van velem?

Sápadt vagyok. Érzem, hiszen fáj a fejem. Nem aludtam. Sokadik éjszaka nem alszom. Csak küzdök. Érzésekkel és gondolatokkal. Mindegy, ha mondom, mindegy, ha nem. Csak vannak. A fejemben.

Sosem törölted le arcomról a könnyet. És te sohasem sírsz. Neked én csak vagyok. Hogy felmossak, hogy főzzek, hogy kimossam ruháid... vagy nem tudom. Nem tudom, mert nem mondtad soha.

Szegény apám otthon fekszik, magatehetetlenül. Elkelne a segítségem, de ki tudja? Tán előtte is meghalhatok. Istenem, milyen kiszolgáltatott öreg és beteg embernek lenni? Istenem, miért telik el úgy az élet, hogy közben egymást bántjuk, és hagyjuk szenvedni a másikat? Azt mondják, mindenki megkapja, amit megérdemel... előbb- utóbb... a sors elől nem lehet kitérni.

Felnyitom félig a szemeim, s a fehér plafonra vetül tekintetem ... nem sokáig. Le kell hunynom.. Fájnak. Égnek. Csíp, már a könnyem.

Ki tudja meddig élek... és nem tudom, voltam-e szerethető eddigi életemben. Akartam lenni, azért is tettem meg mindent

mindenkiért. Nem volt önbecsülésem, és azt hittem, ha jó vagyok, és mindent megteszek, amit elvárnak tőlem, akkor szeretni fognak. Azt hittem... De ez nem igaz. Csak áldozat lettem. Feláldoztam magam. És senki sem szeret.

Minek kell, hogy szeressenek?- kérdezik a pozitív gondolkodásúak- hiszen ott vagy önmagadnak, és szeresd önmagad.

Próbáltam. De vágytam mégis, hogy szeressenek azért, ami vagyok, azért, aki vagyok.

De már mindegy... Lassan eljön a vég.

Apám is szenved odahaza, beteg és öreg.

Sírok... jó lenne, ha valaki letörölné könnyeim.

EMLÉK

Én nem tudok mit mondani neked, nézd, rövidre fogom, valóban bíztam benned, és azt akartam, hogy mindkettőnk álma valóra váljon, hisz mi ketten ugyanazt akartuk, és egyetlen beszélgetés elég most ahhoz, hogy az emlékek szárnyra kapva, ide repüljenek, én nem látok ebben semmi rosszat, már második novellám születik, pedig csak néhány percet töltöttem nálad, abban a szobában, amit rég láttam már, de aminek hangulata ugyanúgy megdobogtatta szívemet, mint akkor, persze, most csók nélkül, ölelés nélkül, de szavaid varázsa elég az illúziókeltéshez, elég csak rád néznem, s minden csodaszép lesz előttem, mintha megnyílna előttem az ég, és azt akarom, hogy az a kép, az a hang, az a perc, az a pillanat megmaradjon örökké a bejárhatatlannak vélt utak végtelenében, én minden mozdulatodat, hangodat, pillantásodat a szívemben, az agyamban őrzöm, hogy megmaradjon, olyan kis dolgokon múlt az eltávolodásunk, nem is hiszem, de érzem az együtt készített

szalmakrumpli illatát, és azt is tudom, hogy többszöri májgyulladásaid miatt túlérzékeny vagy a szagokra, még mindig emlékszem arra a mondatodra, hogy mi olyanok vagyunk, mint a kullancsok, ha egyszer egymásba kapaszkodnak, nem engedik el egymást, néha elmentünk a pszichiáterhez, és olyan jókat nevettünk egy- egy, jól behatárolt tüneteit kinyilvánító betegen, most már belátom, hogy csúnya dolog volt, mi a váróterem padján páholyban éreztük magunkat, s a betegek színészek voltak, hogy játszassák nekünk valós szerepüket, mi csak nevettünk, s nem fizettünk érte, én akkor jól éreztem magam veled, és te is velem, én egyszerűen nem értem, miért kellett összetörnie ennek a kapcsolatnak, mi tudtunk mindent, amit más nem, mi együtt csodálatos helyekre kalauzoltuk egymást- gondolatban időutazásokon vettünk részt, elmerengtünk a mesevilág hősein, boszorkányokon és tündéreken, s már azt is megállapítottuk, hogy a kettőnk közti kapcsolat nem szerelem, sokkal több, mi ketten azonosultunk egymással, egymásnak születtünk, és egy idő után már hiába mondtam bármit is, hogy nekünk egymással kell maradnunk, és olyan bárgyún néztél rám, mikor azt tanácsoltad, idegorvoshoz kellene mennem, de csak azért, mert elmondtam érzéseim, amit te is tudtál, akkor minden megváltozott, nekem látnom kellett, hogy kicsúszol ujjaim közül, akár a homokvár, omlott össze szépen összeállított érzéspiramisunk, s én könnyekkel fojtottam el érzéseim, bátran állíthatom, hogy érted nem hullatott senki ennyi könnyet, de miért is írok szomorú dolgokról, mikor újból találkozhattunk, s elfeledve kezéd érintését, legalább tekinteted érzékelhettem, s mondom, elég

néhány perc, hogy fellángoljak, most már egy ideig nem akarlak látni, félek, hogy a rövid találkozás után jöhet valami rossz, nem akarom felépített álmváram lerombolni, szövöm az álmokat, mint pók a hálóját, nem is értem, hogy lehet elfeledni azokat a csodás éjszakákat, amikor együtt vártuk a virradatot, dehogy, nem vártuk, csak éjjelekbe nyúlt a beszélgetésünk, mert szavaink láncszemekként egymásba kapcsolódva , füzéreket alkottak, te kigondoltad, én kimondtam, én éreztem, te kifejezted, nem kellett szavak nélkül hagyni egyetlen gondolatot sem, s lám- lám, rájöttem, hogy szertehullnak a gyöngyszemek, a vágyak, álmok gyöngysorából, s kit érdekel, ha már nem leszek, egyszer azt mondtad, majd találkozunk a másvilágon, de kinek kell az, most már tudom, butaság volt legutóbb csókkal próbálkoznom, egy egyszerű kézfogásra sem tellett, és milyen szerencsés az a lány...én már nem írok többet...

LÉNYEG, HOGY JÓL VAGYOK

Minden előzmény nélkül fejbevágott a megvilágosodás. Csak úgy... hirtelen... Hat év után. Mindig éreztem, hogy nincs ez jól, egész idő alatt. Vergődtem. Gondolkoztam a megoldáson. Sírtam is néha. Máskor frusztrált voltam, ideges. Hatvan kilóról híztam fel kilencvenkettőre. Az eleinte oly boldog, mosolygós, életigenlő negyvenes hölgy egy hervadt banyává vált, aki állandóan feszült, keresi a megoldásokat, és legfőbb tevékenységi területe az agyalás, mert így sehogy semmi nem jó, és igen, ideje végre változtatni mindenben. Viszont soha semmi nem változott. Hiába váltottam munkahelyet, csöbörből vödörbe ugrottam. Hiába iratkoztam be tanfolyamra, abba kellett hagynom. Hiába terveztem bármit, mindig korlátokba ütköztem. Nem is tudom, hogyan mesélhetném el eddigi állapotomat: talán, mint egy szabadban élő állat, amit egyszer csak befognak, rács mögé dugnak. Eleinte próbál szabadulni, dühösen, kétségbeesetten. Utána már nem

próbálkozik szabadulással, de még néha a rács felé bökdös. Később belenyugszik, és szomorúvá, egykedvűvé válik. Nem zártak ketrecbe, én magam zártam be magam.

Mint alvajáró, éltem az életem. Reggeltől estig, estétől reggelig vegetáltam, gondolkoztam, és nem tettem semmit. Csak emlék volt a mosoly, a nevetés... Eleinte vártam őt haza, de egy- kettőre kitört a háború köztünk. Vágytam az ölelésre, a csókra, a testi érintésre... a szép szavakra, az elismerésre, és úgy akartam adni... annyira, hogy mindent megtettem érte. Tiszta hamupipőkévé váltam. Minden cselédmunkát elvégeztem, miközben ő aludt. Ja... a mosogatást olyankor későbbre halasztottam, hogy ne zavarjam meg a pihenésben. Bevállaltam a cigarettasodrást is- bár én nem dohányzom. De megtettem érte. Elvárta, hogy minden este főtt kaja legyen a vacsora. És én minden nap főztem. Persze, a kedvencét. Én elvoltam száraz kaján is, nekem nem volt igényem rá. Úgyhogy siettem haza munkából, közben bevásároltam, haza vittem a tömegközlekedési eszközön, s ahogy beértem a lakásba, lerúgtam a cipőt a lábamról, megszabadultam ruháimtól, kézmosás, és gyorsan előkészítettem a kaját a főzéshez. Aztán cigisodrás másnapra, 30 szál. Utána szendvicspakolás- szintén másnapra. Sose lehetett tudni, mikor érkezik. Valamikor, majd kocsival megjön. Úgy vártam haza mindig. Olyankor kaptam a számra egy pusztit. Az első évek viharos veszekedései árán kiköveteltem az érintést is- úgyhogy néha végig simította a kezét karomon. Mindig fáradt volt. Úgyhogy evett, aztán fürdött- szaladtam hátat mosni, aztán kenegetni- hátfájós, szegénykém. Hajnalban egyszerre keltünk, neki sietni kellett,

így 10 perccel hamarabb indult el. Engem nem várt meg. Én kimentem a buszhoz, és több mint egy órát zötyögtem a munkahelyemre. Ő is arra dolgozott- de elsietett előttem mindig otthonról. Igazából olyankor rosszabbul esett minden, amikor esett az eső, vagy hideg volt odakint. És amikor szóvá tettem bármit is, pufogott, hallgatott, hátat fordított. Olyankor magamat okoltam, hogy miért is szóltam, és úgy vártam, hogy másnap felhívjon telefonon. Szent volt a béke újból, és én készséggel tettem ugyanazt nap, mint nap. Sok adóssága volt: autóhitel, gyerektartás, bankok... valakinek kellett mögötte állnia, különben nem tudta volna fenntartani magát. Ugyanis ő egyedül életképtelen. Nem tud főzni, sem mosogatni, és nem is szeret csinálni semmit. Hét végén eleinte szóvá tettem, hogy nem egyedül vagyok a lakásban, és segítsen valamiben, de ilyenkor is duzzogásba kezdett, és egész hét végén nem szóltunk egymáshoz... Én tíz perc múlva már a karjaiban lettem volna, de ő nem nyújtott kezet nekem.

Én főztem, folyamatosan azt tettem, amit mindig, mióta együtt vagyunk. Hat éve. Közben tönkrementek a fogaim, meghíztam, letöröltem a telefonomról a zenéket, amiket régen úgy imádtam, hogy azokkal keltem és feküdtem... Nem érdekelt semmi. Vártam haza minden nap. Amikor nem volt velem, vágytam rá, és arra gondoltam, hülye vagyok, mert veszekszem vele. Mindig én kezdeményezek. Egy idő után már nem tudtam elaludni, kezdtem nyugtatókat szedni esténként, ami aztán rendszerré alakult. Sokszor horkolt is, vettem fül dugót, de mivel túl érzékeny vagyok a zajokra, nem sokat segített. Az maradt, hogy kiköltöztem a fürdőbe, a kövön aludtam pár órát néha.

Aztán a rég eltemetett pánikbetegségem is előjött egy éjszaka. Pedig büszke voltam magamra, hogy egyedül képes voltam legyőzni azt. Igen, szívdobogásra ébredtem, alig kaptam levegőt... de elmúlt egy idő után. Nem ébresztettem fel őt. Csak másnap reggel mondtam, hogy rám tört a pánikroham, fent voltam egy ideig. És neki az volt a válasza: ügyesen csináltad, mert nem ébresztettél fel. Na, ez a mondata belevésődött agyamba...

Sok lenne leírnom mindazt, ami hat év alatt történt. És csak most döbbenek rá, ahogy ezt a felismerésből fakadó írásomat fogalmazom, hogy mi mindent túrtam, és rontottam el- fölöslegesen, értelmetlenül.... alacsony önértékelés miatt, pusztán ragaszkodásból, vagy félelemből, hogy egyedül maradhatok... Az is lehet, hogy a lelkem legmélyén én is önfeláldozó típus vagyok, mint az anyám volt.

Ma reggel még úgy jöttem be a munkahelyemre, ahogyan mindig is: fáradtan, kialvatlanul, gondterhelten. Valami mégis történt. Amikor hirtelen fejbe vág valaki... eldöntöttem: lezárom ezt a szakaszt az életemben. Vége az áldozatszerepnek, a cselédmunkának, a rosszul fizető munkahelynek, a sok lenyelt könnynek, sérelemnek, vége a túlsúlynak, és igen, igen, igen, mindenképpen ráírom arcomra a mosolyt, a derűt, és visszatérek önmagamhoz. Nem akarom más életét élni, nem akarok cseléd lenni, és legkevésbé sem akarom szembe köpni magam.

Fél év múlva:

Erős volt a küzdelem, de megtettem, amit terveztem: ledöntöttem saját korlátaimat. El kezdtem megváltozni. Nem

érdekelt, hogy mikor jön, mikor megy... nem érdeklődtem
hogyléte felől napközben, és kezdett közömbössé válni minden
szava, minden mondata, minden tette. Valahogy kívülről
kezdtém figyelni őt, nem úgy, mint előtte, szívem mélyéről.
Megszüntettem elvárásaimat. És megszerveztem életem
minden napját: bevezettem a mozgást, és táplálkozásomban is
megváltoztattam a szokásokat... és egy hónap után látványosan
kezdett átalakulni minden az életemben. Már karcsúbban, mint
előtte, gyönyörű fogakat villantva, mosolygósan költöztem el
úgy, hogy semmit nem éreztem, amit búcsúzáskor kellett volna.
Felszabadultam. Elhagytam a nyugtatókat, olyan emberekkel
kötöttem barátságot, akik társaságában mindig jól érzem
magam. Lakást vettem, befejeztem a tanfolyamot, és olyan
állást találtam, amire mindig is vágytam.

Mire volt jó a hat év? Áldjam vagy átkozzam? Most már
mindegy... Lényeg, hogy jól vagyok.

VELED

Csak nézlek, elnézlek, amint sárga pólódban ülsz a széken, az asztalnál. Meleg nyári nap van, izzadsz is egy kicsit. Előtted barna üvegtányéron a szalmakrumpli, és a rántott sajt. A tányér mellett a villa, de te nem használod azt. Ujjaiddal csipegeted a krumplit, másik kezeden tartod a sajtot, és haragsz belőle néha.

Én fekszem az ágyon és nézlek. Az előbb még mellettem feküdtél. Rám néztél, és azt mondtad:

- Olyan aranyos voltál múltkor, amikor a cigisdobozból elővetted a fülbevalódat, és gyönyörködtél bennük... mintha az a kis maréknyi vasdarab lenne minden kincsed...
- Igen, mert nekem nincs semmim- mondtam könnybe lábadt szemekkel, és ahogy rád néztem, láttam, hogy a te szemed is könnyes.
- Nekem sincs semmim. Egy zsáknyi ruhám van.
- És nekem két nadrágom...

- Nekem is, és az egyiket használni sem tudom, annyira kopott.
- De te férfi vagy, és én nő vagyok...
Aztán hallgattunk egy ideig.
- Bírjuk ki még ezt a kis időt- mondtad és megöleltél. Bennem elakadt a szó, könnyekkel küzdöttem, csak átöleltelek...
Direkt megcéloztam szemeid tekintetével. Eszembe jutott a viszontagságos életünk, mi már sokat küzdöttünk. Pillanatok leforgása alatt pergett le folyamatos harcunk egymással és a körülményeinkkel. Mégsem hiányzott semmi az életünkből. Valahogy kitartottunk mindig egymás mellett. Ki tudja, miért. Megfutamodhattál volna, akárcsak én... de csak az ajtóig jutottunk el, ha összepakoltunk is... Semmi nem volt egyszerű soha. Mi ahhoz a réteghez tartozunk, akik egyik napról a másikra élnek, és ha megbetegszik az egyik, akkor bukik minden... nincs pénz, nincs lakhatás, és mehet mindenki, amerre lát. Sokszor haragudtam rád, mert mindennél jobban vágytam volna egy ölelésre, és csak feküdtél mellettem szótlánul. Haragudtam, mert sosem kérted meg a kezem... és haragudtam, mert amikor veszekedtem veled, szótlánul túrtél el mindent...
- Igazad volt...- mondtam.
Pillanatig megállt a szádban a falat. Rám néztél.
- Miben?
- Mert amikor azt mondtad, hogy dolgoztál eleget értünk, én azt feleltem, hogy magadért dolgoztál... és ez nem igaz.
Nem szóltál, elfordítottad tekinteted és majszoltál tovább.
Arcomon lefutott a könny.

Az előbb, az ágyon fekvé, elmondtam, mit tennék, hogy valahogy megoldjuk anyagi válságunk. Hallgattál, és egy idő után megszólaltál:

- Nem jó ötlet. Nem jó, hogy hitelt veszel föl.
- Tudom...
- Visszamegyek dolgozni.

Nem, te nem tudod, mennyit sírtam. A múltkor is, amikor tornásztál... amikor a büntudattól is sírok, mert megszidlak, hogy szedd már össze magad, és borotválkozz meg. Néha azt gondolom, istenem, csak lenne egy esélyem, hogy bocsánatot kérjek... én nem szidlak... én csak bátorítani akarlak, hogy ne hullj szét, ne ess szét, mert szükségem van rád... Egy évvel ezelőtt nem tudtam, hogy gerincsérvem van, pedig akkor is fájt neked. És télen ketten cipeltük a bútorokat egyik albérletből a másikba... Úgy sajnálom! Akkor én is lebetegedtem. Tüdőgyulladást kaptam. De muszáj volt költözni, és nem volt segítségünk. A kauciót se kaptuk vissza.

Befejezted az evést, megtörölöd a szád, és hozzám lépsz, megpuszilsz:

- Szeretlek!- mondod.

- Szeretlek! - mondom, és érzem, hogy arcomba csap az ablakon át belibbenő nyári szél...

SZERETLEK

Kerültük egymás tekintetét. Együtt voltunk ugyanúgy, mint máskor... csak összevesztünk. Ilyenkor felborul a világ. Nem tervezem a holnapot, azt sem, hogy mi lesz a következő percben. Csak szenvedek. Csak fájok. Csak küzdök, hogy túléljem. Olyankor bántalak, és utána az is fáj nekem. Tele vagyok bűntudattal. El akarom hitetni veled, hogy te vagy a felelős mindenért, de ezzel saját gyengeségem palástolom. Fejedhez vágok mindent, ami valaha is átsuhant agyamon, vagy nem. Öllek a szavaimmal. Nincs értelme, tudom. Ha elül a vihar, mindig rájövök, hogy nincs hozzád fogható. Tudom, hogy valamiért megfogott benned valami- az érzés. Senkit nem érdekelt, mi van velem, de te mindig megkérdezted, hogy érzem magam... Te voltál, akit vártalak mindig, akivel ébredtem, akivel feküdtem, és ha nem voltál velem, akkor is téged képzeltelek magam mellé. Te lettél a minden nekem. Kellett az érintésed, a hangod, az illatod... minden, amit tőled kaptam. Nem vágytam másra, mióta vagy nekem... de bántottalak...

Leráncigáltam rólad a paplant és rugdostam a földön... azt mondtam, menj el, pedig sosem akartam, hogy magamra hagyj... Nem is tudom, milyen lenne nélküled. Reggel, az ébredés... amikor tudatában vagyok, hogy valahol létezel, de nem tudhatom, mi van veled. Egész nap kire gondolnék? Mire? És ha haza jövök, üres lenne a lakás, nem vársz, nem vagy sehol, és holnap sem leszel, és sohasem leszel... Este nem hallanám a lélegzésed, csak a csend venne körül... Egyedül kávéznék, és nem látnám mosolyod sem... Tudod, én mindig szerettelek. Azért, aki vagy. És sosem hagytál el, pedig megtehetted volna. Elviselsz valamiért, pedig sokszor nem érdemlem meg. Csak akkor tudok igazán hálás lenni, ha már elült a vihar, és tudom, hogy itt vagy, most is mellettem vagy és mégsem hagytál magamra.

Nem tudom, mit kezdhetnék magammal. Te is, én is áldozatok vagyunk. Tudjuk, hogy nem kell azoknak lennünk, tudjuk, hogy mi irányítjuk az életünk...

Felállok, kiöntöm a kávé a poharamba, belekortyolok-keserű. Én így szeretem.

Te sosem gondoltál arra, hogy félek valamitől? Hogy amikor bántalak, akkor éppen meg akarom védeni magam? Nem tudom... én sem tudom... vajon mitől? Vagy kitől?

Másnap ledőltem az ágyra, én föled hajoltam. Csak el akartam mondani, hogy bánom már, amit mondtam, hogy bocsáss meg mindenért. És meg akartam köszönni, hogy velem maradtál, hogy kitartottál mellettem... de csak néztelek, néztem a barna szemeidbe, és éreztem, hogy nem tudok szólni, elhomályosult a tekintetem. Csak annyit bírtam mondani: szeretlek...

... biztos velem van a baj...

Most ne is kérdezz semmit, csak figyelj, nem, figyelned sem kell, igazából semmit sem kell tenned, de én el akarom mondani neked, hogy szörnyen rossz ez így, és nem is az egyedüllét fáj, nem fáj, hogy mindegy vagyok mindenkinek, mert kit is érdekel, ha én itt, pont itt rosszul leszek, még a nagyisten sem tudja, mi lett velem, vagy nem is az a rosszullet, tudod, hazafelé jövet olyan összevissza gondolatok foglalkoztattak, öngyilkosnak kellene lennem itt és most, és akkor tényleg nem fájna már semmi, aztán az az alak a túlsó oldalon, igen, láttam arcán a kiegyensúlyozott boldogságot, és én nem is irigységet éreztem, de szörnyen rossz, nem érdekel senkit, ha fáj, hogy tényleg én vagyok csak a hibás, hogy tényleg nem is lehet megérteni engem, ez nem igaz, nem igaz, lehet, hogy túlérzékeny vagyok, és most hagyjatok engem, de kérdezem, milyen világ ez, ahol sírni sem szabad, ahol gondolkodni, döntést hozni sem lehet, aki ezt csinálja, az kegyetlen, vagy talán én nem török be könnyen,

mert megverhet, megalázhat, gyűlölhét, amikor csak akar, nekem mindig meg kell felelnem az elvárásoknak, különben rossz vagyok és hülye, de én nem akarok, csak gondolkodni, csak szabadnak lenni, csak valakinek lenni, de tudod, milyen kényelmetlen, ha érzem, telik az idő, és nincs kész az ebéd, most aztán lesz cirkusz, vagy épp ég a villany a szobában, mire haza jövök, pedig siettem, és folyton idegeskedtem, itthon van-e, szóval, belépek, és úgy néz rám, hogy rögtön büntudatot kell éreznem, és kihat ez egyébre is, például nem mernek kedves barátaim belépni hozzám, engem féltének, de hát jó lenne elbeszélgetni velük, na látod, sokat beszélek, és rám fog ismerni az egész város, pletykások az emberek, irigyek, ha jól megy, persze, akinek nem, azt röhögik, hát így vagyok ezzel én is, kimegyek az utcára, tényleg nem tudom, velem van a baj, , de úgy érzem, mindenki átnéz rajtam, még a pap is, mert nálunk szokott az a nagy csetepaté lenni, sokszor nem bírom, és kiabálnom kell, ilyenkor összetörök valami a házban, nem én, ő szokott törni, , de ez sem érdekel, tudom, te megbízható vagy, és nem írod ki a nevem, ezt képtelenség így végig élni, ez maga az őrület, még el sem mosogattam, biztos itthon lesz nemsokára, és azt fogja gondolni, hogy egész nap tekeregtem, pedig sose mernék, ő bezzeg elmehet, nem kéri soha számon senki az idejét, még az sem tetszik neki, ha mosolygok, ez szerint azért van, mert szeretőt tartok, ez persze nem igaz, mert már elegendem van mindenből, nekem nem kell szerető, mert már elegendem van mindenből, én csak egy kis szabadságra vágnék, és ez alatt azt tennék, ami épp tetszik nekem, azt persze nem tehetem, folyton gondolkodnom kell, hogy

mit főztek holnap, miből veszem meg a kenyeret, őt nem érdeklik az ilyen dolgok, csak szivarra legyen, italra, a pontos étel, és persze, a tiszta ruha, de a mosópor, azt bezzeg nem tudja, mennyibe kerül, sokszor álmos, fáradt vagyok, lefeküdnék, de megkérdezi ő, hogy most mi bajod van, hát semmi, felelem én, akkor miért vagy ágyban, és én felkelek, vagy inkább le se fekszem, már iszonyodom, hogy megnézi a pénzt, hová tetted, üvölti, én megmondanám, de nincs mit szólnom,, mert újból össze fog törni valamit, pedig vettem kenyeret és olajat, hát egy csepp se volt, hogy lehet olaj nélkül főzni, igaz, magamnak vettem egy szép lakkot is, már rég óta vágyom rá, s az utolsó volt a boltban, már meg is bántam, ahogy kikértem, igaz, jól eldugtam itthon, de nincs meg a pénz, és ki fog tudódni, ó, bár ne vettem volna meg, most úgy szorít a torkom, és félek tőle rettenetesen, na, végre nem nézett a pénz után, leült és felszolgálom a vacsorát, megugrom magam, mert a késsel az asztalra csap, ez milyen vacsora, üvölti, ő már csak ritkán beszél szépen, csendes, hát olyankor nem is beszélünk, hanem hallgatunk órákat, napokat, , ez így nem megy, mindig hosszú az együttlét, utálom ezeket a napokat, és én nem tudom, velem van-e a baj, de hirtelen sírnom kell, s akkor elrejtőzöm, különben rám ordít, most ki bántott, miért bőgsz, hát nem tudok mit mondani, de toromba fagy a szó, de újból kell mindent kezdeni, nem fájhat semmi, csak hogy túlérzékeny vagyok, jaj, ott felejtettem a vasalni valót, mindjárt kihordja a szennyesbe, ha itthon lesz, nem szabadott volna elfelejtenem, elég volt a múltkori feledékenységem, elfelejtettem szivart venni neki, s betörte az ablakot a

késsel, még jó, hogy nem engem talált el, de megtelt a kinyújtott tészta üvegszilánkkal, úgy sajnáltam, el kellett dobnom, ünnepekre készültünk, s drága volt minden, én sírni kezdtem, nem tudom, miért sírok annyit, biztos, velem van a baj, egyszer el akartam hagyni, akkor eltörte az ujjam, és sok ilyen volt, de most már tényleg mosogatnom kell, mert rögtön itthon lesz, és ne találjon itt téged, még megkérdezné, miért rendeltelek ide, tudod, nem is az a fáj, hogy megkérdezi, az a fáj, hogy egyedül vagyok, ezt sokan nem értik, biztosan te se, hogy lehetnék egyedül, csak hogy úgy tesz, mintha szeretne, de végül is nem számíthatok rá, amikor beteg voltam, ő csak itta a forró teát, nekem nem adott, pedig fáj a fejem, de nem is az a tea, másnap felkeltem már, sírnom kellett, biztosan velem van a baj, szerettem volna egy jót sétálni, amikor a hideg télbe egyszerre tizenöt fokos tavasz költözött, én nem mertem szólni erről, mert nem tetszett volna, hogy sétálni akarok, ő tudom, nem érted, mi ez, sőt nevetséges lehetek, mások persze nem tudják, mennyire fájdalmas dolog, titokban ábrándozom, szégyen ez felnőtt létemre, de egye fene, lehet csúnya, kövér, szép, sovány, fiatal, öreg, csak elmondhatnám, csak megértene, dehogy, ne érts félre, nem kell szerető, épp elegendem van, jaj, nehogy elolvassa az újságot, mert rám fog ismerni, akkor aztán el is kerget, s nekem nincs hová mennem, igaz, ő újságot se olvas, őt a filmek érdeklik, úgy utálok azokat a hülye filmeket, de mindig kell nézmem, mert ha elhúzódok olvasni, megkérdezi, most mi bajod van, mi nek kell olvasni, megint mi nem tetszik, s hogy újabb veszekeedés ne legyen, nem is olvasok, tudod, úgyis övé az utolsó szó, mert én félek tőle, összetör valamit a házban, ettől megijedek,

és már nem merek szólni semmit, különben engem is megver, nem, a válásról szó sem eshet, akkor megrészegedik, s azt kérdezi, mi nem tetszik, mi a rossz nyavalya nem tetszik, a pénzem leadom, azt csinálsz, amit akarsz, jaj, tényleg most jönnie kell, már nem lesz időm a sepregetéshez, különben tegnap szedtem fel a szőnyeget, de ő rögtön észreveszi, ha elmulasztottam, és megkérdezi, hogy mi a fenét tudtam egész délután csinálni, a múltkor is azt mondta, az ebéd egy fél óra alatt kész van, pedig disznócsontra főztem a tárkonyos pityóka levest, hát tudod, hogy fővés kell a csontnak, de nem is ez a baj, bár ne szóltam volna, úgy sajnálom a jénai tálamat, hát nem tört el, de megrepedt, jaj, most jut eszembe, hogy nem vettem zöldséget, s ő holnapra zöldséglevest rendelt, s kenyerünk sincs, de hát nem kaptam a boltban, na, most aztán irtón fel lesz háborodva, látod, már most is sírnom kell, biztosan velem van a baj, na, kicsit nyugodtabb vagyok, mert mosogattam, kösz, hogy megvártál, nincs is mit mondanom, őt mindenki elég rendesnek tartja, de a szemetet se vittem le, már tegnap bosszankodott, hogy még mindig ott van a szemét, egyszerűen kiment a fejemből, tudod, valósággal rettegek tőle, és összerezzenek, ha hallom az ajtó nyitódását, nincs is miért félnem tulajdonképp, mondom, biztos velem van a baj...

A SORS ÍRJA TOVÁBB...

A történetem nem kell elhinned. Felfoghatod meseként is... Nem tudok hitelességet adni szavaimnak. Csak egyetlen érvet hozhatok fel: én sohasem hazudok!

Egyszer csak ott állt ő, akiről mintegy fél éven át ábrándoztam, és akármilyen gyerekesnek is tartod, magam mellé képzeltem az ágyban... Mi rossz van abban, ha álmodozik egy felnőtt? Szóval, ott állt, felszállt a buszra és mellém ült. Éreztem, hogy villám hasít belém, amikor rám emelte tekintetét. A jármű elindult, lassan zötyögött, közben valami csodálatos érzés kerített hatalmába. „Most itt van mellettem, és előnt a forróság, mellyel felhevít, felkavar, kíváncsivá tesz. Nem értettem, mi történik velem, ösztöngött a vágy, hogy beszélgetni kezdjek vele. Vívódtam magammal. A hang, ott legbelül, nem hagyott nyugodni: „Szólj hozzá! Szólj már valamit! Bármit! Akármit!” Nos, igen, most aztán erőt gyűjtök, és kiejtem számon az első

mondatot, olyan angyali, búbajos hangon, hogy én sem ismerem rá: csengő, lágy, halk, tiszta szívből fakadó:

- Hová utazol?
- Ahová te...- mosolyodott el, és rám nézett. Szemeiből oly sok fény áradt, annyi izzó parázs égett.

Hosszú, majdnem derékig érő, sötét haja, kissé előre domborodó homloka, mélyen ülő, barna szemei, orra szabályos ívelése, húsos ajkai szinte lányos külsőt kölcsönöztek - de csak addig a pontig, amíg a szelíd báj kisugárzása férfi jellegét előny-össé nem tette.

Tudtam, hogy egy helységben lakunk, a kisvárosban nem sok titok maradhatott felfedetlenül. Tudtam, hogy ott él ő is, buta kérdés volt, amit feltettem, de legalább beszélgetést kezdeményeztem. Alig félórányi út volt még hátra, de örültem minden percnak, amit vele, mellette tölthettem el.

Huszonöt évesen férjes asszony voltam. Abban az időben, a kilencvenes évek elején, más erkölcsi normák szerint éltek az emberek. Korán lekötöttem magam egy férjjel. Igazából csak így tudtam kimenekülni a családi fészekből.

Olyan gyermekkorom volt, amire nem szívesen emlékszem vissza. Valahogy most, ötven évesen, nem csodálkozom, hogy olyan felnőttem lettem, amilyen... Sokat harcolok ma is az érzelmeimmel, tanulok, fejlesztem személyiségeimet... akkor más volt minden. Egy lány nem költözhetett el otthonról csak úgy... azt kibeszélték a közösségben, azt erkölcstelenséggel vádolták. Tisztességes lány férjhez ment, családot alapított... csakhog

nekem megvoltak az elképzeléseim a szerelemről, a szabadságról. Alig pár hónap házasság után kiderült, hogy nem illünk össze, és kezdtem álmodozni, vágyakozni, fellegekben járni.

És igen... pontosan ő volt az, akire annyit gondoltam az utóbbi időben.

- Örültem, hogy találkoztunk...- mondtam, miközben leszállni készültem.
- Én is leszálllok- szólt, és felállt.

Útközben beszélgettünk, szóba került írói munkássága, és én nagy lelkesedéssel újságoltam el, hogy én is írok. Egyre feszélyezetlenebbnek éreztem beszélgetésünket, egyre több és több érdeklődést mutattunk egymás iránt. Közben haza értünk, az ő útja is arra vezetett. Megkérdeztem, hogy nem-e jön fel hozzám egy kávéra, és esetleg pár kéziratomat nem vinné-e el, hogy véleményt mondjon róluk. Elfogadta meghívásomat. Mikor bementünk a lakásba, széttártam karjaim:

- Voila... ilyen rendes vagyok...- és rámutattam szanaszét hevert dolgaimra.- Keress egy kis helyet, hogy le tudj ülni, rögtön hozom a kávé.

Egyáltalán nem lepődött meg, otthonosan, mosolyogva foglalt helyet a fotelban. Írásom épp az asztalon hevert, felvette és olvasni kezdte. Én közben elkészítettem, és felszolgáltam a kávé. Leültem, cigarettára gyújtottam. Fürkésztem arcát, szerettem volna tudni, mit gondol az írásomról, de egyetlen idegszála sem mozdult, egyetlen rezzenés sem jelezte a gondolatait. Egy idő után letette a papírokat, és nyugodt mozdulattal a kávé után nyúlt, majd rágyújtott. Összezavarodtam. Csendben van, csak kávézik és cigarettázik.... aztán egyszerre szólaltunk meg, ő azt

mondta: „jó”, én meg: ...” tudod...” Mindketten elhallgattunk, egymás szavait várva. Végül belekezdtem:

- Tudod, az én témám a magány, ihletforrásom önmagam vagyok... ennek a kis novellámnak a címe egy szó, amelyben minden benne van: Nincs.
- Igen, tetszett az írásod, van még belőlük?
- Van, igen... És a te írásaid miről szólnak?
- Hát... azok nem jönnének be neked... – mosolygott, és elnyomta a félig szívott cigarettáját. A kávét kiitta egy hajtásra, aztán már indulni készült.
- Sietnem kell... de az írásaidat kölcsön kérem, elolvasgatom, tetszenek...

Én kezébe adtam párat, ő még az ajtóból visszaszólt:

- Kösz a kávét! Ezeket majd visszaadom- és meglóbálta kezében a papírokat.

Miután elment, ürességet éreztem a szobában. Hát mi ez?! Ahelyett, hogy örülnék, mindjárt sírni kezdek! Körülnéztem: tele a lakás kacatokkal, ruhákkal, papírral, poharakkal, üvegekkel, dugig töltött hamutárcával, bútorokkal, és mégis úgy érzem, semmim nincs...

Az éjszakám ugyanúgy telt el, mint máskor. Se jót, se rosszat nem álmodtam.

Eljött a másnap. Gondoltam, hogy jelentkezni fog, de semmi nem történt. Néhány napot várakozással töltöttem, koncentrálni se tudtam a munkámra. Egyik nap aztán az az ötletem támadt, hogy sétálok egyet a verőfényes szeptemberi napon... Csak élveztem a napsütést, jól esett mélyeket szívni a

friss levegőből. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy valaki a nevemen szólít: - Paula!

Ahogy a hang irányába fordultam, megdobbant szívem:- Paul!- mosolyodtam el.

- Volna rám pár perced?- kérdezte, miközben hozzám lépett.
- Igen... természetesen...
- Jó, akkor ülünk le - szólt megkönnyebbülten, és a mellettünk lévő padra mutatott.
- Égek a vágytól, hogy jobban megismerjelek...- mondta- Nem tartod különösnek, hogy a nevünk hangzása megegyezik? – rám nézett fürkésző tekintettel... talán a horoszkópunk is azonos... - tette hozzá nevetve.
- Én a szűz jegyében születtem, szeptember 22... és te?
- Ez roppant érdekes, szeptember 21.
- Szóval, tényleg megegyezik a horoszkópunk.

Egymásra mosolyogtunk.

- Mesélj, kérlek.- biztatott.
- Szóval... úgy kezdődött az egész, hogy megszülettem... - vettem egy mély lélegzetet, és folytattam:- és születésem után nagyon magányosnak éreztem magam... nem mintha nem lettek volna testvéreim... de szörnyen egyedül voltam. Korán, alig 4 évesen megtanultam írni és olvasni... és hittem akkor az angyalokban is... egyszer láttam is egyet... nem is tudom, nagyon akartam látni...

Eddig leszegett fejjel a földet bámultam, most hirtelen a szemébe néztem. Találkozott tekintetünk. Szótlanul figyelte minden szavamat.

-... aztán... – folytattam a mesélést, valahol egy távoli pontot figyelve- kezdtem verseket írni... és jól tanultam a suliban... de béke így sem volt a szívemben. Többet és többet akartam! Nyughatatlan voltam. Írtam, csak írtam... És tudtam: az írás a mindenem! Lételememmé vált. Szüleim viszont ezt nem nézték jó szemmel, így akárhányszor leültem írni, kizavartak dolgozni.

Nagy sóhaj tört fel belőlem. Megálltam a mesélésben. Elérzékenyültem, és nem akartam, hogy meglássa könnyeim.

- Ne haragudj, mennem kell... felkaptam a táskám a padról, és egy kényszermosollyal elköszöntem tőle.
- Ne menj, várj.- Utánam lépett, megfogta kezem, és leültetett a padra. Az arcomhoz ért, letörölte könnyem.
- Egyikünknek sem volt könnyű az élete, úgy gondolom- szólt vigasztalón, és elsimította hajamon kezét.

Nem szoktam hozzá, hogy bárkit is érdekelne a problémám, az, ami velem, bennem játszódik le. Most valahogy előtört belőlem minden. Ő meghallgatott, megértés volt szemében, szívében.

Az idő gyorsan szaladt, s nekem időben otthon kellett lennem. Mindennel el kellett számolnom férjemnek: idővel, pénzzel, szavakkal, tettekkel.

Gyorsan szedtem a lábam hazáig. Furcsa, felkavaró érzéssel telt meg a lelkem... és jól ki is adtam magamból a feszültséget, sokáig sírtam. Később elővettem a gépet, és írni kezdtem. Lapot lap után dobtam el, nem jött ki épkezláb mondat az agyamból. Eltelt újra pár nap. Semmi nem történt. Azaz, mégis... hiszen leülepedtek érzéseim és napról napra jobban égetett a vágy, hogy

lássam őt. Izgatni kezdett minden vele kapcsolatos dolog: kíváncsi voltam az életére, az írásaira, mindenre, ami vele és körülötte történik.

Elővettem a telefonkönyvet és keresgélni kezdtem benne, aztán meg is találtam a számát és címét. Nem volt telefonunk, de a cím alapján megtalálom- gondoltam. Amikor eljutottam a tömbházig, és felmentem a harmadikra, sőt a nevet is megláttam az ajtón- már szívem hevesen vert. „Semmi baj... nyugi... nyugi...”- nyugtattam magam. Az ujjam a csengő gombját érintette, aztán megnyomtam azt. .. vártam... semmi válasz... Megismételtem hát a műveletet, és újból semmi válasz... csalódottan álltam, de azért tettem egy utolsó próbálkozást. Az ajtó kattant és kinyílt. A benti félhomályban Paul alakja körvonalazódott. Álltam meglepetten, állt ő meglepve.

- Szia...- nyögtem ki erőltetetten.
- Szia...- mondta barátságosan, és hátrébb húzódott, hogy bemehessek.

Beléptem bizonytalanul.

- Gyere... erre...- mutatta az irányt. Kinyitotta a szobaajtót és előre engedett.

Egy asztal állt középen, rajta gyertya égett. A sarokban könyvespolc, azon egy leterített tárgy. Balra az ágy, fölötte egy különleges kép: börtön rácsain túl egy meztelen nőt karol magához egy sötét alak... Nem vettem le a szemem egy fekete kendővel letakart tárgyról, ami az ágy mellett állt. A titokzatosság kételyeket

ébresztett bennem. Az asztalon, a gyertya mellett, illatát árasztotta egy füstölő, és ez az illat belengte az egész szobát. Az asztalon egy írógép, benne egy befűzött lappal.

- Foglalj helyet!- biztatott Paul, rámutatva a fotelra. Leültem. Kényelmes, puha volt.

Ő is elhelyezkedett velem szemben, aztán nekem szegezte a kérdést:

- Te hiszel istenben?
- Nem is tudom...- válaszoltam- már annyiszor megtagadtam és újra meg újra visszatértem hozzá.

Paul hátradőlt kényelmesen, és egyetlen idegszála sem rezdült, így nem is tudhattam, mire gondol.

- A világmindenség keletkezését sok mindennel magyarázzák- folytatta a biblikus témát, és előhozakodott évszámokkal, tudósokkal, filozófusokkal, és mesélt, csak mesélt- én meg magamba ittam minden szavát. Az idő repült... Lassan éreztem, hogy hatalmába kerít az álom...
- Paul...- szólaltam meg végül- álmosnak érzem magam... el kell mennem...

Ő elmosolyodott, gyönyörű fogai kivillantak húsos ajkai közül. "Ó, bárcsak érezhetném egyszer azokat az ajkakat!"- nyögött fel bensőm...

- Tudtam, hogy ezt fogod érezni- mondta határozottan, és én hirtelen zavarba jöttem:
- Hogyan?...
- Tudtam, hogy el fogsz álmosodni. Most legjobban teszed, ha haza mész, és alszol. Mélyen és nyugodtan alszol majd...

A titokzatosság első jele felfedte magát. Valami visszatartott, hogy rákérdezzek: honnan tudja mindezt.

Kikísért az ajtóig, s akkor hirtelen eszembe ötlött a látogatásom célja:

- Szeretném elolvasni az írásod.
- Ja... hát persze... – visszaszaladt, és pár pillanat múlva tucatnyi gépelt papírral kezében, jelent meg újra.
- De ne feledd! Figyelmeztettelek, hogy nem fognak tetszeni...
- Majd nyilatkozom, ha elolvastam...

Búcsúzóul egy- egy mosoly szolgált. Egyenesen hazafelé tartottam. Útközben rá, és csakis rá tudtam gondolni, a szobára, a szavaira, az illatra... Ahogy beértem otthonomba, ledőltem az ágyra és egyből mély álomba merültem.

Reggel új erővel ébredtem. Csodaszép őszi nap volt... Örültem az életnek, örültem, hogy vagyok, örültem, hogy van ő! Cigaretára gyújtottam, s közben lefőztem a kávé.

„Te jó ég! Én még soha nem aludtam ilyen jól!” - gondoltam, és friss, egészséges könnyedséggel ültem le íróasztalomhoz. Kíváncsian vettem kezembe írásait. Belekezdtem az olvasásba: „Kéneső hullt, vérző sebekkel, ordítózva menekültek, de senki nem tudta, hová. A Földön teljes káosz uralkodott.”

Szívem hevesen kezdett dobogni... és azt mondtam magamban: „Ez az ember nem ismer engem. Még hogy nem érdekel a sci-fi! Csak olvasná el a többi novellám is! Nem minden írásom mélyrealista...”

„Találkoznom kell veled, Paul!” Csillapíthatatlan öröm kerített hatalmába. Nem tudtam többé helyben ülni. El kell mondanom neki, hogy tetszik az írás és az én műfajom is a sci- fi.

Felöltöztem, s egyenesen lakóhelye felé vettem az irányt. Közben majd kiugrott a szívem, szerettem volna kiabálni, hogy: Szeretlek! Szeretlek! Szeretlek!

Csengettem, s az első jelzésre már nyílt is az ajtó:

- Szia! Már vártalak!- fogadott széles mosollyal.
„ Gyönyörű vagy!”- gondoltam, miközben hosszú, dús haját néztem, és kívántam beletúrni.
- Szia!- válaszoltam, s beléptem a titokzatosan különleges helyiségbe. Ugyanúgy helyezkedtünk el, mint múltkor.
- Nagyon tetszettek az írásaid! És... csakhogy tudd: én is írok ebben a műfajban...

Ő mosolygott, látszólag jól estek szavaim.

- Na és jól aludtál?- kérdezett kíváncsian.
- Ilyen jól sosem aludtam még...és te? Te jól aludtál?
- Igen... persze... én is... – és hozzátette: - hozok kávé...

Amíg kint foglalatoskodott, én egyre nagyobb kíváncsisággal fürkésztem a fekete kendővel leterített tárgyat. Közben az asztalon észrevettem egy könyvet, aminek a címe az volt: Nostradamus, mellette pedig egy tárgy volt. Felálltam fotelomból, és közelebb léptem az asztalhoz. Épp erre lépett be Paul a kávéval. Cigaretára gyújtottunk, és találkozott tekintetünk egy pillanatra. Én kérdőn néztem rá:

- Kíváncsivá tett az a leterített tárgy... nem fednéd fel a titkot?
- De igen... csak mindent a maga idejében...
- És az ...az asztalon...az előbb látott tárgy irányába mutattam, de már nem volt ott.
- Pedig láttam!- mondtam határozottan.
- Persze... ez csak érzéki csalódás... – nyugtatott meg Paul.

- Ugyan...
- De igen... nem hallottál még az ember energiaalapú teremtéséről?

Igazából nem hallottam róla, kérdően néztem rá.

- Volt olyan eset, amikor két ember haladt az úton, egyik a másik mögött. Az első különleges képességekkel rendelkezett, és láthatóvá tett egy energiamezőt, amit a másik aranypénzként érzékelt. Természetesen, fel akarta venni a földről a mögötte levő ember, de az szertefoszlott, ahogy érte nyúlt...

Elmosolyodtam a történeten, és ő is mosolygott, közben hosszasan néztünk egymás szemébe.

- Paul, nem jönnél el hozzám?

Hirtelen felocsúdott a mély bámulásból, és kissé zavartan vette le rólam tekintetét. Eddig még sosem találtam ki érzéseit, most azonban bele láttam egyszerre lelkébe.

- Hogyan?- kérdezett vissza, jól palástolva zavarát.
- Szeretném, ha eljönnél hozzám...- mondtam újra.
- Mikor?
- Holnap... holnap 4- re. Jó lesz az neked?
- Rendben... ott leszek holnap...

Én menni készültem, ő nem marasztalt.

Hazafelé menet majd kiugrott a szívem örömömben. Még otthon sem tudtam nyugodtan egy helyben maradni. „Nagytakarítást rendezek.”- gondoltam, és még soha nem érezve ekkora lelkesedést a poros szőnyegek, lomok iránt, munkához láttam.

Másnap már kételyekkel telítődtem. Lehet, hogy el sem jön...lehet, hogy egy szélhámos.... lehet, hogy semmi más nem érdekli, csak a szex... De nem!- hessegettem el gondolataim- a szívem mélyén érzem, hogy ő más, teljesen más!

Pontosan 4- kor kopogást hallottam. Gyorsan felugrottam, és rohantam ajtót nyitni. S ahogy nyílt az ajtó, ő volt előttem: hosszú haja fényesen omlott vállaira. Kiszegezett bőrdzsekiben és farmerban érkezett. Gyönyörű volt! Szemei parázként izztak, mosolygott rám.

- Szia Paula...
- Szia...gyere be- tessékeltem beljebb. Ő otthonosan mozgott, elhelyezkedett a fotelbe, ahol legelőször is ült.
- Hoztam pár kazettát, meghallgathatod.
- Kösz... rock számok, gondolom...
- Persze... trash, death, kedveled ezeket, nem?
- Igen... persze... a heavy is jó.

A szokásos kávé, cigi- ez következett. Aztán dumáltunk mindenről, és ő előállt azzal az ötlettel, hogy együtt is írhatnánk valamit.

- Igazad van... ez már nekem is megfordult a fejemben.
- Felemeltem a kávéscsészét, és egy különleges erőt éreztem, ami visszatartott abban, hogy eljuttassam a számig. Letettem a bögrét, aztán újra felemeltem, és amikor újból éreztem, hogy megakadályozza valami a mozdulataim, felvettem a harcot, és csak azért is belekortyoltam a kávémba.
- Te vagy az egyetlen, aki eddig ellenállt a szuggesziómnak...
 - Ha- ha... nem is olyan vicces... te tényleg azt akartad, hogy letegyem a bögrét?

Ő csak mosolygott, és már megint nem tudtam mire gondol. Akkor kinyújtottam a kezem és megérintettem az övét. Mintha áram futott volna végig rajtam... megfogta kezem, és szemembe nézett. Mélyen, hosszasan bámultunk egymásra. A vágy tüzet szított bennünk, de egyelőre tettek nem követték érzéseinket.

Megegyeztük, hogy elkezdjük az írást, csak épp egyelőre nem tudtuk, miről írunk, és mit.

- Talán jó lenne kiindulni valamiből... abból, ami nincs...- mondtam.
- ... és megérkezni valahová...oda, ami nincs...- folytatta a gondolatot Paul.

Megbeszéltük, hogy otthonról összeszed néhány írást, én is átnézem az enyéim, és majd megbeszéljük, hogyan tovább. Közben beesteledett, előkerült a sör, ittunk. Betettem egy videokazettát, amiről nem is tudtam, hogy mi van rajta, azelőtt cseréltem el valakivel. A film megkezdődött. Az volt a címe: Veszélyes éjszaka. Izgalmas volt... egy vámpír, aki pusztít.

Miután lejárt a film, megkérdezte:

- Te hiszel a vámpírokban?
- Nem... nem hiszek...
- Pedig léteznek...- tette hozzá halkan, meggyőződéssel.

Aztán felállt, menni készült.

- Holnap jössz? – kérdeztem szavait lesve.
- Hát persze... hisz hívtál...- azzal szépen, nagyvonalúan kísértált a házból.

„Jaj ne! Ugyanezt mondta a vámpír a házigazdának... és utána majdnem megölte.”

Ahogy kilépett, bezártam az ajtót mögötte. Leültem a fotelba, megittam a maradék söröm, és ágyba bújtam. Hallgattam a zenét:

„ Hajnali ködből lépett elém,
Ragyogott szeme, mint a tűz
Emberi szem soha nem látta még
Ő az emésztő tűz.

Szavai, mint villám az égből

Sújtottak le rám

Vajon kitől kapta az erőt,
teste a semmiből nőtt.

...

Nekünk nem árthat semmit,
A félelmet másnak adom,
Hidd el, tudok már mindent,
Nincs mitől tartanom.” (Moby Dick)

Elnyomott az álom.

Másnap nem mentem el otthonról, az írásaim közt keresgéltem. Átnéztem a novelláimat, találtam olyat is köztük, ami közös témájú volt.

Délután már vártam őt. Hallottam a halk kopogást, rohantam ajtót nyitni. Ugyanabban a bórdzsekiben állt, fordított kereszttel a nyakában. Kedvesen mosolygott, bejött és leült.

Én már szolgáltam is fel a kávéét készségesen, elővettem a novelláimat, és ahogy magyarázni kezdtem, arra lettem figyelmes, hogy ő engem, és nem a papírokat nézi...egy adott pillanatban megérintette kezem, majd megfogta, és felállt.

Átölelte derekam, én is az övét. Megpusztilta a nyakam, én is az övét... Ahogy éreztem ajkaimmal a bőrét, hőhullám futott keresztül rajtam. Ajkával ajkamhoz ért, forró csókja heves érzelmeket váltott ki belőlem. Le mindent magunkról... csak a tűz, az erő, a pezsgés, az, ami most már visszavonhatatlanul feltört belőlünk. Nem volt visszaút. Éreztem őt, a teljességet, átadtam magam a vágnak, lelkem és testem égett, és azt éreztem, hogy csak mi ketten létezőnk a nagy világmindenségben. Senki és semmi nem érdekelt, csak ő.

A délután hátralevő részét úgy töltöttük, hogy felolvastuk írásainkat, és olyan volt az egész, mintha egyik a másiknak folytatása lenne. Sokáig dolgoztunk, elkezdtük a mű begépelését, és minden egyes leírt mondatot megbeszéltünk.

Nap nap után telt. Beköszöntött lassan a tél. Egyre többet adtunk magunkból egymásnak, és egyre szorosabb szálak fűztek össze minket. Sokszor azt kérdeztem: Ennyi jószág, ennyi tiszta, érintetlen érzés kiben rejtőzhet még? Annyi közös volt bennünk, és annyira passzolt minden: ha ő nem szereti a nagy közösséget, én sem, ha ő nem szereti a bort, én sem, ha ő nem szereti a fánkot, én sem... és ha szereti a fekete színt, én is, ha ő szereti a fleckent hasáburgonyával, én is, ha a sört, szereti, én is, ha kedveli a magányt, én is, ha szenvedélye az írás, nekem is... Egy bizonyos idő után már nem is tudtam, mit érzek iránta, csak azt, hogy víz helyett vált vízzé, élelem helyett élelemmé... és eljött az az időszak, amikor már nem volt titkolni valóm, amikor érezhettem, hogy bízom benne, amikor tudtam: ő megért engem! Eddig még soha nem mondhattam el senkinek érzéseim, sosem volt, aki megértene. Régen leveleket írtam egy

fiktív személynek, hogy kiönthessem a lelkem... És lám, rövid idő alatt olyan fontossá vált számomra ez az ember, akár az oxigén, amit belélegeztem. Figyeltem minden szavát, imádtam a hangját, az ajkait, a gyönyörűen ívelt orrát, barna szemeit és előre domboruló homlokát, hajának minden szálát, alkatát, karjait és ujjait..., imádtam leheletét, ujjából sugárzó energiáját, ami erőssé és egyszerre gyöngéddé tett engem is...

Egyik délután üldögéltünk, és mint mindig, beszélgettünk. Csodálkoztam néha magam is, hogy nekünk kimeríthetetlen forrásaink vannak.

- Paula, figyelj csak...- szólított meg, miután épp befejeztük a boszorkányságról szóló témakörünket.
- Gyere ide- biztatott, és én felálltam, közelebb léptem. Az ujjam megfogta és óvatosan a füle mögé helyezte:
- Nézd, itt van egy kerekem...
Mosolyra húzódott a szám. Megtapogattam, egy kerek keménységet éreztem.
- Szóval van egy kereked... Ez mitől van?- kérdeztem, komolyra fordítva a szót.
- Nem tudom...- mosolygott még mindig... itt van, csak úgy...
Megöleltem, ő is átölelt, és lassan közeledtek ajkaink egymáshoz, míg végül összetapadtak, és olyan csodálatos, mámoros érzés hatalmasodott el rajtam, mint még soha. Végigfutott rajtam a meleg, villámcsapásként áradt testemben szét, s pillanatra átadtam magam a megsemmisülésnek. Mikor elváltak ajkaink egymástól, az érzés szavakban fogalmazódott meg bennem: Szeretlek! – és ki is mondtam:
- Szeretlek!

Ő állt és nem szólt. Csak beletúrt a hajamba, és szemeibe nézett... tekintetében szenvedély... A szó itt már semmit sem jelent. Az érzélem több, mint az értelmünk. Sorsunk egymáshoz kapcsolódott. Jobban szerettem őt az életemnél. Mindenem, testem és lelkem az övé lett. Azt akartam, hogy örökre maradjunk meg egymásnak. Azt akartam, hogy mindig az enyém legyen! Nem tudtam, meddig tart..., de hittem, bíztam benne, hogy örökké.

Egyszer, karácsony táján bekövetkezett egy váratlan esemény. Férjem részegen érkezett haza. Felbérelte anyámat, apámat, testvéreimet, akik fúriaként érkeztek hozzánk, és lecsaptak ránk. A valóság kegyetlen. Kegyetlensége pedig abban rejlik, hogy mi főszereplők vagyunk benne.

Először is, elküldték őt- áááá... ez nem kifejezés, elkergették őt, de előtte lehordták mindennek, hogy egy családot tört össze. Nem tehetett mást, elment... nem volt választása... mennie kellett. Aztán én következtem. Családom ellenem fordult, lekurváztak, és azt is elnézték, hogy férjem feltekeri hajam a karjára, rángat erre-arra, majd ledönt a földre, és végig rugdos a szobában.

Azt hiszem, mindenki élvezte a jelenetet... csak én nem... Aztán elment a családi tanács, az ítélethozó és büntetésvégrehajtó szerv... Gondolom, önelégülten, békésen távoztak, hogy most már rendbe tették a dolgaimat...

Semmit nem hallottam Paul felől, pár napig ki sem mozdultam otthonról. Kint fagy volt, hó és hideg. A szívemben égett a vágy. Csak egyetlen lehetőség volt a találkozásra, az, hogy felkeresem őt. De attól a naptól kezdve szigorú szabályokat vezetett be

férjem, minden pillanatomat tudnia kellett, mindig ellenőrzött, rám állított ismerősöket, akik lesték lépéseimet. Most már tudom, mit kellett volna akkor tennem, de féltem. Munka és pénz nélkül voltam, és féltem, folyamatosan féltem...

Felkerestem őt egyik nap. Mondta, hogy költözzek hozzá, de azon a napon érkezett meg a húga is, aki a ház jogos tulajdonosa volt, és felkérte Pault a távozásra. Hogy miért nem költöztünk albérletbe? Mert nem volt pénzünk... az írás nem egy kifizetődő mesterség. Végül Paul eldöntötte, hogy külföldre utazik, pénzt hoz össze kettőnknek, kettőnkért. És azután már többé sosem jött el hozzám... Én mentem el hozzá. Az utazásról nem akartam hallani, nekem jó volt minden nap látni őt egy kicsit, és beszélgetni vele... Egyszer viszont azzal fogadtott:

- Paula, gyorsan be kell fejeznünk az írásunkat, hogy beküldhessük a kiadónak. Hátha hoz valamennyi pénzt a konyhára....

Ezzel hamar el is készültünk, és elküldtük a kiadóhoz. Utána vártunk- semmi válasz.

Egyik téli, hideg reggel szaladtam hozzá, és éreztem, hogy valami nagyon nincs rendben. Már alig vártam, hogy lássam őt. Ajtót nyitott. Éppen összepakolt.

- Elmész? – kérdeztem.
- Igen, elmegyek.
- Mikor jössz vissza?
- Majd... nem tudom... ha találok munkát, 1- 2 hónap, ha nem, akkor hamarabb.
- Paul, én ezt nem fogom kibírni!

- De igen!- hozzám lépett és átkarolt nagyon szorosan. Ne feledd, hogy kettőnkért teszem!
Szomorú voltam, de nem akartam, hogy lássa könnyeim.
 - Szeretsz, Paul? – kérdeztem kétségbeesett szorongással.
Ő nem szólt.
 - Mondd, hogy szeretsz!
Paul akkor sem szólt, csak nézett rám. Kiabálni szerettem volna, ordítani, de minden értelmetlen lett volna... ura maradtam túláradó érzelmeimnek.
Elkísért valameddig.
 - Most már elég! Ne gyere tovább!- mondtam, és megálltunk.-
Most fordulj meg, és ne nézz vissza...
Egy utolsó pillantást vetettem rá, és elindultam előre. Nem néztem hátra, reméltem, hogy ő se néz vissza rám.
Nagyon fájt! Úgy szorította torkom a bennem rekedt szó, a sírás... Egyszerűen nem tudtam felfogni, hogy mi lesz holnap, holnapután és azután.. és hogy mi lesz egy hét múlva? Mi lesz nélküle?...
- Nem akartam haza menni, ami már nem is volt otthonom. Nem akartam az utcán lenni... nem akartam találkozni senkivel...
Eltelt néhány nap. Ez a néhány nap pedig pokol volt számomra. Férjem állandóan szemrehányásokat tett. Nem mozdulhattam ki, mert azzal nyaggatott, hogy biztosan Paullal vagyok. Ez nem volt igaz, de nem avattam be titkaimba. Lélekben valóban vele voltam.
- Minden nap felmentem hozzá. Hozzá, az üres lakásba. Kiderült a sötét kendővel letakart tárgyról, hogy valóban mi is: egy emberi koponyát rejtegetett. Pirossal, talán vérrel volt ráírva:

Paula. Nem tudtam, mit jelentsen... nem értettem... nem is akartam megérteni semmit... Majd beleőrültem a várakozásba! Szenvedtem. Alvajáróként róttam az utat. Egyik este megtörtént a csoda: messziről úgy véltem, hogy ő az, de én már mindenkit összetévesztettem vele... ahogy közelebb ért, egyre jobban rajzolódtak ki körvonalai, mígnem szemtől szembe nem kerültünk egymással.

- Paul!

- Paula!

Egymás karjaiba estünk, örömkönnyeket hullatva borultam szívére.

- Nem találtam munkát...- mondta végül, de engem ez sem érdekelt. Csak az, hogy velem van, itt van és többé semmi sem választ el.

Azt az éjszakát együtt töltöttük. Másnap, miután felkeltünk, nagyon éhesnek éreztem magam:

- Paul, kimegyek ennivalóért...- mondtam, és hozzátettem: - csak 1 perc...

- Jó, csak 2 ne legyen belőle...- szólt mosolyogva.

Sietősen rohantam vissza.- Nézd, Paul, a fél üzletet megvettem...

Ő nem szólt semmit, s akkor rápillantottam, miközben lepakoltam az élelmet. Ült az ágyon, a falnak dőlve, nézte az üres plafont.

- Mi történt?

Nem szólt, csak lassan fordította felém tekintetét.

- Mi történt?

Egy papírt tartott felém. Elvettem és elolvastam. Behívót kapott.

- El tudsz képzelni engem rövid hajjal?- kérdezte szomorúan.
- Mikor kaptad?
- Miután elmentél. Látod, ha magamra hagysz egy percre, máris rossz dolog történik velem... Gondolkodtunk egy ideig, teljesen letörtem. Aztán egyszer csak felkapta a fejét, és megfogta karomat:
- Megtaláltam a megoldást: elutazok. Ha nem vagyok itthon, nem kell bevonulnom... eltűnök, felszívódom...
- Ennél rosszabb hírt nem is mondhattál volna.- szóltam letörten.
- Ne félj, nem maradok soká... csak néhány nap...
- Hová utazol?
- Majd megadom a címet. Írj, és én is írok...

Még aznap összepakoltunk. Láttam, hogy őt is kínozza az az érzés, ami engem is. De nem engedték kitörni. Nem is búcsúzkodtam jóformán. Kimentem, becsukva magam mögött az ajtót.

Újból egyedül maradtam a riasztó magány jéghideg falai között. Már első este levelet írtam. Férjem ittasan jött haza, és elzavart. Megalázott, megpofozott és elkergetett. Nem volt hová mennem. A hideg éjszaka visszakényszerített.

- Látod, nincs hová menned?!- kidüldelt szemében, vörös arcában kárörvendő gúny látszott.- te csak egy ócska ringyó vagy!- ordította.

Visszahúzódón, némán tűrtem a szavak lövedékét... nem tudtam harcolni, nem is akartam...

Néhány nap múlva megérkezett az első levél, amely így kezdődött: Életem leghosszabb levelét írom... kilenc oldalas volt, és úgy örültem, mert életem leghosszabb levelét olvastam. A második levél szomorúbb volt. Orvoshoz kellett mennie.

A harmadik levelében az állt, hogy kórházba kell feküdnie...

Rosszra fordultak az én dolgom is: sokkal többször kényszerültem ki az utcára, egyre többször töltöttem el álmatlan éjszakát. Egyre több pofont kaptam, de egyre több művet alkottam meg, kiírva magamból a fájdalmat, a kint, a gyötrelmet.

Paul kórházba került és egyre ritkábban írt. Én meg, hogy tartsam benne a lelket, minden nap írtam levelet neki. Egyszer azt kérte tőlem, hogy tudjam meg, mi az a skizofrénia...

Hosszú hetek, hónapok teltek el, és nem kaptam levelet tőle. Egyik nap találkoztam Paul húgával. Azt mondta, meglátogatta Pault, és elég rosszul van. Szenved az emlékezetkieséstől is.

- Mondd- kérdeztem bizonytalan kétkedéssel- beszélt rólam?

Az eddig is ellenszenves lány most még inkább azzá vált számomra, mert kárörvendő vigyorral szegezte nekem szavait:

- Nem, nem beszélt rólad! Paul zárt osztályon van!

Szó nélkül hagytam ott. És valahogy nem tudtam megemészteni, hogy Paulnak kiestem a memóriájából. Elhalmoztam magam „miért?” kérdésekkel, de a válasz egy hallhatatlan, láthatatlan, érezhetetlen „semmi” volt.

Hogy betegebb lett, kiszolgáltatottabb mások számára, csak közelebb vonzotta hozzám. Azonosultam vele, imádtam, mint még soha senkit. Lelkem legmélyén nem hittem, hogy elfeledett. Nem hittem, hogy nem emlékszik rám, és feltettem

magamban, hogy ha egy idegen is leszek majd számára, mellette fogok állni, míg meggyógyul. Ennyivel tartozom neki! Célt tűztem ki egy célért. Nap nap után telt, írtam a leveleket neki, bátorítottam, anélkül, hogy felszínre tört volna a keserűség, amit érzek. Hisz otthonom sem volt enyém, szerelmem sem. Egyedül voltam írásaimmal, és elégedett, hogy ezek legalább megmaradtak nekem. A keserűség azonban felosztatja néha az álmok világát... gyakran a mélybe húz, ahonnan nincs visszaút. Köröttem is megszűnt az álmvilág, s már nem remény, hanem emlék maradt a kettőnk élete.

Úgy éreztem, lehúz a hínár, egy mocsárban vagyok, és ennél rosszabb nem lehet már. Ez nem így volt. Durvább fordulatokat is tartogat a sors, ha már azt hisszük, nincs ennél lejjebb. Van, mindig van lejjebb!

Haza értem reggeli utamról, s amikor beléptem a szobába, égett szagot éreztem. Férjem sehol. Bementem a konyhába, és a kagylóban szénné égve tornyosultak írásaim. Lábam farönkké merevedtek, lélegzetem elakadt. Csak néztem... néztem... és nem tudtam gondolni semmire... semmire... Ki tudja meddig álltam úgy ott ?- legközelebbi emlékem az, hogy felsírt a bensőm. Úgy fájt minden! "NINCS!" - fogalmazódott meg bennem. Csak belül sírtam, egy könnycsepp sem jött ki szememből. Úgy éreztem, hogy eddigi életem odaveszett. Eddig azt hittem, hogy elvehetik mindenem, a pénzem, a vagyonom, de az érzelmeimet, gondolataimat nem, mert azok mindig megmaradnak... De ez nem igaz! Elvehetik. És el is vették! Itt vannak szénné égve! Itt van az életem!... Cigarettára gyújtottam. „ Kibírod, mert erős vagy!” - biztattam magam.

Elmentem Paul otthonába. Amikor csengettem az ajtónál, Paul gyönyörű, mosolygós tekintete helyett egy gonosz szempár nézett rám, és az arc felvett egy gúnyos maszkot.

- Mikor jön ki Paul a kórházból?- kérdeztem.

- Állandóan csak Paul! Már unom azt a sok Pault!

Nem is vártam más választ... de azért még megkíséréltem a kérdést:

- Nem szólt a leveleimről semmit? Nem is válaszolt?

- Nem!

Másnap- nem is tudom, miért, de a buszállomás felé vergődtem. Néztem, figyeltem a fel- és leszálló utasokat. Elmerengtem az első beszélgetésünkről, az első találkozásunkról... Most már nyár van- csodaszép idő. Úgy zöldült ki a rét, hogy észre se vettem, azt sem, hogy közben élettel telt meg a világ... Ettől kezdve szerettem a buszállomásra járni... új arcok, csevegések...

Nem tudtam többé tollat fogni a kezembe. Szerettem volna írni, de nem volt erőm hozzá.

Egyik délután épp ott álldogáltam a megszokott helyemen, amikor megérkezett egy busz. Figyeltem a leszálló utasokat. .. és istenem!- egyszer csak feltűnt ő! Nem hittem a szememnek! Ő az! Rohantam közelebb. Iszonyatosan vert a szívem. Később láttam, hogy egy idősebb nő van vele, aki a csomagját viszi. Odarohantam hozzá:

- Paul!

- Paula...- nézett rám, és gyöngéden átkarolt.

Megismert. Tudtam, hogy nem feledett el! A mögötte álló nő bemutatkozott és végig mért szúrós tekintettel. A nagynéni.

Paul nagyon soványnak, és sápadtnak látszott. Megfogtam kezét, és elkísértem hazáig. A kedves húga széles mosollyal nyitott ajtót. Paul végig nyúlt az ágyon. Míg a nagynéni és a lány egymással voltak elfoglalva, én Paul mellé ültem.

- Betakarjalak?- kérdeztem.

- Ne... ne...

- Képzeld, írtam verseket- újságolta ő.

- Jó, majd elolvasom...

Néhány perc múlva felült, rám nézett és komoly arccal azt kérdezte:

- Mit gondolsz, a kőnek van árnyéka?

Nem tudtam mit felelni.

Aztán felállt és utazótáskájából kivett néhány lapot, amelyek verseket tartalmaztak.

Nem sok idő múlva szólt a nagynéni:

- Gyere vacsorázni, Paul!
- Jó, jövök!

Én úgy láttam jónak, ha elmegyek. Egész közel léptem hozzá, és átöleltem. Ő is átölelt, de hűvös volt ez az ölelés.

- Látod, Paula, most már sokkal gyengébb vagyok, mint voltam.
- Nem baj... majd jobb is lesz...

Újból beszólt a durva, parancsoló hang:

- Gyere már, mert kihűl a vacsora!

Tudtam, hogy fölösleges vagyok. Elmentem hát... Kint esett az eső, és könnyeim végig folytak az arcomon. „ Paul nem az, aki volt...”

Másnap felmentem hozzá, de nem találtam otthon.

- Elment. Nem mondta, hogy hová...- szólt a húga, és becsukta az ajtót előttem.

Ettől kezdve, bármikor kereshettem, nem találtam otthon... de egyszer, mégis!

- Paula!- förmedt rám a lány- miért jössz annyit ide?! Mit képzelsz?! Azt hiszed, otthon vagy?! Miért mondtad, hogy adjam el a lakást?! Paulnak is csak ártani akarsz!!!

Nem jutottam szóhoz... Csak zúgott- zúgott a fejem... nem mondtam sosem ilyet... miért hazudik? Miért ???

Kiszaladtam a lakásból.... Sírtam, mint egy őrült. Paul itt van, de nincs velem! Nagyon szeretem, de nem mehetek hozzá többé!...

Nap, mint nap róttam az utat, kerestem őt. Egyszer megláttam a cukrászda teraszán, üdítőt ivott. Odamentem, leültem az asztalhoz, s én elmondtam mindent, amit már nem bírtam magamban tartani. Elmondtam, hogy szeretem, hogy nem bírok nélküle élni... Megegyeztünk, hogy másnap ugyanebben az időben ugyanitt találkozunk. De Paul sehol sem volt, sem akkor, sem máskor nem jött el... Bele kellett nyugodnom, hogy elveszítettem őt... Ez a belenyugvás viszont felszínes volt. Azt hittem, az idő a legjobb orvosság a feledésre. De ez nem igaz! Sok idő telt el azóta, és nem gyógyult be a sebem...

Egy alkalommal összefutottunk és meghívott egy üdítőre.

- Figyelj, Paul, több találkát nem adok már! Úgyis értelmetlen...- felálltam és elmentem.

Úgy fájt! Olyan nagyon fájt! Sokszor sírtam. És sokszor sírok ma is... De most már más...

Elnézem, ahogy kézen fogva sétál egy- egy lánnyal... és azt is megfigyeltem, hogy különösen régóta sétál eggyel... Azért örülök, hogy jól van... Örülök, hogy rendbejött és megpróbál boldog lenni. Szeretem őt. Mindig is szeretni fogom. És sosem hiszem el, hogy elfeled engem valaha is... Mindig emlékszem rád, Paul, és tudom, hogy egyszer visszatérsz!...

- Mesélted nekem- mondtam egy alkalommal, amikor találkoztunk- mesélted nekem, hogy kapcsolatba léptél magasabb síkokkal. Te beszéltél „velük”. Mit mondtak neked?
 - Majd egyszer megtudod... most nem mondhatom el...
- Önmagad keltette háromdimenzióban utaztál... Milyen ez?...
- Nem mondhatom el...
- El kell mondanod, le akarom írni!
- Majd egyszer...

Végül is beteljesült egy álmom: a szeretett férfi az enyém volt. És ezt az emléket nem veheti el tőlem senki!

Most írhatnám, akár a mesében: „itt a vége, fuss el véle”, de nem írom, mert nincs vége...

Fogadd el hát ezt a kurta kis befejezést... és még annyit: folytatom majd, ha bármi is történni fog...

Hogy 25 év alatt mi történt... nem tudom, csak elrepült az idő. Valójában csak annyi, hogy ő megnősült, elvette azt a lányt. Én pár évre rá, hogy elveszítettem őt, elváltam, és ezután külföldre költöztem, ahol megismerkedtem egy férfival, és összebútoroztunk.

Az első beszélgetésünk után 23 évvel, egyik reggel beléptem a facebookomra.

Paul: Boldog születésnapot!

Paula: Köszönöm! Tegnap volt a tied... neked is!

Paul: Mi újság veled?

Paula: Semmi különös. Jól vagytok? Minden rendben?

Paul: Igen, minden rendben. Ti is jól vagytok? Nem mertelek keresni, nehogy bajt okozzak neked.

Paula: Dehogyan okozol... tudod, tanulom a vonzás törvényét, könyvet is írtam róla. Leadtam pár hónappal ezelőtt egy rendelést az Univerzumnak... lehet, hogy te volnál a csomag? ☺

Paul: ☺ Nem tudom... Őszinte leszek, nem jó a kapcsolatom.

Paula: Az enyém sem. Emlékszem a csókod ízére.

Paul: Én is a tiedre.

Paula: Hiányzik a szenvedély, az ölelés, a csók, az érintés...

Paul: Nekem is...

Paula: Úgy sajnálom, hogy akkor megszakadt köztünk minden, magamat hibáztatom érte.

Paul: Nem te, én voltam a hibás. Megvettem a gyűrűket is, csak azt hittem, nincs esélyem nálad.

Paula: Ezt nem mondtad.

Paul: Ezért vagyok hibás...

Paula: Ha tudtam volna...

A történetemnek így hát nincs vége még...

AZ ÁZÓ VILÁGBAN

A kék hegyek sem látszottak, olyan homály telepedett a táj vállaira. Vaskos szürkesség, és eső- eső, már sokadik napja zuhog. Türelmesen nézem innen bentről, s úgy érzem, nem csak a természet szenved el a nyomasztó színjátékot, de valahol én is. Mintha rám nehezedne ez a köd, mintha összegyűrődne alatta, akár egy rongydarab. Igen... igen... már a gondolataim is elfogytak, és a mindennapi gondokról is megfeledkeztem. Folyamatosan zuhog. Ázik a világ, ázom én is idebent. Nem jár senki, csak az a hosszúszőrű kutya.

Kedvetlenül néz fel az ablakra, hátha kijut valami ételmaradék neki, hátha megszánja valaki. Bátortalanul repdes a gondolat agyamban. Mi a különbség köztünk? A kutya ül és vár. Én is ülök és várok. Csuromvizes szegény. Sajnálom őt. Ő nem sajnál engem. Ha eltűnik egy időre, azt hiszem, megdöglött. Nem az én kutyám. A múltkor majdnem elütötte egy kocsi. Egy koppanást hallottam, odarohantam az ablakhoz,

és láttam, hogy megáll az autó, a kutya vonyítva elszalad. Gondoltam, hogy elveszítettem őt. Ki akartam kiabálni: nem látja, hogy ott a kutya?! Mit tett vele?!

Gondoltam, hogy eltörött a lába, vagy megsérült nagyon. Lehet, meg is döglött. Nem az én kutyám... nem jött másnap. Megmaradt a neki tartogatott étel. A hűtőben találtam egy jókora szalámivéget. Hiányzott a kutya, de hiába vártam. Ültem az ablaknál, mint most. Akkor nem esett, de szomorú voltam. Másnap is vártam. Akkor sem jött. Aztán egyszer megjelent, fehér szőre fekete lett a rászáradt vértől.

- Gyere, kutyus, gyere....- örültem, és ami ehető volt, mindent ledobáltam az erkélyről. Csóválta a farkát és evett. Aztán gyorsan visszahúzódott az úton túli füves terepre. Talán félt. Ösztönösen félt a járművektől. Ki tudja, milyen sebet ejthetett rajta...

Most itt ülök, a kutya fel- felnéz az ablakra.

- Nem különbözünk sokban, ugye, barátom?
Magamba roskadok, és nyalogatom fájó sebeimet, akárcsak te teszed. Mi némák vagyunk egymásnak, de jól kijövünk. Tudod, az emberek fecsegnek, össze- vissza dolgokról mesélnek, nem is értelmesek... Te sokkal értelmesebb vagy mindnél. Csak arra kérlek, ne tegyél meg értem akkora áldozatot, hogy ebben a nyomasztó, esős- ködös világban áztatod magad. Én gyűrött vagyok most, és képtelen, hogy intsek neked: Itt vagyok...Azért nem tűntem el. Hidd el, megvagyok. Na jó, ledobok egy darab kenyeret, így tudni fogod, hogy semmi bajom... csak az eső csorog, s belőlem a szomorúság... Ázunk mindketten... milyen egyforma a sorsunk... pedig még egymás nevét sem tudjuk...

AZ ÉJSZAKA

A szivárvány áttetsző fényeit pásztázta körül hideg könnycsepp- jéghegyein át szemeim sugara. Az utolsó csepp keserű- sós víz párái beleivódtak agyamba, arcom pórusaiba... Gondolatban minden fájdalmam kimerült belülről áradó könnyeimmel.

Már második éjszaka számolom higgadt- kemény józansággal perceim múlását. A piros számjegyek kedvetlen- szúrósan gúnyolták az éjszakát. Mintha minden ellenem fordult volna. Egy pillanatig más formát szeretnék öltetni, éjjeli manót vagy kísértetet... Hideg elmém cselekedettel traktál... Fel kell kelnem. Önzetlen némaság. Csak a paplan halk összeomlása kelt némi zajt. Remegő kézzel keresem nadrágom, blúzom, cipőm. Lehet, hogy alfa szinten vagyok- gondolom- mert nem számított remekeléssel találom meg mindenem. Újra az órára nézek... Mintha egy helyben állna: 02: 46. A kulcs erőltetett némasággal fordul a zárban. A kilincs lenyomódik, s én kint

találom magam a határtalanul- korlátolt szabadban.
Elképzelem magam manónak... nem megy... kísértetnek...
önmagam ijesztem el.

Visszaszaladok.

Bebújok a paplan alá.

Fázom. Rekedten fázom.

Átkozottul vad szorongást érzek. Szám kiszáradt, szemeim nedves- csillogón égnek, fejem fájón szédül, szívem csillapíthatatlan zörej- egyveleg. Félek, hogy rosszul leszek, hogy hányingert érzek, hogy szólni szeretnék, de megakadályoz a kegyetlen huppanás... Nem akarok! Minden idegsejtemmel koncentrálok. Nem akarok elájulni!

A vörösen kúszó csendben ott lapul a magány. Megrettenek tőle, hevesebben dobog a szívem, érzem, hogy elszédülök, és gondolom, hogy minden betűm leírásával kapaszkodnom kell az éberséghez. A párnán mozdulatlanul fekszik a fejem. Szemeim gödrében érzem a feszült fájdalmat, amellyel kiráncigálom agyam lebénult tekervényeinek szüleményét.

Késő van. Aludni szeretnék, de kevés vagyok hozzá. Fáradt- álmosan kínozem mondataim. Értelmetlenül szimmetrikus jégvirágok díszítik fel keservesen elszenvedett félelemdombormű – ablakaim.

Szeretnék mélyen gondolkozni, elmerülni valamiben. Meséskönyvet veszek elő. Olvasok. Egy szót sem hiszek. Leteszem a könyvet. Megint érzem, hogy mennem kell. Ugyanazok a hangok, ugyanazok a képek, ugyanaz a zihált

visszatérés. A számjegyek az egyetlen, zuhatagtiszta valóság mércék, amikben megbízhatók: 03: 17.

Hiába az agykontroll. Azt hiszem, soha többé nem tudok az alfa szintemre merülni. Próbálom számolni másodperceim, egyeztetni az óra ritmusával. Egyetlen percbe 100 is belefér az enyémből! Nevetségesen kínos! 03: 23. Most már önmagamban is érzem az idő múlását. Gondolom, nemsokára fél 4, és már majdnem reggel van. Még mindig 03:23. De bíznom kell!

Fekszem mozdulatlanul. A sötétben. Egy hang, egy eltévedt pisszenés sincs. Fáradtan várom a hajnalt. Ahogy felbontja a fény lassan a fekete lepelt, kivehető már egy- egy tárgy a szobámban. Mit tehetek? Túl korán van felkelni. Elaludni késő. Megvárom, míg csörög az óra agyamba nyilalló, éles üvöltéssel. Felkelek. Szédülök. Nem furcsa. Mindig ez van. Neki esek a csapnak. A hideg víz jót tesz, néhány másodpercig frissnek érzem magam. Ahogy a konyhába érek, elmúlik a hideg víz hatása. Kávét főzök, aztán elszívok egy cigarettát is. Igyekszem felöltözni...

MACSKÁM SZEMÉVEL

A macska nyújtózik az ágyon, komótosan a hátára fordul, hunyorog. Éjjel van. Felkelek. Rápillantok, de most nem ez a legmegfelelőbb időpont a játékhoz, vagy dédelgetéshez. Felkapcsolom a villanyt a fürdőben.

- Hm... - gondolja - ez érdekes... - és utánam oson.

Kikecmergek a konyhába, mire előveszem a narancsot, már a lábaimnál sündörög.

- Lehet, hogy kapok valamit... hátha kinyílik a hűtőajtó... Pfuj, de undi ez a narancsbűz! Hogy lehet ilyet enni?- hunyorog, leül, és engem néz.

Visszacsoszogok az ágyig. Lefekszem. Utánam szalad. A TV-ben csatornát váltok. Leül ő is mellém, és nézi.

- Ugyan, mi olyan érdekes ebben a dobozban, hogy képesek vagytok folyamatosan bámulni? Nem értelek!

Egy ugrással a paplanon terem, és elhelyezkedik az alváshoz.

- Te csak nézd, addig alszom én egyet... sokkal értelmesebb dolog az alvás... már az én szemszögemből nézve...

§

- Már megint hív. Tudom, na, csak épp most nincs kedvem leszállni a TV tetejéről. Kényelmes itt elnyúlni... Szólitgatom, csak szeretném megcirógatni. Ha zörög a nejlon, akkor ugrik és szalad, mert azt hiszi, kaja van. Pedig sosem éhes, de mindig képes enni.
- Hát persze... nem ismered azt a mondást, hogy: nincsen olyan telezsák, amelyikbe még ne férne? Egyébként, most is mennék, ha meggyőzőbben hívogatnál, vagy zörögne a nejlon... de nem érzek a hangodban erre utaló jelet... úgyhogy... inkább maradok.

MEGMARADHATOK?

A pillanat végtelenébe ívelő határán örökkévaló, időtálló, emlékezetbe vésődő élmény maradtál. Rám száradt a sötét fekete törmeléke, s árnyat vetett rám a boldog ma –fény. Oly tehetetlennek, picinek, senkinek éreztem magam, oly súlytalan piheként lebegtem, hogy magával vitt az eszeveszettség tornádója, szétszóródtam, és tényleg nem tudtam, ki, miért, hol vagyok... s azt végképp nem, hogy megmaradhatok-e...

Történelemnyi idő másodperc múlása volt, a tér hontalan semmiség csupán, én épp tudatomnál voltam, s ez épp elég. A Nagy és a Hatalmas tudatalattijában elrejtve, mindenütt voltam. Egy időben, ott, szétszóródva, de nagyon is egységesen... Mert ki állíthatja, hogy én nem vagyok egységes egész, akár az Univerzum?

Végül is, összegyűltem. Szépen, szakszerűen rakódtam egymáshoz. Mondandóm csak annyi lehetett, amit

összegyűjtöttem történelemnyi időn belül a másodperc töredéke alatt a kollektív tudatalattiból. Én ott voltam! Benned is! És én megértem... Megértelek... Újból magam lettem magam, és próbálok mindent elújságolni, amit tapasztaltam, amit tudok... még többet is, mert választ találtam a kérdésemre: „megmaradhatok-e?”

Talán megmaradhatok, ha ez jó neked, ha neked fontos vagyok!

SZERENCSES NAP

Bartnak szerencsés napja volt. Ahogy kinyitotta a postaládát, sokadik nap után talált egy levelet. Várta ezt a pillanatot, mintha ezer év telt volna el az egyhangú várakozással, s ez a nap valahogy meghozta gyötrő szenvedése gyümölcsét. Irigykedett azokra az emberekre, akik elé özönlenek a levelek, amikor kinyitják postaládájukat, akik nem írnak, de mindig válaszokat kapnak.

Őmaga nem volt ez a fajta. Írni írt, de válaszra nem méltatta senki. Bart ki akart törni megszokott életviteléből, de nem tudott. Sok- sok nap, sok- sok tépelődés után úgy döntött, feladja. De legbelül mégsem tette ezt, hanem kitartóan várta a csodát. Arra várt, hogy egyszer betoppan hozzá valaki, és felkínálja a megoldást, hogy valaki kiemeli a szürke, kőkemény hétköznapiak összesűrűsödő, nyákos képzetéből. Hitte, mert hinni akarta. Egyetlen levél címzettjétől száz megoldást várt, és egyetlen levél érkezésétől napokig- hetekig reménykedett, és ha a múltó napok nem hoztak megoldást, mély és hosszantartó depresszióba zuhant. Ez volt Bart.

S amikor már jóideje nem talált kiutat, önmagában, önmagával kereste azt. A belső énjét hívta segítségül. Amaz pedig tárgyilagosan, és nem részrehajló módon bánt Barttal. Ígyhát minden oka megvolt haragudni rá. És kibékíthetetlenül összeférhetetlen modorából nem egyszer származott baja... s hogy személyesebbé tegye a jelenlétét, nevet is adott neki: Liza.

Most, hogy kivette a levelet, szaporán szedte a lábait a lépcsőn. Válaszolt a nagy Ő! Ez igen! Berontott a szobába, s hirtelen mozdulattal fel akarta tépni, de valaki csengetett az ajtón. Majd elájult a meglepetéstől, amikor Bob bácsi állt ott mosolyogva, ölelésre nyíló karokkal. „Ez örület!”-bosszankodott, mert ennél kellemetlenebb vendéget álmában sem képzelhetett volna el... Bob bácsi alig tudott totyogni már, de sokat beszélt, s ha egyszer vendégségbe jött, pár napig élvezni lehetett társaságát.

Bart alig húzta el száját mosoly helyett, és még be sem tessékelte jóformán, a jó öreg máris leüléshez készülődött, s ezzel együtt megnyílt az emlékezés kiapadhatatlan forrása, aminek folyán be nem állt a szája.

- Jaj, de eltelt az idő! Úgy megnőttél, kisfiam!

Bart énje, Liza, máris kedvet kapott az élcélődéshez: „Ami azt illeti, volt ideje nőni 40 éven keresztül...”

„Hallgass, Liz! Épp elég bajom van enélkül is!”

- Kedves Bart fiam, még mindig nem nősültél meg?

„Dehogynem, velem házasodott össze...”- kuncogott Liza.

A férfi türelmetlenül fogott neki az ebédkészítéshez, bevett szokás, hogy a jó öregnek fel kell szervírozni a két fogásos kaját.

- Nem - felelt egykedvűen.

- Egy lány sincs ezen a környéken?- folytatta a kellemetlen kérdezősködést az öreg.
- Nincs.

„ Akkor én mi vagyok?”- suttogott Liza sértődötten.

A férfinak folyamatosan a levél járt az eszébe, s egyelőre fogalma sem volt, mikor lesz lehetősége elolvasni azt. Addig is táplálgatta a reményt, hogy valami igazi biztató lesz benne, a fiatal, barbitestű, gyönyörű hölgy magához hívja, és csodálatos szerelem alakul ki kettőjük között, amitől aztán egyszerre megváltozik a világ. Akkor majd sem Bob bácsi, sem Liza nem kell, csak egyedül a szőke hajú, kék szemű Terry, aki betölti az életét, rendbejön általa minden, sikeres lesz, és csodálatos dolgok történnek majd vele. Ódákat fog zengeni róla, könyveket ír szerelmükről, a nagy csodáról, arról, hogy élni érdemes! S már megfogalmazta magában a hálás szavakat:

„ Miattad kezdtem el élni, miattad írok, most már igazán érzem magamban az alkotásvágyat, annál is többet, mert én most igazán alkotok! Fontos vagyok! Értékelem Bob bácsit és magamat is, mert a szavai újabb felismerésre ösztönöznek. Hisz az életet a mindennapjaink alkotják, s a mindennapok történése által vagyunk... Ha értékelem magam, mások is értékelnek, ha bírom magamaban, több önbecsülésem lesz... Köszönöm, Terry!!! Még akkor is köszönöm, ha te nem Terry vagy, hanem valaki más...” - itt megállt, és kifújta magát. Látszólag elcsüggedt pillanat tört része alatt...

„ Mi van?”- kérdezett Liza a lelkesedésből letörtté váló férfit fürkészve.

- Ha nincs Terry... akkor...

Nem szólt többet. Leroskadt a fotelba. Elvette a levelet, s miközben Bob bácsi falánkon kanalozta befelé a levest, s tele

szájjal is mepróbálta a forradalom tűzvonalát feleleveníteni, Bart remegő kézzel vette ki a fehér lapot a borítékból.

„Hello! Terry vagyok, magas, szőke hajú, kék szemű, barbialkat. Szeretnék veled levelezni, de nem tudom, mit vársz el tőlem.”

„Ennyi?”- kérdezett Liza csalódottan.

- Ennyi...

„De hát nincs veszve semmi, ugye Bart?”- próbált reményt ültetni újra a férfiba.

- Nincs...

„De ő az, aki neked kell! Ő álmaidban él, és rég óta vágysz rá...”

- Nem ő az, tudod, jól...

Liza semmit nem értett, a maga naivságában igazából nem fogott fel semmit. De érezte, hogy magához öleli Bart, és látta, hogy arcán lepereregnek a könnyecsek. Letörölte volna, de nem tehette... Úgy érezte, döntött már a férfi. .. és hogy mellette áll...

AZ ANDROID

Eldobta utolsó szál cigarettájának csikkjét. Rekedt- kínzó türelmetlenség gyötörte. Kinek jó most?... Ott fenn a legújabb csipkeingje lebegett az erkélyen. Fehéren, szinte sziporkázott a napfényben. Tekintetét elfordította, fájt a szeme, elővette hátizsákjából a napszemüvegét és feltette. Így jobb... sokkal jobb- nyugtázta, és az út ellenkező irányába fordult. Még mindig nem jön... Lehet, hogy tíz perce, talán fél órája vár... Újból felnézett. Ott lebegett még mindig változatlan nyugalommal a csipkeing. Még egyszer szétnézett, de ugyanaz a kép tárult elé. Itt aztán tényleg nem történik semmi...

Gyors elhatározással elindult a lépcsőház felé. Felment a harminckét lépcsőn nyugodt mozdulatokkal, lekókadtt fejjel, szomorú csalódottsággal az arcán. Tudtam, hogy nem jön el! Tudtam!- mondogatta, pedig megvolt a remény, hogy igenis eljön, megígérte!

Elcsavarta a redőny rudacskáját, besötétítette. Lehuppant mély foteljába, felhúzta lábait, s dühében sírni szeretett volna, de egyetlen könnycsepp sem kívánczozott ki. Nemsokára kopogást hallott, azt hitte, a szomszédhoz érkeztek. Újból hallatszott a kopogás... Nesztelenül állt fel, fehér

zoknijában végighaladt a padlócsempén, aztán az ajtónál kikukucskált. Meglepetten állt. Ő az! ... Már nyitotta volna az ajtót, de valami ködös emlékezés visszatartotta. „ Ne! Nem ő az, aki neked kell!” „De hisz rá vártam közel hat hónapon át!” – dacolt magával. „ Nem ez az első alkalom, hogy elkésik, megvárakoztat!” Újra hallatszott a kopogás. Szíve erősebben vert, végül győzött a másik énje: mégsem! Megfordult, visszalépkedett óvatosan a szobájába, és foteljába ült. Várt. Várt, míg már jó ideje nem hallatszott kopogás...

Aztán elvette az asztalról a telefonját:

- Hello, Steve, én vagyok Rux...
- Meggondolkoztál?
- Kész van az androidom?
- Na, persze... csak egy kis inputot kell adagolnom...
- Mikor hozhatom el?
- Ő elmegy hozzád.
- Mikor?
- 20:40 -kor ott lesz.
- Rendben, Steve, köszönöm!... Na... és még valami... Mi a neve?
- H.Z.
- Ok... köszi...

Rux idegesen várt. Óráját maga elé tette ...20:38 ...20:39 ...20:40... nos, hol van?...

Megszólalt az ajtócsengő.

Újból ellépkedett fehér zoknijában, kikukucskál.

Ő az! H.Z.! Milyen pontos! - önelégülten mosolygott Rux...

Az ajtó zárja kattán, kinyílik.

- Gyere be... örülök neked...

Az android illetudóan köszön:

- Hello Rux... Steve neked teremtett engem...
- Hát persze....

PSZICHOKRÍZIS

Semmi fura nincs rajta, se benne. Harminckét éves nő. A neve: Becky. Szép név. Tetszik neki is. Szép és okos, ráadásul tehetséges is. Sokáig nem tartotta magát senkinek, azt hitte: értéktelen. De végül rájött: stabil, önálló, ügyes és talpraesett. Tökéletes a formája, kissé izmos, és nem barbialkat. Az egyetlen hibája, hogy alacsony, de ebből sosem származott hátránya, és ezt a kisebbrendűségét magassarkú cipők viselésével kompenzálta. Haja félhosszú, mahagónira festett. Szemei zöldes- kékesek, bőre fehér, és utál napozni. Nem szereti a meleget, sem a napsütést. Inkább az esős napokat kedveli. Biztonsági őr egy telephelyen. Elhagyott épület, sosem volt bent. Számukra, kollégáinak és neki, egy bódét állítottak fel őrhelyként.

Volt egy kapcsolata, ami tulajdonképpen hat évig tartott. Azóta- már öt éve szingli- és hát nagyon érdekesen szervezei meg életét. Nem tartja magát sem kevesebbnek, sem

többnek senkinél, de van valami felpozsztító benne mégis, amit szeret önmagában: minden a saját akarata szerint történik.

Néha randizgat. Valamiért könnyen ragadnak rá a pasik. Jelenleg kb 13- 15 van körülötte. Érdekes- szereti, hogy a középpontban van. És tetszik, mert mind a szexet akarják tőle. Teszteli őket. Ki meddig bírja randi nélkül, melyik ponton telik be a pohár, amikor már se sms, se hívás nem érkezik. Meglátása az, hogy elég kitartóak. Sok pasi sok mindent megad a szexért. Hát ő pénzért nem csinálja. Képes kezében tartani a dolgokat. Büszke önmagára.

Este van. Dolgoznia kell ma, beosztották szombat éjszakára. Nehéz lenne kihagynia a lehetőséget, hogy valakivel hét végén ne randizzon. Albérletben lakik a belvárosban. Tetszik a hely neki- valahogy nem kívánczolt el innen soha. Csak egy szobája van, egy kis fürdője, meg egy pici főzőfülkéje. De nem nagyon főz. Úgyhogy ennél nagyobbra igazából nincs is szüksége.

A kis szobájában nagyon kényelmes az ágya, és erre igényes is: az álma mindig legyen szép és nyugodt... Ha- ha- ha... ez viccesen hangzik. Készülődik. Tusol. Nem tudja, mire essen a választása, melyik pasit hívja el éjszakára unaloműzőnek... Jó, szóba jöhet az 1- es. Ja, mert számozza őket igazából...1- es, ő a fekete Saheed. Nigériából jött, van egy felesége ott, egy meg itt. Érdekes dolgok. Végülis a muszlim vallás megengedi, hogy egy pasinak négy felesége legyen. Semmi kifogása. Ő meg boszorkány, és akár hat férjük vagy feleségük is lehet nekik... Szereti ezt a vallást. Nincs szabály, nincs törvény. Csak egy van, hogy : ne árts senkinek! A tükörbe néz, közben elmosolyodik.

Mi az, hogy ártani? Ártani vagy büntetni? Ártani azoknak lehet, akik nem bűnösök. Büntetni azokat, akik ártottak. Na, elég a filózásból!- leinti magát. Felveszi a formaruháját, majd a telefonjára pillant. Ma senki nem kereste. Ez vicces. Történnie kell valaminek! Jó, akkor itt van a 2-es. Ő Francis... nézi a telefonkönyvét: Robert 1, Robert 2, John, Pete, Bill, stb. Nem tudta eldönteni, kit hívjon be a szolgálati helyére. Talán Francis... a 2-es. Elmesélte egyszer, hogy egy lány megerőszakolásáért körözték, ő elmenekült erre az időre Olaszországba. Megúsza. Ah!... 40 éves nagy vagány pasi! Elmosolyodik. Tetszik az ötlet, talán ő az, akit magához hív. Valamikor elkapott valami hülye fertőzést tőle, folyása volt, több héten át kezelte magát, mire meggyógyult. Azóta igazán figyel a részletekre. Nos... talán jó lesz ma estére, ma éjjelre a pasi...

Csörög.

- Hello, Baby!- beleszól kedvesen.
- Hello, rég nem hallottam a hangod!
- Bejössz ma éjjelre a melóhelyemre? Egész éjjel ráérek...
- Hát persze, Becky!... ott leszek.
- Ok., várlak.

Egész jól érezte magát. Sminkelt, és indult. Elég messze volt a munkahelye, de egész úton hallgatta a zenét.

Leváltotta a kollégája, aki egyébként egy nagyon rendes pasi volt. A szokásos, unalmas formáság, ami a szolgálat átadásánál történik. Hátradőlt a fotelon és tovább hallgatta a zenét, amikor egyedül maradt. Itt soha nem történik semmi. Úgyhogy,

nyugisan elvan. Francis- ra gondolt, hiszen várta, és bírta a pasit.

Kicsit elbóbiskolt, és azon kapta magát, hogy kopognak. Nézett kifelé, látta, hogy barátja arca rátapad az üvegre.

- Helló, Édes! – mosolygott, átölelte, ő megcsókolta. Tetszett az illata.
- Régen láttalak!- mondja, és leül a másik székre.
- Igen, már ideje volt találkozoznunk.

Beszélgettek egy ideig, semmitmondó mesélésekbe kezdtek, és nevetgéltek jókat a történeteken. Ahogy nevetgéltek, egyre közelebb kerültek egymáshoz, összeért lábuk, kezük, arcuk, végül megcsókolták egymást. Aztán elkezdődött az előjáték, s már- már vágyaik megélésébe váltott át a hév, amikor valami fura gondolat kúszott át a lány agyán. Beugrott egy kép, amikor kiskorában megerőszakolta egy férfi. Sosem gondolt rá, már rég kigyógyult ezekből a nyavalyáiból- most mégis beugrott.

- Valami baj van? – kérdezte Francis, s pillanatra megállt a keze a lány hátán.
- Semmi... semmi... csak gondoltam, jobb lenne hátul az épületben, meglehet, hogy ellenőrzésem lesz...
- Értem... oké... menjünk...

Az udvart belepte a sötét, a romos épület alig volt pár méterre tőlük. Csókolt a férfi vadul, és keze már bejárta Becky egész testét. Őrült kép suhant át újból a fejében. Azt a pasit látta, aki 10 éves korában megerőszakolta egy játszótéren. Egy félreeső helyen játszott, és ő ott állt pár méterre tőle. Egy csokit nyújtott felé, ő oda szaladt, örült, hogy végre egy egész csokit kap valakitől. De ahogy oda ért, elkapta a karját, befogta a száját,

leráncigálta a bugyiját. Egyik kezével leszorította karjait, és befogta a száját, a másikkal betolta a farkát. Tudja, emlékszik, nagyon fáj! Sírt a fájdalomtól. Nem tudja, meddig tartott, de amikor végzett, azt mondta a férfi, nehogy elmondja valakinek, mert akkor megöli. Mondta azt is, hogy vérzik, de ne féljen, mert elmúlik. Valami ronggyal leitatta róla a vért. Aztán elengedte. Nagyon félt, ezért senkinek nem mondott semmit. Ötödik gyerek volt a családban, senki nem figyelt rá, senkinek nem tűnt fel semmi. Teltek- múltak az évek, s ő megpróbált normális életet élni, mintha semmi nem történt volna... Sikertelenül dolgozott, sikertelenül felednie... De most valahogy beugrott az a kép...

Bementek az épületbe, sötét volt bent, törmelékek a földön. A lámpával világította be a helyet.

- Gyerünk, Becky, gyere már! Kívánlak nagyon!

A tangájához ért, és lecsúsztotta lábain. Mintha a férfi kezét érezte volna testén. Beugrott a kép újra! Ő meg vadul csókolta, és keze szüntelen rajta csúszkált ide- oda... Mintha a férfi keze lett volna... Megfordult és lehajolt, ő épp be akart hatolni testébe, amikor hirtelen mozdulattal megragadta a lány a kezénél lévő kötömböt, aztán hatalmas lendülettel fordult vissza, és vágta homlokon. Ő összecsuklott egyből, és fejéhez kapott. Becky fogta a lámpát, arcába világított. Csorgott a vére, végigfolyt rajta. Mintha a férfi arcát látta volna... Szétnézett, és a sarokban egy feszítővasat vett észre. Elkapta, és teljes erejéből a mellkasába döfte. Ő nyögött egyet, mintha valamit mondani akart volna- de ő nem akarta hallani- úgyis azt mondta volna, amit régen... De hol maradt a csoki? A csokit soha nem kapta

meg! Aztán kihúzta belőle a vasrudat, s miközben azt üvöltötte:- Hol a csoki, te gazember?!- újból beledöfte. Akkorra már vérben fürdött az egész ember. Áááá, ez nem hasonlított a horror filmekhez! Ez más volt!

Fellélegezett. Úgy érezte, most már kvittek lettek. Zihálva ült le a sarokba, és dermedten nézte a tetemet... Eltartott pár percig, míg gondolkozni kezdett újra.

Ugyanúgy tisztult ki minden, mint ahogyan elborult. Egyre élesebben tört rá a valóságtudat.

- Mit tettem?! -Elborzadva nézte a vele szemközt lévő hullát. A lámpával rávilágított. Remegés fogta el, pánikszerű roham. Megöltem egy embert!

Úristen! Mit tegyek?!

Első gondolata az volt, hogy el kell tüntetnie a hullát valahová. Ebben az elhagyott, romos épületben nem volt túl nagy valószínűsége annak, hogy keresni fogják. De akkor is el kellett tüntetnie a nyomokat. Forgott az agya, hamar kitalálta, hogy jó lesz a pince. Csak épp meg kellett találnia a lejáratot. Nem sokáig keresgélte, egy rozoga ajtót kinyitott, és bevilágítva látta, hogy lépcsők visznek lefelé. Visszaszaladt, gyorsan megfogta a hulla lábait, és vonszolta maga után. A lépcsőnél elengedte, és mivel nem mozdult, belerúgott, az huppanva esett le valahol.

Az őrhelyére ment, ott minden barátságosan fogadta, ami megnyugtatta. Csak ahogy belenézett a falra akasztott tükörbe, észrevette, hogy véres az arca, meg a ruhái. Hű, ez gáz! Mentő ötlete támadt: Barbie. Ő a szomszéd csaj. Felhívta mobilon.

Nála volt egy tartalékkulcsa arra az esetre, ha valamiért be kell mennei a lakásába.

- Helló, Barbie! Felkeltettelek?
- Helló...- érezte a hangján, hogy most ébredeszik.
- Figyelj, épp járőröztem, és megbotlottam, elestem. Csupa sár a ruhám. Szükségem van a váltóra, de az most kellene!
- Jól van... jól van... – szólt az álmos hang... beviszem kocsival... Ugye nem sérültél meg?
- Nem... nem ... dehogy...

Gyorsan levetkőzött, levetette magáról mindenét, a cipőjét letörölte a ruhájával. Melltartóban és tangában állt. Mindenféle gondolat cikázott át az agyán, letörölte az arcát, és megigazította a sminkjét, megfésülködött. Nemsokára megérkezett Barbie. Ahogy meglátta ruha nélkül, elmosolyodott:

- Mi lett veled, baszus?
Közben átnyújtotta a szatyrot, és Becky gyorsan magára kapta a ruháit.
- Hát ilyen sötétben... tegnap jó eső volt, nem igaz?
- Ja, persze...- mosolygott még mindig .
- Nagyon köszí! És ne hari, hogy felkeltettelek!
- Dehogy... dehogy... majd kialszom magam...
Maradt még keveset,de nem ült le, elment hamar.
- Hátra megyek a pincébe. Mit csináljak most azzal az idiótával?!-
szaladt az

épületbe, megkereste a pince lejárataát, aztán óvatosan merészkedett lefelé. Tele volt törmelékkal, dohos szag bűzlött, és az a jellegzetes vérszag áramlott mindenhol, ami a hullából

eredt. Nem tudta, mihez kezdjen. Ideges volt, és nem akarta, hogy a ruhái megint összekenyődjenek. Így hát óvatosan fogta meg a hullát, majd pár

méterrel odébb hurcolta, egy rejtett sarokba, és köveket, kőtörmelékeket szórt rá.

Már hajnalodott, lassan a szolgálata végéhez ért. Visszament az őrhelyére, és leült. Bekapcsolta a rádiót, és hallgatni kezdte a zenét. Nem volt benne megbánás, sem bűntudat, elmúlt a félelme is. Kitisztultak gondolatai. Tudta, hogy normális ember ő, csak épp baleset történt, s ez bárkivel megeshet...

Nemsokára reggel lett, átadta a szolgálatot. Nem történt semmi különös. Az emberek is ugyanolyan közönyös tekintettel néztek rá, mint máskor, ugyanúgy közlekedtek a járművek, mint máskor, és otthon sem volt semmi, mindent úgy talált, ahogy hagyta, illetve, ahogyan Barbie hagyta... Mindez megnyugtató érzéssel töltötte el. A fürdőbe rohant, és beállt a zuhanyzó alá. Mindenét lemosta alaposan, utálta volna, ha egyetlen vércsepp is rajta marad. Sokáig állt ott, és a meleg víz, ahogy végigfolyt rajta, úgy érezte, nem csak kívülről tisztít, hanem belülről is kimos minden szennyet belőle. Most már igazából megnyugodott, és megnyugtatta magát: baleset volt.

Kávét főzött, leült a fotelba. Keresztbetett lábait a kisasztalon helyezte el. Hátradőlt, elnyomta az álom... álom... mindig álmodik. Csak néha voltak szép álmai, máskor rémálmok gyötörték valamiért. Nem egyszer ébredt heves szívdobogásra, vergődött verítékezve az ágyban. Most is alig aludt néhány percet, iszonyatos képek törtek rá álmában, és szorongás közepette riadt fel. Újból eszébe jutott a tette, és szörnyű érzés

volt szembesülni a tudattal. De valahogy lenyugtatta magát, kézbe vette a telefonját, keresgélni kezdett a nevek között. Megtalálta annak a számát, akire most igazából szüksége volt, a 9-es. Ő az, akinek képes kiönteni a lelkét, aki mindig mellette áll, bármi is történjen. Ő az, akit párszor elküldött a francba, de mindig visszajött, ha épp szüksége volt rá... Ügyfélfogadásokkal foglalkozik. Muszáj felhívnia őt, és elmondania neki a történeteket. Rácsörög. Egyből felveszi:

- Halló!
- Szia, Becky! Rég hallottam a hangod! Hogy vagy?
- Jól vagyok, kösz, gondoltam, kicsit összefuthatnánk.
- Rendben... persze... mikor érsz rá?
- Este. Este szolgálatba megyek, el tudsz jönni?
- A régi helyeden vagy, nem igaz?
- Igen...igen...
- Ok. Este oda megyek.
- Ok, Várlak!

Kinyomta a telefont, és fellélegzett.

Este ugyanazokkal az előkészületekkel foglalatoskodott, mint máskor, ha munkába készült. Próbálta törölni agyából a kellemetlen történéseket. Nem akarta, hogy szerepeljen gondolataiban! Különben sem tartotta lényegesnek már az egészet. Meg nem történtté akarta tenni az eseményeket.

A szolgálat átadása rutinos volt, megszokott. Érdekes hely az ott, soha nem történik semmi- ha csak olyasvalami nem, amit ő maga ki nem eszközöl... Áááá, hülyeség!- intette le magát. 9- es biztosan megért. Ő mindig megért engem.

Kis idő telt el, lehunyta szemeit. Kopogott az ajtón 9-es. ..mintha 2-es arca lenne...Basszus! Áramütésként érte az egész! De gyorsan átváltott. Tudta, hogy nem lehet ő!

- Gyere be... vártalak...- mosolyogva állt fel ajtót nyitni.
- Becky, édes, annyira hiányoztál!- átölelte a lány derekát, és hosszasan csókolták egymást. Miután végre kibontakoztak egymás karjaiból, próbálta elmesélni, ami a múlt éjjel történt.
- Tudod, néha az ember csinál hülye dolgokat...
- Igen, Becky, mire gondolsz pontosan?
- Nem is tudom... néha az ember nem tudja elválasztani a múltat a jelentől. De ugye ez nem bűn?
- Gyere, bújj hozzám, Édes!- megfogta kezét, magához húzta, átölelte. – Nem bűn, Becky!- suttogta a fülébe.
- Megnyugszom veled- mosolyogott, és nagyot sóhajtott.
- Kívánlak!- szólt váratlanul kilences, aztán kezét végigsimította testén,

megmarkolta a mellét, érezte, hogy felgyorsul lélegzete, erőteljesen hozzá símult.

Valahogy váratlanul érintette Beckyt, nem ez volt a célja vele. Mégis jól esett, hogy ebben a pillanatban valaki szereti, valakinek szüksége van rá.

- Gyerünk, Baby, ott hátul senki nem lát, senki nem jön rá... Kimentek, és arra a helyre irányította, ahol múlt éjjel... ahol múlt éjjel megtörtént a baleset.

Ahogy egy megfelelő sarkot kinéztek maguknak, a barátja hevesen fogott bele az aktus kezdeményezésébe. Benyúlt a blúza alá, kivette melltartójából a mellét, csókolta a mellbimbóját, a nyakát, a testét, majd lecibálta a nadrágját,

félretolta a tangáját, és ujját a hüvelyébe csúsztatta. Eleinte nem tiltakozott, de később valami egészen fura érzés töltötte el. Nem akart gondolkodni, de minduntalan eszébe jutott az, hogy nem kapta meg a csokit... Már érezte, hogy a háta a falnak simul, a férfi hímtagja a hüvelyébe ki- bejár, miközben két karjában tartotta lábait. Az érzés erősödött benne, s a méhébe nyilallt a fájdalom, amit akkor érzett, amikor az a gazember megerőszakolta. Nem sokáig tartott az aktus, kilences gyorsan elélvezett, utána leengedte Becky lábait a földre, aki felhúzta nadrágját, és várta, hogy megkapja a csokiját. Barátja állt, és mosolygott önelégülten.

- Hol a csokim?- kérdezte félénken.
- Milyen csoki?- nevetett hahotázva.
- A csokim, te állat!- üvöltötte, és felindultságában felkapta a lába alatt heverő vasrudat, amivel fejbevágtta.

Kilences egyből összeesett. A lány csak verte, ütötte, rugdosta kifulladásig. Nem is tudta, mit érzett akkor ott újra, amikor végre feloldódott a hév benne. Mert amikor már mozdulatlanul feküdt a talajon vérbe fagyva barátja, és ő már nem bírta szusszal a verést, a falnak dőlt. Csupa vér volt mindene, arcába fröcskölt, kezei, lábai, mindene úszott a vörös latyakban. És minél inkább telt az idő, annál hihetetlenebbnek tűnt az egész. De egyet tudott: el kell tüntetni a hullát. Fogta a két lábát, odahúzta a pincéhez, és legurította.

Viszont ott volt a másik probléma... a ruhája csupa vér. Dühös volt. -Te rohadt állat! Nézd, mit tettél a ruhámmal! -sziszegte fogai között. Tudta, hogy nincs késő még, kitisztíthatja, és megszárad reggelig. Egy fenét szárad meg! Dehogy! Mentő

ötlete támadt, ott volt a régi váltóruhája a szekrényben, rossz, szakadt állapotban ugyan, de megőrizte még. Megmosakodott a szolgálati helyén, megtisztította a cipőjét, igyekezett eltüntetni minden nyomot. Bepakolta egy másik szatyorba, és hátradőlt a széken. Várta a reggelt. Borzalmas volt az egész, borzalmas volt tudnia, hogy megölt két embert, a 2-est és a 9-est. Nem értette önmagát. Normális munkája van, normálisan viselkedik- minden normális benne és körülötte. Akkor mégis mi történik? - Nem vagyok gyilkos! Nem vagyok gyilkos!- Hiába próbálta gondolatokkal elfojtani magában a félelmet, az felszínre tört, és görcsös sírásba fulladt. Összevissza gondolatok jártak a fejében, de főleg az, hogy el kell menekülnie, mert ha kiderül a tette, akkor lecsukják, vagy örökre diliházba zárják. Már tudta, hogy soha nem kerül olyan helyzetbe, amelyben bárkinek is árthatna, csak jusson el valahová, egy biztonságos helyre, ahol nem találhatnak rá...

Filmszakadás. Nem emlékezett már, hogyan és mikor került oda, ahol épp volt. Alig tudta kinyitni a szemét, iszonyú nehéz volt a fejét elfordítani, hogy érzékelje a külvilágot, hogy megtudja, hol van... és miért van ott... Csak feküdt az ágyon, kínos csend vette körül. És ebben a nagy csendben gondolatok suhantak át fején. Kórházban van. -Minden bizonnyal elkaptak valamikor... a kollégám... halványan rémlik valami... a 11-es... ott az őrhelyen, amikor leváltott, valami történt... véres voltam, és a váltóruhámat nem tudtam lecserélni... Gondolkozott.- Okos nő vagyok. Minden bizonnyal sokkolták az agyam... és minden bizonnyal kitörlődtek részletek. Megöltem három

embert... Tudta, hogy mindezt nem fogja feldolgozni soha, és ezzel a tudattal sem bírt együtt élni.

Annyira nehéz volt a feje, hogy alig bírt mozdulni. De összeszedte minden erejét, és felült az ágyban. -Nem tudom, miért hagytak őrizet nélkül- de kihasználta a lehetőséget. Kábultan ugyan, de az ágya szélére állt. A lepedőt összetekerte, hurkot alakított ki, másik végét felerősítette a falból kiálló függönytartóra. Mozdulatai lassúak voltak, de tette a dolgát. Belehúzta a hurkot a nyakába, és lábával eltolta maga alól az ágyat. Nem érzett fájdalmat, és mivel reflexei igencsak lelassultak a gyógyszerektől, az ösztönös életért való küzdelme is alább hagyott.

Megszűnt körülötte a világ. Sem képet, sem hangot nem érzékelt. Lepergett élete filmje szemei előtt... aztán látta a fényt az alagút végén. Vágyott ott lenni. Közben lefektette valaki az ágyra, és mondta:

- Nincs pulzusa. Meghalt.

Furcsa volt, ahogyan róla beszélnek. Pedig ő kitűnően érezte magát... átlényegült egy alvás nélküli álomba, ami örökké tart...

TARTALOMJEGYZÉK

Ereimben megfagyott a vér	7
Hárman	20
Erdei ház	26
Maggie	33
A jelekre figyelj!.....	37
A felfedezettlen	49
Kitörés.....	52
Szakmabeliek.....	55
Átváltozás.....	59
Az alkotó	62
Az angyal	65
Az ugrás.....	69
Az aranyfogú	72
Kiút.....	75
Kit érdekel?	78
A szemetes	81
Szökés	83
Üzenet.....	87
Megérintettek	90

Alkotás	92
Létezem.....	94
Csend	96
Sírok	101
Nincs	105
A felfedező	110
Oszlopkatonák.....	113
Egyedül.....	115
Emlék	118
Lényeg, hogy jól vagyok.....	121
Veled	126
Szeretlek	129
...biztos velem van a baj.....	131
A sors írja tovább.....	136
Az ázó világban	164
Az éjszaka	166
A macskám szemével.....	169
Megmaradhatok?	171
Szerencsés nap	173
Az android	177
Pszichokrízis	179

A fürdőbe rohant, és beállt a zuhanyzó alá. Mindenét lemosta alaposan, utálta volna, ha egyetlen vércsepp is rajta marad. Sokáig állt ott, és a meleg víz, ahogy végigfolyt rajta, úgy érezte, nem csak kívülről tisztít, hanem belülről is kimos minden szennyet belőle. Most már igazából megnyugodott, és megnyugtatta magát: baleset volt.

Kávét főzött, leült a fotelba. Keresztbetett lábait a kisasztalon helyezte el. Hátradőlt, elnyomta az álmom... álmom... mindig álmodik. Csak néha voltak szép álmai, máskor rémálmok gyötörték valamiért. Nem egyszer ébredt heves szívdobogásra, vergődött verítékezve az ágyban. Most is alig aludt néhány percet, iszonyatos képek törtek rá, és szorongás közepette riadt fel. Újból eszébe jutott a tette, és szörnyű érzés volt szembesülni a tudattal.

Filmszakadás. Nem emlékezett már, hogyan és mikor került oda, ahol épp volt. Alig tudta kinyitni a szemét, iszonyú nehéz volt a fejét elfordítani, hogy érzékelle a külvilágot, hogy megtudja, hol van... és miért van ott... Csak feküdt az ágyon, kínos csend vette körül. És ebben a nagy csendben gondolatok suhantak át fején.

(Pszichokrízis)